

UNITAT EN LA LLUITA!

Força joventut

BARCELONA, 21,22,23 D'ABRIL 1989

COL·LECTIUS DE JOVES COMUNISTES

UNITAT EN LA LLUITA, FORÇA JOVENTUT!!

=====

Aquests documents, són les Tesis del Vè. Congrés dels Col·lectius de Joves Comunistes (CJC), que posem a discussió dels col·lectius, dels joves i del moviment juvenil de Catalunya.

Un document on denunciem la problemàtica juvenil i on constatem que vivim una nova realitat, un període de major consciència i voluntat de combatre per part dels joves.

Una nova situació fruit de l'empitjorament de les condicions socials i materials dels joves que generen les polítiques anti-juvenils del PSOE i CiU; però especialment per la influència de la lluita contra l'OTAN, les mobilitzacions estudiantils, la lluita contra el PEJ i la Vaga General del 14.D., accions que trenquen amb la resignació i apoliticisme dels joves, passant a ser protagonistes actius de la lluita política i social.

Un protagonisme que en aquest període vol dir més MOBILITZACIO, més UNITAT i més ORGANITZACIO. Els joves comunistes catalans oferim el nostre projecte i volem arribar a acords amb el moviment juvenil per avançar en la Unitat de la Joventut en la lluita pels seus drets. Projecte que combina la capacitat d'incorporació pels seus continguts a la majoria dels joves, situant la lluita de la joventut en el marc de la unitat dels treballadors, de la unitat de l'esquerra i de transformació social.

La situació política actual i la perspectiva de 1.992, imposa un major desenvolupament, unitat i organització del moviment juvenil, així com uns CJC més forts jugant el paper dirigent i convertint-se en punt de referència de milers de joves.

El Vè. Congrés ja ha començar, continua amb les discussions dels col·lectius i amb les opinions de milers de joves, culminant els treballs finals els dies 21, 22 i 23 d'abril.

D'aquesta manera inagurem un nou període en els CJC, amb nous reptes i objectius. La lluita no serà fàcil, nosaltres lluitem per transformar la societat i tenim clar que el comunisme és la joventut del món.

VISCA EL Vè. CONGRES.

EN QUINA ÈPOCA VIVIM?

Estem vivint una època plena de contradiccions, problemes comuns, esperances de resolució i perspectives de canvi.

La generació jove es desenvolupa en un moment on els coneixements de l'ésser humà han obert immenses possibilitats de futur. La revolució científico-tècnica obre grans perspectives de millora de les condicions de vida de les persones.

S'han complert més de 70 anys del triomf de la Revolució d'Octubre que obrí una nova època en la història de la humanitat: la època de la transició del capitalisme al socialisme i el comunisme a nivell mundial i que marca l'inici de la Crisi General del Capitalisme i el Procés Revolucionari Mundial. Una revolució que ha demostrat la possibilitat de l'existència d'un sistema social i econòmic que no es basa en l'exploatació de l'home per l'home. Inicia l'època de les revolucions socials, d'alliberament nacional i de l'enfonsament del colonialisme.

Però si bé s'han obert totes aquestes perspectives, al món també es donen moltes situacions de marginació, pobresa fam i subdesenvolupament, especialment al Tercer Món, que no es corresponen amb les possibilitats generades pel grau de coneixements conquerits per la humanitat que han fet desenvolupar de forma vertiginosa les forces productives.

Aquestes situacions desiguals són conseqüència de la contradicció entre el caràcter social de la producció i la propietat privada dels mitjans de producció que es dona al capitalisme. Aquest no s'atura davant de res a l'hora d'intentar superar les crisis que pateix i augmentar els beneficis d'uns pocs en detriment de la immensa majoria. I per tal d'aconseguir aquest màxim benefici, no dubta en potenciar la indústria militar, fins el punt de posar en perill la supervivència de la humanitat. En el seu afany de lluita, l'imperialisme no dubta en provocar guerres, desestabilitzar règims i societats que estan en camí d'alliberar-se del capitalisme, o ja ho han fet. És a dir, intenta per tots els mitjans eliminar les conquestes dels pobles per garantir el seu propi benefici.

QUE SIGNIFICA SER JOVE?

La joventut és una etapa del desenvolupament de la persona en la qual es produeix una acumulació de

coneixements i d'experiències que fa que s'acabi de configurar la personalitat, que permeten la incorporació del jove al sistema productiu, es a dir la plena incorporació a la societat, i per tant el relleu generacional i la garantia de continuació de tot projecte o procés històric. Es el moment en què es comença a ser un mateix com a individu.

No es pot definir exactament la franja d'edat que ocupa aquesta etapa, ja que depèn de la pròpia persona, però en un grau molt elevat de les condicions socials. En el capitalisme desenvolupat es tendeix a retrassar l'edat en què el jove s'independitza de la família, donat el greu problema d'atur i les dificultats cada cop més greus a l'hora de trobar un treball digne, esdevenint aquest el principal problema de la joventut, aquell que determina la integració a la societat.

Com ja hem dit, el jove viu una etapa d'aprenentatge en el qual s'acaba de configurar la personalitat. Això vol dir que és en aquesta etapa on s'adquireix la visió del món i el conjunt de concepcions que determinaran en gran mesura el paper que posteriorment es jugarà al si de la societat. És per això que la joventut és el principal objectiu ideològic del capitalisme, que intenta perpetuar-se com a sistema a partir d'inculcar entre els joves la insolidaritat i l'individualisme i concepcions educatives que impedeixen el desenvolupament progressista de l'ésser humà, i així aconseguir una incorporació acrítica del jove a la societat consumista.

és en funció del què hem dit fins ara que la joventut és garantia de futur de tot projecte, i és per tant per això que tot projecte intenta tenir darrera seu a un nombre com més gran millor de joves.

Com a tal etapa d'aprenentatge, la persona té actituds més obertes i receptives durant la joventut. Això sumat al fet que el jove cada cop troba més dificultats a l'hora d'incorporar-se al món del treball i al món adult, fa que aquest sector social tingui un alt potencial revolucionari, on es donin més fàcilment posicions de lluita i de rebuig al sistema que a d'altres sectors. És fonamental donar continguts a aquest esperit de lluita, fer que no sigui una combativitat estèril. Per tal de donar la màxima expressió a tot aquest potencial, cal que la lluita dels joves s'incorpori a la lluita general de la classe obrera per conquerir una societat més justa. La joventut és, doncs, també una etapa de lluita.

Però les dificultats per incorporar-se plenament a la societat, poden fer que el jove se senti rebutjat per aquesta i es generi en ell una actitud de rebuig vers la societat en general. Això pot portar al jove a actituds marginals, a exercir la violència per la violència. Aquestes actituds són molts cops aprofitades per grups neofeixistes, com històricament s'ha demostrat. És evident que al capitalisme li interessa

més reconduir vers aquestes postures l'esperit de lluita dels joves.

Malgrat tots els trets comuns que s'han evidenciat, no es pot dir que la joventut sigui un tot homogeni, ja que en funció de la procedència de classe, el jove tindrà més o menys oportunitats de desenvolupar-se. És a dir, els fills de l'alta burgesia tenen més drets satisfets que la resta de joves. Veiem com l'imperialisme fa possible que objectivament la major part dels joves comparteixin aspiracions i interessos. La joventut dels països capitalistes ha de reivindicar els seus drets, ha de lluitar per conquerirlos.

Ser jove vol dir tenir inquietuds participatives, esperit crític davant les coses, voluntat creativa, sentiment col·lectiu, etc, però sobre tot sol dir, al capitalisme, tenir un gran esperit de lluita. La joventut creiem en una societat sense classes hi privilegis, i hem de lluitar per aconseguir-los.

LA JOVENTUT A LA NOSTRA ÈPOCA

El que primer s'ha d'assenyalar és que no podem parlar d'una única situació de la joventut a la nostra època. A la nostra època conviuen dos sistemes socials i econòmics ben diferents: el socialisme i el capitalisme. La situació dels joves als dos sistemes és també diferent.

Als països socialistes, els drets dels joves no són només una declaració de principis que apareix a les constitucions, sinó que s'estableixen mesures per a que siguin garantits. A més, al jove se'l valora com a garantia de futur i com a tal és objecte de gran atenció. El tipus d'educació que reben els joves dels països socialistes els fa desenvolupar un gran esperit crítica i autocrítica que els permet participar activament en l'evolució del sistema. Als països socialistes es cerquen els canals per tal que els joves participin activament en la construcció de la societat, de forma que poden

demonstrar la seva validesa. Als països socialistes, els joves són generació de present i de futur.

Evidentment, els països socialistes encara no han solventat tots els problemes, però davant d'aquests s'imposa la voluntat de resoldre'ls. Un bon exemple d'això és el procés de "Perestroika" que es duu a terme a la URSS, "una política que tendeix a accelerar el desenvolupament econòmic i social del país, a renovar totes les esferes de la vida", segons paraules textuals de Mijail Gorbaxev. El fet que es doni el procés de "Perestroika" no significa que s'hagi produït un desencant del socialisme, sinó que la societat socialista necessita perfeccionar-se continuament, aprofundir en la utilització plena de tot el potencial del socialisme. La "Perestroika" surt com a necessitat de

superar una etapa en la que s'havia produït un estancament que podia posar en perill les conquestes del socialisme. Significa aplicar amb més profunditat el leninisme i donar més poder als soviets, als treballadors. I la joventut juga un paper molt important en aquesta tasca, és un gran potencial reestructurador. Serà la jove generació la que viurà la societat reestructurada; és la joventut la principal interessada en la "Perestroika".

A nivell internacional, la "Perestroika" juga també un paper molt important tant per les diverses propostes de pau que ha llançat, com per la difusió i propaganda que suposa de les idees del socialisme i el comunisme. Però el paper més important a nivell internacional és la difusió de la necessitat d'una nova mentalitat basada en les relacions d'igualtat entre països, a partir d'entendre que vivim en un món divers i contradictori, però interconnectat.

Per contra, als països capitalistes, els joves es veuen afectats per l'atur, la sobreexplotació, analfabetisme, drogradicció, marginació, etc. essent més greu la situació als països menys desenvolupats. Els drets dels joves estan redactats a les constitucions, però no s'estableix cap mesura per a garantir-los. Les condicions econòmiques, socials, jurídiques i culturals fan que hi hagi una gran desigualtat d'oportunitats, i que en la pràctica a la major part dels joves se'ls negui els seus drets més fonamentals. L'imperialisme fa que milers de persones, especialment nens, morin de gana diàriament com a conseqüència de la brutal explotació a que s'ha sotmès, i es sotmet, a multitud de països per tal d'augmentar els beneficis de les multinacionals, a aquests nens se'ls ha negat el dret a ser jove. L'imperialisme reprimeix, persegueix i assassina a milers de joves a Xile, Paraguai, El Salvador, Sudàfrica, els territoris ocupats de Palestina, El Líban, etc.

La joventut es veu obligada a lluitar pels seus drets. Cada dia els joves pateixen més les contradiccions, i l'agudització de la crisi del capitalisme i això fa que es configurin com a generació de lluita i combat. Els joves dels països capitalistes han de lluitar en el present per poder tenir un futur.

L'imperialisme vol configurar un jove conformista, individualista, insolidari, passiu (només fomenta la participació, "L'agressivitat", en els futurs executius), consumista tant a nivell material com cultural i acrític. Davant això hem de potenciar els valors de la solidaritat, la iniciativa, creativitat, valor del treball col·lectiu, esperit de lluita, consciència crítica, respecte a l'ésser humà, etc.

Però al marge de les diferències marcades de la situació dels joves entre socialisme i capitalisme, existeixen diversos problemes comuns que fan necessària la relació dels joves dels països capitalistes i dels

països socialistes, problemes que ens afecten a tots per igual, en la mesura en què afecten i posen en perill la supervivència de la nostra casa comú, el nostre planeta. Es tasca de tots protegir-lo, fer-lo millor i més segur.

El primer gran problema és l'amenaga de guerra nuclear que fa més necessària que mai la lluita per la pau i el desarmament arreu del món. També cal lluitar conjuntament contra la degradació del medi ambient, la desertització, la contaminació, etc. Cal unir esforços en el treball solidari amb els pobles que lluiten pel seu alliberament nacional.

Però hi ha altres factors que objectivament uneixen la joventut, en especial a Europa Occidental, per les greus repercussions que té el Mercat Comú Europeu i especialment l'aplicació de l'Acta Única Europea l'any 1.992 que suposarà un increment de les desigualtats en favor d'aquells que tenen més possibilitats de rebre una educació digna; un increment de l'atur, especialment entre els sectors més desfavorits de la societat; i un atac a les conquestes obreres, ja que amb la pèrdua de la sobirania nacional que representa, s'augmenta encara més el poder del capital monopolista. També suposarà obrir més portes encara a l'imperialisme cultural que vol anular la identitat de cada poble per donar pas a una pseudocultura uniforme, buida de valors solidaris i plena de valors individualistes.

Es a dir, la lluita contra les conseqüències de l'imperialisme (per tant la lluita anti-imperialista) uneix objectivament els joves de tot el món. Un clar exemple d'aquesta lluita anti-imperialista és el Moviment dels Festivals, que el proper estiu celebra la XIII edició del Festival Mundial de la Joventut i els Estudiants a Piong-Yang. Cal impulsar decididament l'esperit dels Festivals, així com qualsevol iniciativa que tendeixi a fer coincidir esforços de joves d'arreu del món, i els joves counistes hem de ser els principals impulsors d'aquestes iniciatives.

Davant els conflictes que es donen al Mediterrani i la utilització bel·licista que d'aquest en fa la OTAN, els USA i la seva VI flota, cal lluitar decididament en defensa del nostre mar. Hem de crear un front comú per la defensa del Mediterrani. Hem de fer que el Mediterrani sigui un mar de pau i solidaritat.

Hem de treballar per tal que la joventut sigui un exemple pràctic de coexistència pacífica, impulsors de la cooperació per resoldre els problemes. Els joves hem de ser els qui sembrem la llavor de la nova mentalitat cooperadora, hem de ser els garants del futur. Només l'intercanvi d'experiències entre joves de tot el món farà créixer l'esperit anti-imperialista, de lluita per la pau i de lluita pels nostres drets, que són garantia d'un futur millor i món just.

Fem, en primer lloc, una petita referència històrica sobre l'origen i significat del projecte socialdemòcrata.

2.1. Què entenem amb el terme de "socialdemocràcia" (SD), al que freqüentment associem conceptes com reformisme, revisionisme, oportunisme...?

Des dels inicis del Moviment Obrer (M.O.), i després d'un període de maduració, el marxisme arriba a fer-se hegemònic i definitori de la ideologia i estratègia de la lluita dels treballadors.

També des d'aquest moment surten i es desenvolupen corrents al seu si que, fins i tot amb el nom de marxistes, neguen en la teoria i en la pràctica el marxisme. Sorgeix una divisió que no serà passatgera i que es perllonga fins els nostres dies, la divisió entre els dos grans corrents al si del M.O, el comunista i el reformista. Aquestes dues grans tendències històriques troben un punt de referència precís a la II i a la III Internacional respectivament.

La IIa. Internacional va jugar un paper nefast durant el període de la Ia. G.M., i els partits obrers que eren al seu si es varen situar de costat de les seves respectives burgesies. Les tendències oportunistes varen vèncer i s'infringí una greu derrota a les posicions conseqüentment marxistes que defensen alguns dels seus líders.

La IIIa. Internacional, després de la desfeta de la política seguida per la IIa. (que al cap i a la fi va conduir a la derrota del M.O i a la seva subordinació a la burgesia imperialista), suposà una nova fase en el desenvolupament del M.O. A partir d'ella, i a la llum de la revolució d'Octubre, s'inicià la construcció dels partits de nou tipus, de tipus leninista.

Però, quines son les arrels del reformisme?

Segons Lenin, el revisionisme de la teoria marxista que alguns practicaven dins el M.O tenia un fort arrelam. de classe. Es a dir, el reformisme no constituïa cap casualitat o anormalitat, sinó que expressava una tendència històrica objectiva dins el M.O. El reformisme penetrà, i ho segueix fent, de les més diverses formes, que es relacionen amb la dinàmica de les classes a la fase imperialista del capitalisme.

La incorporació de sectors de la petita burgesia arruïnada als rengles del proletariat, així com de sectors de la població menys desenvolupats (pagesia, etc.), que impregnaven la seva mentalitat al M.O. En

moments de creixement de la classe obrera, apareix com l'element essencial d'aquesta desviació.

Tant el reformisme com l'anarquisme representaven aquesta situació, és a dir, la influència d'elements burgesos al M.O., el sorgiment dels elements més retrassats de la classe.

La revisió teòrica del marxisme (revisionisme) per treure-li el seu contingut revolucionari, fou una de les tasques que desenvoluparen els seus artífexs per tal de fonamentar les seves posicions polítiques. Avui en dia nosaltres sabem com la lluita es lliura en diversos terrenys: teòric, polític, ideològic... Primer va ser l'abandó del materialisme històric i el materialisme dialèctic. També s'arremetia i s'arremet contra la política econòmica de Marx, s'intenta separar la teoria del valor, la teoria de la plusvàlua... D'altres parlaven sobre la possibilitat de que el capitalisme eliminés les seves crisis cícliques, sobre la desaparició de la classe obrera i el paper de la tecnologia per acabar amb les diferències de classe, etc.

La famosa frase de Bernstein: "La fi no és res, el moviment ho es tot" defineix la renúncia als objectius finals que inspiraven la lluita del proletariat. Aquesta era l'essència del reformisme. Es tractava, doncs, des d'aquesta concepció, d'un procés sense fi, sense objectiu final a l'abast. Obtenir millores i canvis positius en el sentit d'una més gran igualtat i justícia, de reformes o canvis que des de dins del sistema eren perfectament assumibles i no posaven en perill la seva pervivència.

La revifalla del M.O a finals del segle passat aconseguí algunes conquestes polítiques de gran importància, com el sufragi universal, les llibertats polítiques, els diputats obrers,... Però alhora, aquestes es transformen en mans de la burgesia en noves formes de dominació més subtils i perfeccionades, que ajudaren a crear les il·lusions sobre la possibilitat de la transformació gradual, pacífica vers el socialisme de la societat capitalista. Es sobrevaloraven aquests elements, se'ls convertia en mètodes de lluita exclusius, dins, per tant, del terreny que delimitava la burgesia.

Aquest corrent trobà bastants "adeptes entre els parlamentaris, funcionaris del M.O. i intel·lectuals simpatitzants", és a dir, d'aquells sectors més apartats de la situació i la lluita de la classe obrera i més susceptibles de ser "influïts" pels privilegis de les democràcies burgeses i d'instal·lar-se en el joc del democratism i el parlamentarisme.

A l'Estat Espanyol, el PSOE, que neix com el primer Partit Obrer, realitzava progressivament un gir cap al reformisme. De les Joventuts Socialistes sorgirà en els anys 20, sota la influència de la III

Internacional i el ressò de la revolució d'Octubre, el PCE, partit que a partir d'aquell moment representarà les idees del Comunisme a Espanya.

Des d'aleshores la vida dels diversos PP.CC. tampoc s'ha vist lliure de desviacions de diferents signès. A l'estat Espanyol la més important i que va suposar la degeneració político-ideològica i orgànica del PCE-PSUC, fou l'eurocomunisme, que significà de fet la pèrdua del caràcter comunista d'aquest partits.

De la necessitat de recuperar l'organització comunista al nostre país varem néixer el PCPE, PCC i els CJC.

2.2 Però avui en dia ens trobem altre cop amb la socialdemocràcia que es vesteix d'estrena. Veiem quin és l'aspecte dels reformistes dels nostres dies.

El concepte de nova esquerra europea, és a hores d'ara el centre de definició i d'adhesió dels diferents partits i forces socialdemòcrates o que s'apropen a la seva l'òrbita.

La socialdemocràcia (S.D), es troba en un intent de reformular el seu discurs però sense recuperar l'objectiu de la transformació socialista de la societat. D'una banda, atreure a l'electorat d'esquerrres i per l'altra, guanyar-se la confiança de l'oligarquia financera i els monopolis, en mig d'una ofensiva que obliga a reduir i eliminar l'Estat de Benestar i les conquestes socials de les classes populars, per la crisi econòmica.

Per a això les idees neoliberals i conservadores, especialment en el terreny econòmic, són assumides pels líders de la S.D.: "menys estat, més societat". Bon exemple de tot això és la pràctica política dels diversos partits S.D a Espanya, Grècia, Itàlia, França...

Veiem alguns dels punts clau del discurs de la S.D europea

L'aplicació de la RCT, l'aplicació de les noves tecnologies per part dels monopolis fa aparèixer la idea de "modernitat". S'encobreix, en el fons, la destrucció de llocs de treball, la sobreexplotació i d'altres conseqüències socials negatives per als treballadors.

El discurs europeista ve a justificar el procés d'integració europea a la CEE i el camí cap a l'Acta Única Europea del 92. La SD tindrà aquí el seu paper d'amortidor i pacificador social. Com sempre, el vell reformisme fa el treball brut que li encomana de fer la seva burgesia. Es llença la vella idea de les reformes permanents de que és susceptible el capitalisme, però no la seva superació.

En general, aquestes noves/velles idees apareixen sintetitzades en la reformulació del programa de Bad Godesberg de la SD alemanya, aprovat pel SPD a l'any 88.

Sempre és la mateixa cantarella reformista; "La reforma dels més grans defectes del capitalisme mai la seva superació". Això evidencia des de les posicions comunistes, com és d'irrisori el replantejar-se la reunificació de la divisió del MO entre SD i comunistes. Les modificacions al programa de Bad Godesberg, essencialment es configuren així:

La democràcia és un fi en si mateixa (s'entén que la burgesa), es defensa la neutralitat de classe de l'estat. El socialisme democràtic entenen que no resol les contradiccions del capitalisme, amb la qual cosa es nega l'enderrocament i la transformació socialista del capitalisme. Es propugna un partit laic, sense ideologia; un partit popular i no de la classe obrera. Es defensa el Mercat com a mecanisme econòmic fonamental (capitalisme).

Certes parts de l'eurocomunisme europeu són a la roda d'aquest debat i interioritzen algunes de les idees de la burgesia, que venen a argumentar aquesta nova concepció sobre l'esquerra.

L'eurocomunisme significa en el seu moment: la renúncia al valor universal de l'herència leninista, tant en les concepcions i l'anàlisi política (teoria de l'Estat i la Revolució, teoria de l'imperialisme...), com en el model de Partit. S'exageraven les possibilitats de la "via pacífica cap el socialisme", es renuncià a la dictadura del proletariat. Es realitzà una forta crítica al sistema socialista mundial, desvinculant-se del Moviment Comunista Internacional.

El PCI, artífex de l'eurocomunisme, després del fracàs més estrepitos, d'aquestes teoritzacions, ha anat abandonant la idea de la "tercer via" per embarcar-se directament a la SD, mitjançant la nova esquerra europea.

Així és com avui, més que mai, és necessari reflexionar sobre la necessitat de refermar el MCI. En aquests moments la Perestroika està significativament la revitalització i l'ofensiva del Sistema Socialista Mundial, la recuperació dels valors genuïns del Socialisme, del leninisme i el reconeixement de l'impuls d'Octubre i dels ideals alliberadors de la Revolució Rusa de 1917.

Per tant, agafa un valor reuocat el MCI i la construcció d'uns forts PPCC, contràriament a l'idea de diluir a aquests darrers entre altres forces polítiques i socials progressistes, d'esquerreres o radicals. El contrari conduiria a incapacitar a la classe obrera per a la presa del poder i la construcció del socialisme. Doncs un partit, de tipus radical, progressista, sense ideologia definida, no de classe, etc... com proposen

els defensors de la "nova esquerra", és al cap i a la fi tornar molts anys enrera a la història del MO, és oblidar les lligons de la lluita revolucionària del MO, les lligons del Marxisme-Leninisme, de totes les Revolucions Socialistes triomfants, etc... Seria la construcció d'un partit per a integrar totes les forces progressistes i d'esquerrres sota l'hegemonia de la S.D.

De totes formes, el ressò de la "Nova Esquerra Europea" és recollit per líders i organismes tant del PCE com del PSUC.

En el seu moment, el PSOE i el PSC varen realitzar un notable esforç per tal d'introduir aquest debat dins l'esquerra nacional i estatal, mijçant l'assignació de mitjans humans i materials, i de diversos muntatges com l'apadrinament per part de Jordi Solé Tura, de la "Conferència d'homes i dones d'esquerra" que aviat se n'anà en orris.

Per la seva banda, el PSOE ha presentat el seu Programa 2000. Per acabar aquest apartat dedicat a l'actual realitat de la SD, situarem els elements centrals d'aquesta elaboració.

El Programa 2.000 és la proposta política, programàtica i organitzativa del PSOE en la perspectiva de la seva acció de govern fins l'any 2.000. Els objectius polítics són clars. Representa una concepció enfrontada a les conquestes socials i sindicals, i un intent de dissoldre el MO i popular d'esquerrres, al proposar les següents "idees":

- * Acceptar el percentatge elevadíssim d'aturats i els 8 milions de pobres. La societat dels tres terços.

- * Subordinació a l'imperialisme cultural i ideològic. Se sacrifica així la ciència i la investigació nacional. Reformes educatives repressives (projectes COMET i ERASMUS).

- * Retallada de les llibertats polítiques, sindicals i nacionals (estat de les autonomies).

- * Plena integració a l'OTAN, UED i als plans militars del USA. Amb un espectacular increment de les despeses militars.

- * Europeisme sense límits. Acceptació de l'Acta Unica Europea, la idea de la supranacionalitat, etc...

Seria lògic pensar, que qualsevol política de comunistes no podria passar per cap dels eixos bàsics del model de societat en que les classes dominants aspiren a convertir el nostre país.

2.3 Una política de joventut desde l'òptica de la socialdemocràcia

El projecte de la SD té una especial significació en l'àmbit juvenil. En aquest terreny es lluita per la regeneració de diversos models i concepcions polítiques. La SD, conscient de que el seu model de societat

dependrà en els propers anys de la incorporació de masses juvenils a la vida econòmica, política i social, comença a elaborar les seves concepcions teòriques i algunes propostes polítiques entorn els problemes de la joventut i el Moviment Juvenil. Les conclusions que es desprenen de la política de la SD vers la joventut fan palès l'afany integrador, amortiguador, cap a una joventut que, com ells mateixos reconeixen, cada dia té menys cabuda dins aquesta societat.

La concepció dels problemes de la joventut per la Socialdemocràcia

Es interessant fer una ullada a un document escrit per J.M. Riera, ex-Director General de Joventut, el març del 87, que té per títol "¿Qué está pasando con los jóvenes?", per a conèixer els plantejaments clau sobre la política del PSOE vers els joves.

Segons aquest informe, "el problema juvenil" es caracteritza pels següents elements:

Els joves es troben en una greu i difícil situació. Profunds conflictes d'ordre econòmic, laboral, educatiu, social, ideològic, cultural, són la seva principal manifestació. Són evidents l'alarmant índex d'atur juvenil, l'elevat fracàs escolar, la marginació d'àmplies capes juvenils, ... Sota aquesta realitat, l'actitud que en pot derivar, podria ser una "amenaga seriosa per a la consolidació del sistema democràtic i per al propi procés de modernització". Es interessant, aquí, observar el crit d'alerta que es realitza sobre el fet objectiu de l'actitud rebel i contestatària dels sectors juvenils, que reflectit a la ment dels nostres governants "posa en perill el sistema democràtic".

La manca de confiança en la societat i l'estat, les actituds de rebuig, i en definitiva, el trencament que s'ha produït entre la societat capitalista i el govern són un fet palpable, que planteja a la SD, la necessitat "d'integrar els joves a la societat".

La SD s'alarmia per les actituds antisocials. en forma única, confon la marginalitat anarquista de certs sectors, amb la lluita espontània, el rebuig i la contestació que una majoria de joves manté davant el poder.

Es clar, això és un "greu perill per al sistema democràtic", i encara més si la resposta espontània es converteix en conscient i organitzada. El perill no ho serà per a la democràcia com a tal, sinó per al model de societat que a hores d'ara defensen els socialdemòcrates, que és una societat on les classes dominants, on l'imperialisme fa el que vol. Un cop més, el reformisme expressa sense embuts el paper de fidel gestor i defensor, en aquest cas, del capitalisme més salvatge. Es tracta, per la seva banda, d'integrar els joves a la "participació activa", a assumir els valors

del sistema, la qual cosa vol dir en clau marxista: submissió, acatament i integració en el seu tipus de societat, per a no qüestionar-la.

Segons l'esmentat informe, les perspectives no són gens encoratjadores. L'empitjorament de la situació econòmica vinculat a l'increment de les despeses militars i la integració europea (Acta Unica del 92), determina les poques possibilitats de solventar el problema de trobar un treball digne, així com la pèrdua de sobirania i la supeditació en el terreny educatiu i cultural a les exigències de l'oligarquia monopolista. Evidentment, a l'esmentat informe, el retrocés de les condicions de vida no es vincula a la CEE, l'OTAN, ni a les despeses militars, etc..., senzillament les coses seran d'aquesta manera i fan falta mesures per pal·liar aquesta situació. En realitat no es dona, tampoc seria possible per la seva part, cap alternativa ni proposta de mesures que sigui la solució. Tal com recull el Programa 2000 del PSOE, la nostra societat tendeix a dividir-se en tres tregos. Aquesta divisió es consolidarà en el futur i no es pot fer res per modificar-la. Hi haurà 1/3 de la població condemnada a la pobresa, 1/3 a el treball precari i temporal. Seran els qui pagaran el preu de la modernitat i de ser europeus. Entre aquest terç hi podem trobar, sense anar més lluny, gran part del milió i mig de joves aturats.

La conseqüència més alarmant, que centra la preocupació de l'autor, és la marginació de molts sectors juvenils. Sobre la base de que el sistema oblida els joves, aquests s'aparten de l'escala de valors socials imperant. Per tant, del que es tractaria és "d'integrar-los" per tal que no adoptin "actituds antisocials". És fàcil deduir que l'autor no crida l'atenció sobre la seva preocupació sincera i solidària davant la situació i el futur dels joves, ja que no creu que sigui possible la seva solució, com a mínim de forma immediata, ni una solució real en el marc de l'actual política neoliberal i conservadora. La preocupació es dona davant el fet de que la manca de sortides i de futur per milers de joves es transformen en un punt d'explosió social.

La pròpia SD ja renuncia a trobar sortides reals als problemes dels joves. Del que es tracta, doncs, és de desenvolupar una política, al dotar-se de tots els mecanismes culturals, associatius, financers, polítics, etc..., es faci acceptar com a l'única possible, o en tot cas anul·li la resposta organitzada i eviti que la disconformitat es tradueixi en lluita i mobilització. Per una part, la SD compta amb els Aparells de l'estat al seu abast, els mitjans de comunicació,... per una altra part, compta amb el desenvolupament al moviment juvenil de les organitzacions socialistes i de la seva òrbita, encara que aquest aspecte l'analitzarem al darrer apartat de les Tesis.

Però si bé és cert que la situació dels joves es presta objectivament al desenvolupament i enfortiment

d'opcions polítiques veritablement d'ocquerres i revolucionàries, la capacitat de maniobra de la SD i els mitjans amb els que compta ens obliguen a conèixer bé la seva política per a desembarcar-la i el seu model de moviment juvenil per combatre'l dia a dia i impedir la seva hegemonia.

En el document se segueix cridant l'atenció sobre algunes de les mesures i idees a tenir en compte des de l'administració i organitzacions compromeses amb el projecte socialista.

- S'orienta a que el Sistema Educatiu jugui un paper més integrador en la difusió dels valors del sistema democràtic, per exemple: la monarquia, el parlamentarisme, el respecte a la Constitució i la sacralització de l'economia de mercat, la concertació i la pau social,... Així com a través del model burocràtic i institucionalista que es vol imposar amb els Consellers escolars,... Aquí, el perill fonamental se centra en evitar que el sistema educatiu es converteixi en planter per l'agitació estudiantil i les respostes de lluita.

- En el terreny econòmic. Malgrat uns índex de creixement econòmic, ens trobem amb la pitjor situació d'atur juvenil a Europa. Aquest segurament tendirà a augmentar, és una constant l'atur de llarga durada, amb el consegüent increment de la marginació dels joves. Aquí les mesures proposades fan riure. Tots els joves, o bona part, ens hauriem de convertir en empresaris per generar autoocupació. Es destapen els vells valors del capitalisme: l'individualisme en aquest cas "socialista", la inversió, l'estalvi, la iniciativa empresarial, la idea del sacrifici personal per obrir-se camí, etc.

Fa poc temps, podiem veure una expressió clara de com es pretén acabar amb l'atur juvenil o pal·liar-lo. El PEJ (Plan de Empleo Juvenil) és l'atac més brutal dels darrers lustres contra el dret al treball i les conquestes laborals i sindicals dels treballadors. La condemna a la misèria, la incertesa i la precarietat de milers i milers de joves, aquesta és l'alternativa de la SD.

El Responsable Econòmic del PSDE, Fernández Marugán, resumia així aquesta alternativa: "Els joves en tenen prou amb 27.000 ptes. al mes per 'litrons' i pipes". Sembla com si el treball digne no fos també un Dret Humà dels que tant parla i diu defensar la SD.

En general, l'actuació que des de les institucions socialistes (ajuntaments, govern,...) es desenvolupa es basa en tres eixos:

- a.- Crear ocupació juvenil (ja coneixem exactament com es desenvolupa aquest punt).
- b.- potenciar l'associacionisme.
- c.- prestació de serveis.

La concepció general és la de pal·liar les situacions més clamoroses. Una política impregnada de valors del liberalisme burgès sobre l'economia, el treball i la mateixa concepció de l'Estat i la democràcia; i amagar els problemes de fons amb actuacions que ja ni tan sols estan en el reformisme, sinó en el cinisme polític, quan es pretén que elements com "la informació" siguin peces clau per solventar els problemes socials que claven la seva arrel en les estructures econòmiques del país i la política que s'està desenvolupant, no en la "manca d'informació". Un exemple de política juvenil des de les institucions socialistes el podem trobar en el Projecte Jove de l'Ajuntament de Barcelona: aquí, a més de situar l'ajut a la inserció socioprofessional de la joventut, es planteja la lluita contra les drogodependències d'una forma superficial i quasi més com a pura campanya d'imatge, juntament a un tercer element que agrada destacar als nostres companys socialistes de la JRC, "l'acció contra les desigualtats".

En paraules del mateix JM Riera, avui en dia, la diferència, la divisió entre l'esquerra i la dreta passa per "l'atenció a que no cristallitzin dos mons en la societat". El dels afavorits per l'ordre establert i el dels que el pateixen, que van pel perillós camí de la "marginació". La filosofia de la SD pel que fa a aquest problema és aconseguir la "integració social", s'ha d'ajudar a "corregir les desigualtats", s'ha d'aplicar "mesures d'excepció", mitjançant la informació, accés a la cultura, la coordinació d'esforços per diversos organismes i administracions.

De fet, sobre comentaris. Aquestes paraules es desqualifiquen per si mateixes per a qui coneix la realitat de les contradiccions del capitalisme. Paraules que només serveixen per a legitimar aquesta política nefasta davant la joventut, per la col·laboració amb els explotadors i opressors del nostre poble.

Queda clar el què significa la SD per la joventut. Iseriem corresponsables si no féssim aquesta crítica extensiva al model de Moviment Juvenil que promou la SD i expresséssim amb claredat la nostra opinió i alternatives sobre això.

2.4. El Moviment Juvenil de la Socialdemocràcia

La societat catalana i espanyola viu moments decisius per al seu futur polític i social. Els joves més conscients sabem el que ens juguem en aquests dies.

Per aquesta raó, és important conèixer un dels projectes que, tot i estar dins el nostre àmbit de classe, si es consolidés hegemònicament representaria un retard imprevisible del projecte revolucionari que nosaltres, el PCC i els CJC, defensem.

La SD lluita per desenvolupar un Moviment Juvenil molt determinat, amb alguns trets bàsics:

a) la potenciació de l'associacionisme. Aquest és un eix de la política juvenil de la SD. L'objectiu seria crear eines dins el Moviment Juvenil per l'aplicació dels seus criteris o programa de joventut, això dit així pels propis responsables de la política juvenil del PSOE. Naturalment, no convindria un teixit associatiu ampli, representatiu, amb autonomia i la suficient sensibilitat i capacitat crítica capaç de plantejar alternatives a la seva política i organitzar la lluita reivindicativa de la joventut. Es a dir, potenciar l'associacionisme de la seva òrbita, domesticat i instrumentalitzat.

b) la canalització de les inquietuds de la joventut i oferir marcs de participació per "introduir-la" a la societat.

c) aconseguir interlocutors vàlids per l'administració. Tancar la porta a la "manipulació" i les "situations sense control". Aquestes darreres referències han estat constants que ha anat captant el govern en el darrers anys entre els joves. Reflecteixen una lluita espontània, rupturista, de molts joves. Aquestes afirmacions de la SD aprofiten la debilitat organitzativa de l'esquerra juvenil per llançar-se a fer declaracions sobre canalitzar aquesta participació. Es per això que la SD ja està fent grans esforços no només per aixecar les seves organitzacions, sinó per donar estructuració als joves, per oferir-los "els seus canals", que ja sabem on porten.

ens trobem amb un dilema: organitzar nosaltres o la SD el Moviment Juvenil. S'apaivaga i domestica el Moviment Juvenil, o s'aprofundeix la seva consciència, madura la seva experiència i es referma organitzativament el projecte revolucionari.

La SD se n'ha adonat de la importància d'organitzar-se socialment, de dotar-se d'una base social organitzada. Ara es projecta vers el treball de masses. En el Programa 2000 del PSOE es planteja seriosament la seva estructuració social, dotar-se d'un ampli teixit social per tal de consolidar la seva hegemonia electoral i social, per convertir-se en una organització de masses. el suport que rep el PSOE per part dels treballadors segueix essent molt gran, i en contra del que pensen alguns, encara no ha arribat al seu sostre, ni social, ni electoral. Dins aquesta estratègia, el Moviment Juvenil juga un paper fonamental per regenerar el seu model social i el seu projecte polític.

El model de Moviment Juvenil que resulta de les concepcions Socialdemòcrates és molt clar:

- Un moviment juvenil com a corretja de

transmissió del projecte SD. Dotar les accions governamentals d'àmplia cobertura social de masses.

- No unitari, divisionista. En funció de la seva subordinació a criteris aliens als propis interessos de la joventut.

- Que pretén ésser de masses, però llur institucionalització i elitisme dificulten aquesta visió de masses.

- No participatiu. Burocratitzat, pren decisions per dalt, negocia, etc. al marge i per sobre de la joventut.

- Progressista. Només en llurs declaracions de principis i de paraula. No reflecteix continguts antiimperialistes, ni monopolistes, etc. El seu progressisme és vague i abstracte.

-Una concepció hegemònica, dirigista. Trencar les tradicions democràtiques, unitàries i àmplies del Moviment Juvenil d'esquerrres. En aquest sentit, és interessant veure com el Programa 2000 del PSOE parla de readequar el sindicalisme i altres moviments socials per uns models més moderns. L'exemple recent de la UGT en el 14 D (Vaga General) se suposa que refermarà la idea de què aquest sindicalisme no els serveix. Ni tampoc un Moviment Juvenil que se'ls hi escapi de les mans.

La JSC ha mantingut posicions polítiques en qüestions fonamentals, que no responen a les necessitats i interessos de la joventut. La JSC va donar suport a l'ingrés a l'OTAN, encara que la JSC va fer una campanya en contra. Ambdues organitzacions han defensat el PEU, també s'ha de destacar el paper negatiu en les mobilitzacions estudiantils. La consciència d'aquesta realitat és la que empeny a la pròpia SD a estar alerta davant el seu allunyament de sectors creixents de gent jove i proposar un canvi tàctic. Es tractaria en aquesta etapa, per a la SD, d'apropar-se a la joventut, aprofitar tots els mitjans al seu abast, coordinar-se... per regenerar el projecte socialista i guanyar al carrer. Si bé la incidència de la JSC i altres organitzacions juvenils de l'òrbita del socialisme català és considerable, també és important la influència institucional, i en àmbits que es refereixen a l'organització del temps lliure, l'oci, allò que constitueix el treball d'animació socio-cultural, esports, etc. Tot això els dota també de certa influència entre sectors juvenils, que són la seva base de suport.

però el projecte SD toparà un cop i un altre amb la crua realitat de la joventut. Aquesta anàlisi, però, no derrotarà per simateixa a la SD en el Moviment Juvenil. No s'ha de menysprear la seva capacitat de maniobra, ni els mitjans al seu abast. Els serveis que són capaçs d'oferir des de l'administració, la "informació" (treball ideològic entre la joventut) i la

incidència dels programes de joventut, basats en oferir espectacles, concerts, entusiasmar el jovent amb el "disseny" i la "modernitat", enlluernar amb el muntatge de la Barcelona-92, amb el món de la "gent guapa", etc... La batalla ideològica es forta. L'esforç d'imatge i propagandístic, del que en podria ser paradigma l'Ajuntament de Barcelona (Projecte Jove inclòs), té els seus efectes de simpatia i acceptació, de popularitat.

Els trets més característics demostrats a les mobilitzacions estudiantils, en la lluita contra el PEJ,... per la SD entre els joves són: el burocratisme, la institucionalització i la domesticació del Moviment Juvenil en l'òrbita de la SD. Un cop més s'ha d'assenyalar la funció de tots aquests moviments i replantejaments: crear una capa del Moviment Juvenil que col·labori, legítimi, sigui dòcil, desmobilitzi, sigui la seva consciència crítica i introdueixi el projecte SD entre els joves, i allunyar al conjunt del Moviment Juvenil d'una perspectiva rupturista, de transformacions radicals del sistema.

Representat un model burocràtic: no participatiu, de despatjos. Que no considera la democràcia de base ni la representativitat. Que desprecia els interessos i necessitats sentides per la joventut perquè es desvincula d'aquesta, perd la sensibilitat. Es un model que veu a les masses, no com actors directes, sinó com simples observadors.

Un model institucionalitzador: en que es cedeix tota representativitat i presa d'acords i decisions a les institucions. Aquesta és una actitud típica tant d'organitzacions socialdemòcrates com eurocomunistes.

Es significatiu el cas del model de Consells Escolars, que pretén limitar altres organitzacions estudiantils, vol desvincular als estudiants del control dels seus representants i de la presa de decisions, aprofita la dispersió i organització encara dèbil del significatiu moviment estudiantil d'esquerres (ex.CEEMC) per organitzar un model parlamentarista (Consellers Escolars), no participatiu.

També la concepció del paper dels Consells de Joventut. Uns C.J. que volen tenir a ratlla al Moviment Juvenil, apartats dels problemes fonamentals dels joves, de gestió administrativa, una mena de parlaments que fiscalitzin per part de les institucions, i dirigits des d'aquestes, a les organitzacions juvenils i sigui l'únic "interlocutor vàlid"?!! i així negar tot el que estigui fora d'ells. Supeditats en la pràctica a la voluntat de les institucions, juga un paper integrador (funcionament per consens) i de consciència crítica de les administracions. Res de CJ que es facin ressò de les inquietuds socials i polítiques dels joves, ni reivindicatius,...

Es un model dependent, lligat a la política SD, amb l'encàrrec de ser el contrapès del Moviment Juvenil

progressista del país, que està en posicions més radicalitzades d'esquerres i transformadores. aquest model entra en contradicció amb la seva base militant (en bona part fills d'obres) i la seva base social (joventut estudiantil i treballadora). Bon exemple d'això, ha estat el muntatge de la Contraplataforma en favor del PEJ, promogut per la JSE, que ha jugat un paper d'esquirolatge, i també el suport de la JSC i el treball realitzat per defensar-lo.

La SD potenciarà també diverses realitats com i Casals de Joves, l'animació sòcio-cultural (formació de monitors i animadors), en les que pot ser interessant la revitalització que es doni, encara que en funció del paper que se'ls hi assigni. També és del seu interès obrir-se a associacions i moviments que connecten amb realitats concretes, fins i tot rupturistes, per domesticar-les per la via d'alguna subvenció financera, infraestructura,... i sense deixar de pensar en organitzar un "Moviment Juvenil d'esquerres" en la òrbita del PSC.

Totes aquestes anàlisis crítiques que realitzem tenen la seva plasmació concreta en els diversos fronts del Moviment Juvenil a Catalunya:

- En el terreny estudiantil ha estat evident, i ho segueix essent, la confrontació entre el model defensat per la CEEMC i el de l'AJEC (l'Associació de Joves Estudiants de Catalunya) sota l'hegemonia de la JSC. Va jugar un paper desmobilitzador i conciliador, va acordar la esmenes dels estudiants amb l'administració, a les mobilitzacions del curs 86-87, i continua aprofundint en aquest paper. Malgrat llurs declaracions de principis i la presència de la JCC, que és corresponsable d'aquest model, l'AJEC és l'opció SD pel Moviment Estudiantil, pel seu paper conciliador i la seva pràctica burocràtica i institucionalitzadora.

Malgrat tot, la situació d'oposició dels socialistes al Govern de la Generalitat afavoreix el trobar punts d'acord i unitat d'acció al voltant dels problemes de l'ensenyament.

- En el terreny del M.O. la SD juvenil es limita a promocionar les iniciatives de l'administració que no combaten les causes i conseqüències de l'atur. En aquest marc es pot entendre la desatenció vers el Departament de Joventut d'UGT.

- En la lluita per la pau és on en el període actual tenim més possibilitat de treballar. En general, les tasques de la Pau i la Solidaritat són un important punt de trobada. Hi ha alguns exemples com la solidaritat amb Nicaragua, Palestina, Sudafrica, Xile i Paraguai,... que s'ha d'aprofundir, donar-li continuïtat i organitzar.

Com hem vist, les diferències són grans, fins i tot abismals. La SD és el nostre adversari polític. Ens

disputem una mateixa base social, tenim concepcions divergents. Però la SD no és el nostre enemic de classe, no són l'enemic a batre. Aquest és la dreta, la burgesia, el nacionalisme burgès. I més enllà, hem de considerar les diferències entre la SD que governa i la SD a l'oposició davant la dreta, com passa a Catalunya front CiU, i això sumat a una certa tradició i configuració diferent del socialisme català respecte el PSOE en la resta de l'Estat. Per això s'ha de treballar amb la JSC i les seves bases, aguditzar les seves contradiccions entre el seu suport al PSOE-PSC i la seva oposició a CiU.

Hi ha alguns continguts ideològics, certa sustracció d'esquerres entre els joves socialistes, antireganisme, anticlericalisme, federalisme,... encara que de forma vaga i inconscient. Els comunistes hem de saber apreciar les seves contradiccions, forçar-les, treballar amb les seves bases, parar atenció a la possibilitat d'acords locals, puntuals, , ocasionals.

La receent actitud de la UGT davant de la vaga general del 14-d, cert gir en el PSC en la seva actitud davant les forces d'esquerra, possibilita el treball d'Aliança Social en les seves bases. Es necessari per part nostre no desenvolupar sino una actitud anti govern PSOE , antipolítica de dretes, hem de ser intransigents en la nostra lluita ideològica contra el reformisme però al mateix temps amb una actitud oberta davant les sensibilitats d'esquerra per desenvolupar-les i ampliar els nostres aliats en el si del moviment juvenil i per una política de transformacions per una política d'esquerres. Per això el nostre programa segueix essent el dels Drets de la Joventut i la nostre estratègia la Unitat de tot el moviment Juvenil, en el qual els joves socialistes haurien de jugar un important paper, així com tots els joves d'esquerra i progressistes. Sense aquesta participació la unitat de la joventut estaria incompleta i li mancaria una força fonamental. La pau la solidaritat, l'oci, l'organització del temps lliure, la lluita contra els ajuntaments de dretes haurien de ser alguns dels elements més importants al voltant dels quals començar a desenvolupar la unitat amb aquest sector de la joventut en la perspectiva de la unitat de tot el moviment juvenil. Així doncs hem de concloure fent una crida a la JSC i les bases socialistes per treballar per combatre i derrotar el govern de Pujol, a CiU, i el projecte polític del nacionalisme burgès.

La preocupació pel problema nacional és i ha estat un tema constant d'anàlisi pels comunistes a Catalunya. Tenim una important experiència de treball conjunt amb organitzacions de l'esquerra nacionalista (especialment en els períodes de la II República i la Guerra Nacional Revolucionària). Des de sempre els comunistes hem sabut analitzar els diferents matisos que el problema nacional presenta segons la classe i el moment que es planteja.

Lluny de caure en l'error que el problema nacional a Catalunya és un invent de la burgesia per dividir la classe obrera, els comunistes som i hem estat els primers en reivindicar el dret nacional de Catalunya a l'autogovern com un dret democràtic irrenunciable en la lluita pel Socialisme.

No podem oblidar tampoc que el nacionalisme és una ideologia pròpia de la burgesia, contrària a l'esperit de la classe obrera, que és internacionalista però que du la seva lluita revolucionària en l'àmbit nacional. Analitzem la nació com una categoria històrica d'una època determinada, la de creació de mercats nacionals en el període del nacionalisme ascendent, i lluny per tant de tota anàlisi idealitzada del fet nacional per damunt de les classes socials.

Fins i tot les posicions nacionalistes anomenades d'esquerreres, que intenten amb més o menys encert incorporar elements del marxisme o simplement actituds democràtiques i progressistes, les hem d'analitzar en la gran majoria de casos com posicions de radicalitzades, i també tendències petit-burgeses i que estan mancades d'una anàlisi de classe de l'Estat Espanyol com tot estat té caràcter de classe i és converteix en més opressor en la mida que és una classe opressora qui alenta el poder i mancades també d'una anàlisi socio-històrica, i de classe de la nació.

Actualment el creixement del sentiment nacional entre la joventut catalana és un fet evident, és una realitat que entre els joves hi ha posicions nacionalistes més o menys radicals. Les opcions polítiques d'aquests joves són generalment d'esquerreres, amb interessos molt marcats per la cultura, el pacifisme i l'ecologisme.

L'única garantia de resoldre el problema nacional és un projecte de transformació social i nacional, ja que en el capitalisme és impossible desenvolupar els drets dels pobles perquè l'opressió i l'explotació és el que determinen les relacions socio-econòmiques.

Els comunistes defensem en el nostre cas, la concepció leninista sobre la solució del problema

nacional i per tant els drets dels pobles a l'autodeterminació, per avançar cap a una unió voluntària dels pobles en base a la igualtat i el respecte entre les diferents nacionalitats i pobles d'Espanya, en el marc d'un Estat Federal i Republicà.

1. EL NACIONALISME BURGÈS

1.1 Fet nacional i classe

La transició ens deixa a Catalunya amb l'hegemonia política i cultural del nacionalisme burgès. En els últims anys aquesta hegemonia s'ha reforçat de forma considerable. A això ha contribuït el manteniment de l'esquerra bipartidista i el fet que l'oposició d'esquerra ha estat hegemonitzada per les posicions socialdemòcrates, pel pragmatisme i l'abandó dels objectius més elementals de transformació, de l'ètica i dels principis d'esquerra. Una visió estrictament institucionalista i electoralista de la lluita del nostre poble i el ple acord amb el programa econòmic, polític i social de tipus antiobrer i antipopular del Govern Central, ha estat la tònica de l'oposició socialista catalana fins fa poc.

L'error o manca d'una anàlisi seriosa de la qüestió nacional a Catalunya tant per part de la socialdemocràcia com de l'eurocomunisme han ajudat el nacionalisme burgès a utilitzar de manera patrimonial el nom i la defensa de Catalunya, monopolitzant (aparentment) la defensa en solitari dels drets nacionals.

La bona combinació d'un discurs victimista (els mals de Catalunya vénen de Madrid) i populista "tot per Catalunya" ha calat fons en amplis sectors del poble català, i de forma especialment preocupant en sectors de la classe obrera (potencialment d'esquerra) que poden veure Jordi Pujol no com un burgès sinó com un català, com la persona que els pot ajudar a integrar-se de manera definitiva a Catalunya (en el cas dels immigrants) i que els accepta.

Aquest llenguatge indefinit i populista que utilitza el nacionalisme burgès, allunyat de definicions clares sobre alguns dels grans problemes de Catalunya (l'OTAN, l'atur, etc.) i que ven modernitat, integració, falsa solidaritat i que acusa de les lacres socials a una "política socialista que vé de Madrid" però que ells comparteixen plenament (només cal analitzar l'actuació de Miquel Roca al Parlament espanyol els pressupostos de la Generalitat, la contribució a la Reforma Educativa o la posició de CiU a favor i impulsant el "Plan de Empleo Juvenil") intenta desclassar amplis sectors de la classe obrera per incorporar-los al projecte de la classe dominant.

Ens ha de preocupar el fet de que el discurs pujolista penetra en barris obrers que són potencialment electoral d'esquerra, i que són per això base social

potencial d'un altre projecte. Variar aquesta tendència i desmarcar al nacionalisme burgès és una prioritat per les esquerres a Catalunya. Hem de tornar a guanyar els sectors populars per la transformació social i l'autodeterminació.

El nacionalisme burgès ha unificat en un sol projecte polític les classes dominants catalanes. La base d'aquest discurs unificador consisteix en la idea que la nació té uns interessos suprems que han de passar per damunt de les diferències entre partits, opcions polítiques i classes socials, i que la nació únicament pot unificar-se al voltant d'una única ideologia: el nacionalisme.

Liuny de presentar el nacionalisme com una opció ideològica i política de classe, se'n afirma: "nosaltres no som uns partits política, o una gent que busca uns interessos; nosaltres som un poble". Els comunistes, aplicant una anàlisi marxista rigurosa, sabem que la qüestió nacional en les diverses èpoques serveix interessos diferents, i adquireix diversos matisos en funció de la classe que els planteja i del moment que els planteja.

El nacionalisme burgès de CiU, varietat actualitzada del vell regionalisme conservador de la Lliga Regionalista de Cambó, és un dels millors exemples d'instrumentalització del sentiment nacional del nostre poble al servei dels interessos específics de la burgesia catalana. En realitat s'està ben lluny d'assumir les reivindicacions d'autodeterminació del poble de Catalunya per la constatació del fet nacional, al contrari, s'avança cap a una modernització del discurs nacionalista per adaptar-se al procés d'integració europea, acceptant l'Europa dels monopolis, s'accepta i s'impulsa el paper que aquests designen a Catalunya en la divisió internacional del treball. Això significa acceptar passivament el caràcter perifèric i subordinat de la nostra nació, mentre s'accepta i es veu positiva la cessió de sobirania que representa la creació d'organismes de poder supranacional. Jordi Pujol ja ens fa aquesta afirmació clara "...ha passat l'època que per a les nacions sense Estat no hi podia haver cap més objectiu que aconseguir un Estat; però no ha passat l'època que les nacions -amb Estat o sense- aspiren per una banda, a integracions supranacionals, i el procés d'unificació europea n'és l'exemple més clar,...". En aquest procés d'avangament cap a l'Europa dels monopolis, Catalunya es converteix en una plataforma de penetració de capitals japonesos i àrabs on la nostra tasca serà una tèbia política "microeconòmica" amb una total liberalització de la nostra indústria i del nostre comerç per facilitar la penetració dels capitals estrangers. L'única política sobirana que es proposa és la que va lligada a facilitar aquest procés, com a exemple: la creació d'infraestructures públiques (i pagades, és clar, amb diners públics) al servei de l'empresa privada i les grans transnacionals, la venda d'imatge per captar

inversions i la transferència tecnològica.

El fet nacional català és tractat com un producte per vendre, com una mentalitat suficientment oberta com per no oferir resistència a la implantació de l'imperialisme cultural i econòmic, i així se'n diu: "Catalunya ha de ser més sinèrgica que conflictiva. Ha de ser allò que els sociòlegs en diuen una societat de benvinguda (welcoming society)".

La petició de Jordi Pujol als joves perquè siguin "intensament nacionalistes" convida a la participació dels joves en el projecte ideològic i polític de Catalunya que té el nacionalisme burgès. Ben al contrari del que es podria pensar, la invitació al nacionalisme no té una base real, es convida els joves a un projecte de classe que utilitza, el nacionalisme com a mitjà comú per comunicar-se també amb aquests, i cada vegada més, preocupats pel tema nacional.

S'ha de denunciar la utilització que fa CiU de les seves organitzacions polítiques juvenil, la JNC i la Unió de Joves (encara que aquesta darrera amb una gran manca d'articulació organitzativa i implantació real) com si fossin el seu sector crític radicalitzat, amb unes posicions aparentment més progressistes i reivindicatives (especialment amb el tema de l'autogovern). Ens trobem davant d'una maniobra més per incorporar els joves al projecte de la burgesia nacionalista.

El paper real dels joves en el projecte del nacionalisme burgès és el d'apuntalar la recomposició del sistema capitalista a Catalunya vers la integració europea. Uns, sacrificats en el projecte (els aturats, sobreexplotats, marginats, etc.) i els altres, els menys, els qui comparteixen el projecte nacionalista de la burgesia, els qui han abandonat realment tota idea d'autodeterminació nacional, els qui no es queixen sinó que treballen, construint la Catalunya del 2000, que segons Jordi Pujol "es construeix a base d'esperit de servei, de treball en profunditat, de rigor intel·lectual i d'exigència personal".

El que es demana als joves és un sacrifici, però no se'ls diu que el sacrifici no és realment per Catalunya, per una mística idealització nacionalista de la Pàtria, sinó que és un sacrifici per assegurar la classe dominant a Catalunya, la burgesia, el control polític, social i ideològic avui i al 2000.

1.2 EL MODEL DE PERSONA I MOVIMENT QUE PLANTEJA EL NACIONALISME BURGÈS.

1.2.1 Individualisme i desmobilització

No és una casualitat que en el discurs ideològic i polític de CiU i especialment de Jordi Pujol aparegui constantment la referència a les persones.

Se'ns parla de dos tipus de persones o individus (cap a la concepció de la societat dels dos terços), "els qui simplement no poden seguir la vertiginosa evolució del nostre temps" i els qui "triomfen" i arrosseguen amb ells el carro de la societat.

La concepció individualista del món és potenciada des de tots els aspectes possibles, assimila aquest llenguatge a l'europeisme i la conquesta d'Europa ("L'Europa dels ciutadans").

Aquest discurs que fa servir un llenguatge arrelat en els valors de la petita burgesia (l'esforç, l'estalvi, el sacrifici) i fins i tot en la parla popular, introdueix tota una sèrie de valors que fomenten l'individualisme i la insolidaritat. La posició de l'individu i especialment del jove davant la societat, és mesurada segons el seu nivell de competitivitat, i jutjada amb frases com: "ser al cim", "ser allò que es vol ser", "l'esforç personal" o "l'esperit de servei". Aquest culte a l'individualisme arriba fins al punt d'introduir elements pre-feixistes com és el crit de Jordi Pujol als educadors a crear "homes forts".

S'utilitzen també elements de la filosofia humanista cristiana per imposar una nova forma d'entendre la Solidaritat: la compassió i la caritat des dels triomfadors i la resignació pels qui pateixen durament la crisi. Aquesta solidaritat és "personal" i com molt bé dibuixa en el seu discurs als joves Jordi Pujol, no s'ha de dur amb persones o pobles allunyats de nosaltres sinó entre petits grups i entre persones concretes, reforçant així l'anunciat i desitjat retorn a l'individualisme.

Aquest missatge idealista, barreja de patriotisme i fe cristiana fomenta una resignació basada en la desmobilització dels joves amb missatges com aquests, que apareixen en un llibre de Pujol titulat "Els joves de Catalunya":

"... l'alegria cristiana davant la insuficiència permet comprendre la limitació de la nostra societat i de reaccionar davant d'ella, no amb la revolta inútil o moltes vegades estèril, sinó buscant el camí de l'eficàcia",

o com aquest altre:

"Avui, quan tantes ideologies han fracassat i tants programes han demostrat que són molt relatius, quan hi ha un cert desencís i un cert cansament, molta gent jove troba en la fe la seva esperança... la resposta a allò que ells demanen no la trobaran en les ideologies, els partits o els sindicats".

Es reforça el concepte individualista a través del discurs sobre les persones, promoció de les persones, i aquí s'entronca amb una ideologia nacional basada en l'individualisme. Les persones compten, avui ja no hi ha classe, no hi ha bons ni dolents, siguin de

dreia o d'esquerres, hi ha persones bones i dolentes, les ideologies ja no existeixen, no tenen raó de ser a l'era de la tecnologia. I allò que és important és la competitivitat i la incapacitat dels qui no hi arriben, ajudem aquests que no hi arriben.

Una forma de penetració i difusió de la ideologia de la burgesia nacionalista catalana: la constitueixen els mitjans de comunicació controlats directament o indirectament per CiU, els diaris (l'Avui, la Vanguardia), la ràdio (Catalunya Ràdio) i especialment la televisió, TV3. Des d'aquesta cadena televisiva, que algú ha dit que és la millor cadena nord-americana, podem presenciar el culte a la violència i el consumisme, així com a la visió idealitzada i manipulada de Catalunya. L'alta concurrència de telefilms nord-americans on la lluita pel poder, els diners i l'èxit personal combinats amb el tractament de la dona com un objecte sexual i la violència introdueixen el model de vida nord-americana preconitzat per CiU. Així mateix els concursos on la publicitat i el culte als diners n'és l'eina fonamental juntament amb la proliferació d'apòstes i loteries (Loto 6-49, Loto Ràpid, etc.) intenten distreure o fer oblidar els problemes econòmics i socials que pateix el nostre poble.

Des de TV3 i altres mitjans de comunicació assistim a campanyes institucionals pagades amb diners públics que intenten exaltar el xovinisme o les actituds xenofòbiques i insolidàries (Catalunya 1000 anys, Som 6 milions, Catalunya endavant), i amb la utilització del català com a llengua d'expressió se'ns presenta una cultura aliena als treballadors i les classes populars. L'esport de masses (concebut per allunyar de la participació a les classes populars i abocar-les a una visió consumista de l'esport-espectacle, mai com ara no hem vist tants partits de futbol americà o de la NBA) a l'americana és un exemple més d'imposició cultural patrocinat per CiU.

1.2.2 Moviment Juvenil

El missatge interclassista i una política intel·ligent de penetració en el teixit social i popular tradicional de Catalunya, al mateix temps que una instrumentalització hàbil per part de les institucions per construir el seu partit, han fet de CDC un autèntic partit de masses. D'Unió Democràtica hem de dir que té una estructuració i capacitat movilitzadora molt menor.

Dins el moviment juvenil també hem de reconèixer aquesta tendència, des d'un missatge interessat per l'associacionisme juvenil com una part fonamental de la "societat civil" i des d'un discurs nacionalista i cristià es passa a controlar o influir directament o indirectament tot un seguit d'associacions juvenils polítiques, estudiantils, però especialment d'educació en el temps lliure (esplais, grups excursionistes, etc), introduint en els joves i en els

infants les concepcions burgeses de Catalunya, els homes i la societat. Això permet a CiU articular una xarxa de suport i mobilització del seu projecte, però al mateix temps tot un sistema d'educació i penetració propi dels valors de la burgesia. L'església catòlica juga aquí un paper fonamental de treball conjunt amb CiU (encara que no es pot ni de bon tros generalitzar) en el tema dels esplais d'inspiració cristiana i la seva utilització i manipulació.

Aquest moviment juvenil que es fomenta és burocratitzat i institucionalitzat, però en cap moment no és contestatari ni connecta amb les demandes reals dels joves. Una de les formes més emprades per a controlar-lo és la política de subvencions on més d'un 60% de les que ha concedit a entitats juvenils la Direcció General de Joventut (DBGJ) de la Generalitat passen a organitzacions més o menys properes al projecte del nacionalisme burgès, sense comptar les concedides per Ajuntaments i diputacions. L'any 1.987 en el repartiment de subvencions en convenis per part de la DBGJ, els grups cristians vinculats al moviment escolta s'endugueren gairebé una tercera part del total (34 dels 118 milions repartits) a part de les entitats polítiques i estudiantils de CiU. Els Minyons Escoltes -Guies Sant Jordi i la seva escola de formació (tots d'inspiració cristiana) han rebut aquest any 19 milions de pessetes, mentre que els escoltes catalans, la versió laica de l'escoltisme català, 4 milions. El mateix passa amb les entitats polítiques juvenils, sent la JNC la que ha rebut la major subvenció amb 3 milions.

Els principals camps de confrontació amb aquest model de moviment juvenil són avui:

MOVIMENT OBRER: La concepció empresarial de CiU sobre el món del treball la porta a oblidar de forma gairebé tot el problema de la desocupació a Catalunya. Intenta allunyar els joves de la militància sindical i promou amb especial èmfasi tot tipus de models de contractació eventual. Un clar exemple d'això és el ple suport de CiU al Plan de Empleo Juvenil del PSOE, sobre el qual Jordi Pujol afirmava ostentosaament que ell n'era el creador.

Es fomenta "una sortida de la crisi" basada en solucions individuals com són l'autocupació i el model de jove-empresari. El mateix sistema educatiu es posa al servei de l'empresa privada, és un bon exemple d'això les pràctiques dels estudiants de FP dins a les empreses. CiU està compromesa amb la pèrdua de poder adquisitiu de salari i pensions i també en la promoció de l'economia submergida amb el consegüent deteriorament de les condicions de treball.

S'ha d'entendre que CiU representa els interessos dels empresaris, ja que són precisament els empresaris els militants que donen cos a aquests dos partits.

L'actitud de la JNC respecte a la seva opció sindical no ens deixa tampoc cap dubte, allunyant els joves dels sindicats de classe, promou opcions sindicals de caràcter pactista amb la patronal o simplement controlats directament per aquesta i per l'administració. Aquesta forma d'entendre el sindicalisme accepta la sobreexplotació dels joves treballadors, amagat de nou sota l'excusa d'un sindicat nacionalcatalà i proposa convertir el sindicat i l'acció sindical en una suma simplement de serveis, combinació de sindicalisme vertical i reformista. Aquest model sindical encara que definit està molt lluny de la realització pràctica per part de la JNC (sense influència entre els joves obrers). En la majoria d'ocasions això queda simplement en la crítica continua i destructiva del sindicalisme.

MOVIMENT ESTUDIANTIL: Aquest és un aspecte pel qual aposta fort CiU, la JNC i Unió de Joves. El Govern de la Generalitat té plenes competències en aquest aspecte i per tant tota la responsabilitat sobre la catastròfica política educativa que porta endavant la Conselleria d'Ensenyament. La política que porta endavant la conselleria d'ensenyament prima l'ensenyament privat sobre el públic amb una clara política de subvencions i ajuts.

S'orienta tant la Universitat com la FP a ser controlades per l'empresa privada, i així es connecta el projecte nacionalista amb la LRU i la Reforma de l'Ensenyament Mitjà que ha dibuixat el PSOE amb el beneplacit i ajut de CiU.

També la política d'investigació s'orienta cap a la seva privatització i supeditació als grans monopolis transnacionals, renunciant ja de fet a l'investigació puntera i acceptant el lloc subordinat en la divisió internacional del treball.

Per imposar també entre els estudiants aquest model de domesticació dels sentiments de protesta, el BEN i la FNEC a l'ensenyament mitjà i a la Universitat respectivament compten amb importants pressupostos (la FNEC és l'associació universitària que rep més diners i el mateix passa amb el BEN, de de la DGJ) per intentar orientar el moviment estudiantil cap a posicions conformistes que no qüestionin la política d'Ensenyament de la Generalitat ni del Govern Central (es pot comprovar tant en les mobilitzacions de fa dos anys com a les actuals contra el PEJ). Són organitzacions institucionalitzades i burocratitzades que instrumentalitzen de nou el fet de la llengua i la cultura catalana, que no fomenten l'element participatiu i de la democràcia de base dels estudiants, sinó el dirigisme des de dalt (facilita per la l'ODE i la LRU a les quals s'adapten perfectament). Aquestes són realment les organitzacions a batre dins el moviment estudiantil.

MOVIMENT PER LA PAU I LA SOLIDARITAT: Des de

CiU es defensa una política atlantista i armamentista d'incorporació total d'Espanya a l'OTAN i la UEO, de la presència militar dels EEUU a Espanya i al Mediterrani, i que connecta plenament amb la política exterior que realitza Felipe Gonzalez, M. Thatcher o l'era Reagan.

Des del punt de vista de la solidaritat s'oblida la lluita dels pobles contra l'imperialisme i es substitueix aquest concepte per un altra solidaritat entre el cristianisme i el liberalisme individualista, una solidaritat assistencialista i de caritat.

INSTITUCIONS: El treball que es realitza des de la Direcció de Joventut està forga aïllat del moviment juvenil particular i de la joventut en general. La pròpia DGJ realitza en la gran majoria d'ocasions la seva política de joventut d'esquena als criteris del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, ignorant-lo completament. S'impideix tota participació del moviment juvenil o d'altres institucions en les activitats de la Generalitat dirigides a la joventut.

La principal intervenció de la DGJ és en el lleure amb criteris clarament clientelistes, juntament amb actuacions estrictament propagandistes. Exemple d'això en són el Carnet Jove, que ofereix avui un servei i avantatges insuficients, limitant-se bàsicament a afavorir el consum, i la campanya d'associacionisme juvenil "fes equip" feta sense la participació activa del moviment juvenil català i no inscrita en el context d'una veritable política de promoció de l'associacionisme i la participació juvenil.

Per tant ja veiem quins són els criteris de CiU sobre el moviment Juvenil que inspira: individualista i insolidari pels treballadors, institucionalitzat i burocratitzat pels estudiants, desmuntat en general pels joves, fa jugar als joves sempre un paper d'integració al sistema en què viuen. Hem de saber fer jugar a les institucions el paper de ressò de les demandes del moviment juvenil i acabar amb el dirigisme polític.

La pròpia DGJ realitza en la gran majoria d'ocasions la seva política de joventut d'esquena als criteris del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, ignorant-lo completament.

Després d'analitzar què significa i com s'organitza el discurs del nacionalisme brugès, hem de constatar que comencen a aparèixer contradiccions dins del bloc de CiU.

La primera contradicció és la que es produeix entre el propi projecte convergent i una part de la base electoral que el sustenta, que és de tipus popular i treballadora. CiU realitza cada vegada de forma més

clara a favor de la política antipopular del govern Central. La segona contradicció és el propi projecte d'integració europeu que atempta contra els interessos de la petita i mitjana empresa, afavorint els del gran capital., en el terreny immediatament polític això es veu ampliat per la no correspondència entre el bloc de CiU i una altra força política similar a nivell europeu.

L'única possibilitat d'organitzar les formes per contrarestar els mètodes de penetració ideològica del nacionalisme gurgès i la seva derrota política, es basa en el fet que les esquerres catalanes es posin com a objectiu prioritari l'articulació política i social del nostre poble per lluitar pels seus drets socials, econòmics i polítics, en definitiva, pels drets de la joventut i pels seus drets nacionals i de classe.

Aquest és realment l'enemic a batre per aconseguir avançar en el camí de l'alliberament nacional i social de Catalunya, per una ampliació dels drets democràtics del nostre poble, per aconseguir incorporar els joves a la lluita pels drets de la joventut.

2.El nacionalisme d'esquerres-independència

Es cert que de manera creixent entre les organitzacions juvenils d'esquerres i importants sectors de joves, l'independència s'ha convertit en un aglutinador, en un llenguatge comú. Les causes d'aquest fenomen tenen diversa procedència, d'una part la necessitat real i voluntat d'amplis sectors de la població d'avançar en l'autogovern de la nació catalana i que en aquest moment l'Estat de les autonomies n'és una renúncia pactada tant per la dreta nacionalista com per la socialdemòcrata. El caràcter plurinacional de l'Estat Espanyol sota el capitalisme es converteix en una font de contradiccions que simplement es poden resoldre en el socialisme. Per una altra part la memòria històrica del poble de Catalunya sobre les agressions als drets nacionals que varen representar l'absolutisme borbònic i el franquisme, i finalment la queixa d'un gran nombre de la població i també dels joves de forma especialment radicalitzada contra les greus mancances del sistema capitalista i de polítiques tant de CiU com del PSOE de caràcter liberal i antipopulars que són atribuïdes per causa d'una manca d'anàlisi de classe de l'Estat i per la pròpia instrumentalització i victimisme de la dreta nacionalista a "l'enemic exterior", "espanya".

Moltes vegades es confon el radicalisme d'aquest moviment amb posicions realment d'esquerres, això no sempre es així, podem veure com en ocasions postures radicals i d'esquerres estan ben allunyades.

Hi ha diversos aspectes que val la pena

constatar:

1) Encara que un gran nombre de joves es declari independentistes la militàcia d'aquest en organitzacions polítiques d'aquest signe és molt baixa i per això les tendències al radicalisme i també les posicions petit burgeses presents en el comportament polític d'aquest sector de la joventut es poden anar corregint amb el desenvolupament de la política d'esquerres.

2) D'organitzacions independentistes n'hi ha un ventall, diferenciades tant per les seves posicions polítiques com pels seus mètodes de lluita. S'ha de tenir en compte aquest element en la nostra política d'unitat de la joventut.

Entre els projectes polítics de la Crida i el MDT o les JERC i EJNE hi ha importants diferències. Els CJC hem de saber analitzar aquestes diferències en l'ordre de les prioritats que té la nostra organització per fer avançar el nostre projecte polític, consolidar la lluita pels drets de la joventut i avançar vers la unitat dels joves. En l'ordre de prioritats veiem com poden avançar en el moviment juvenil unitari i l'aportació d'aquest en la consolidació del Front d'Esquerres on aquí veiem a EJNE i JERC amb més clares posicions de confluència amb el nostre projecte polític i prioritzem per això el treball amb aquestes organitzacions.

Les nostres diferències polítiques amb les organitzacions independentistes són clares:

1) No compartim la seva tendència a radicalitzar el problema de la llengua i de la cultura catalana en general.

2) No compartim la seva solució i posició insolidària respecte al problema nacional.

3) No compartim la idealització del fet nacional i oblit dels problemes socials en moltes ocasions.

4) No estem d'acord amb alguns dels seus mètodes de lluita, com per exemple el terrorisme individual, que les allunya de les masses (encara que aquest aspecte afecta un grup molt reduït).

5) Critiquem la seva tendència d'anar a remolc del nacionalisme-burgès, afavorint moltes vegades amb les seves posicions de la política de CiU, fent-li de substrat social.

Això és normal que es produeix ja que el problema nacional està monopolitzat per la dreta, mentre que moltes opcions independentistes no tenen un projecte polític definit i funcionen per la dinàmica dels esdeveniments. Saludem la pasició que està tenint

abandonant la roda del nacionalisme burgès i avançant vers posicions d'esquerres, favorables als treballadors.

No hem d'entendre tampoc aquest moviment com un apèndix de la dreta nacionalista, la component i els continguts reflecteixen una realitat més complexa. No podem caure en cap moment en la posició de relacionar sempre independentisme amb terrorisme, les formes de lluita no estan unificades en aquest sector i les posicions sobre aquest aspecte són molt variades. Concretament els joves comunistes creiem que podem tenir importants punts de treball comú amb un important nombre d'organitzacions independentistes.

La unitat d'acció és avui imprescindible per fer avançar un projecte d'esquerres, per donar resposta a tota una sèrie de problemes que avui plantegen tant se'ns desplanten des del punt de vista social com nacional. La unitat d'acció és necessària per batre a CiU denunciant en tot moment el caràcter de classe del seu projecte i la seva manipulació del problema nacional. Per exemple:

1) Per la lluita als drets nacionals de Catalunya, per la lluita pel dret a l'Autodeterminació. Contra la instrumentalització del problema nacional. Perquè l'11 de Setembre sigui una jornada de lluita i movilització.

2) Per la denúncia de la celebració del Vè Centenari, aquest esdeveniment representa recordar "amb orgull" el genocidi de pobles i cultures per part de l'Imperi Espanyol i la religió catòlica. Hem de concretar tot un seguit d'actes dins una campanya de denúncia dels fets, de caràcter progressista i antiimperialista.

3) Per la lluita per la Pau, contra l'OTAN, la UED i les bases ianquis, contra la presència de la Flota nord-americana a la Mediterrània. Per la desaparició de la base de comunicacions de l'Estartit, Radio Liberty i l'estació LORAN.

4) La denúncia del procés d'integració d'Espanya a la CEE, amb l'aveng cap a l'Acta Única Europea, com una retallada de Sobirania Nacional i l'acceptació del paper subordinat de Catalunya dins la divisió internacional del treball.

5) La lluita contra la imposició cultural del model de vida nord-americana, que comporta la massificació, el consumisme i l'individualisme. Per la defensa de la cultura catalana i popular, i progressista.

6) La solidaritat amb aquells pobles que lluiten pel seu alliberament nacional, Nicaragua, Líban, Palestina, o aquells que ho fan contra el feixisme i el racisme com Xile i Sud-àfrica.

7) La denúncia de la degradació ecològica a Catalunya, la indústria contaminant i els seus abocaments incontrolats, la lluita contra el perill nuclear.

8) Per un ensenyament català, laic i científic. Per una associació d'esquerres. Pel suport a l'ensenyament públic i de qualitat, no a la privatització.

9) Contra les agressions que el sistema capitalista provoca a joves, l'atur, la drogodependència, la sobreexplotació, la marginació, etc. Pel dret al treball digne per als joves, contra la contractació temporal i el "Plan de Empleo Juvenil". Denúncia de les polítiques antipopulars i antijuvenils del Govern del PSOE i CIU.

10) Per la República diem no a la Monarquia. Pel 14 d'Abril com a jornada de memòria històrica i reivindicació republicana.

Com veiem se'ns obra un ampli ventall de treball a realitzar i un gran nombre de punts de confluència política per fer avançar un projecte nacional i d'esquerres.

TESI 4 UNIR ELS JOVES, ORGANITZAR MOVIMENT JUVENIL

4.1 JOVENTUT : UNA FORÇA QUE CREIX

4.1.1. En el període de la transició política, l'esquerra va acceptar que les classes dominants hegemonitzessin el procés de la "reforma" donant l'esquena a les aspiracions de milers de joves que es mobilitzen amb la classe obrera i sectors populars contra el franquisme i per un canvi real.

Aquesta derrota popular i la política eurocomunista, van influir negativament entre la joventut i en el moviment juvenil, molt especialment entre els sectors més combatius, portant-los a posicions conformistes, reformistes i als braços del nacionalisme-burgès i de l'església. Poc a poc el moviment juvenil es va desmobilitzar i desorganitzar, aïllant-se dels problemes dels joves i abandonant les posicions de compromís que havien caracteritzat el fort moviment juvenil que es va forjar en la lluita contra la dictadura.

4.1.2. El capitalisme, des de la transició ha desenvolupat i perfeccionat mecanismes de dominació ideològica, política i socio-econòmica per dividir i compartimentar la joventut. Ha estimulat entre la joventut l'individualisme, el conformisme, la passivitat i la insolidaritat, establint les bases polítiques i socials d'integració acrítica dels joves al sistema.

4.1.3. Els CJC varem afirmar en el IVt. Congrés (Nov.85) que "els joves no passaven de tot" i que calia un projecte clar que donés resposta a les contradiccions internes del sistema i a l'empitjorament de les condicions materials dels joves. Actualment s'ha demostrat la justesa d'aquesta posició política i el seu avenç entre la joventut, ja que hi ha un creixement del nivell de consciència dels joves, un major protagonisme polític i social i diferents tipus de respostes juvenils.

4.1.4. Aquests nous posicionaments de la joventut no ens situen en una etapa d'ofensiva, ni d'incorporació massiva dels joves a la lluita organitzada, ja que estem en una fase de recomposició de les forces obreres i populars, i d'un desenvolupament contradictori de la jove generació i del moviment juvenil que hem d'analitzar en el pla de les evolucions polítiques generals, definides en les tesis del VIIIè. Congrés del PCC, ja que el moviment juvenil no es desenvolupa per si sol o al marge de les contradiccions de l'època, sinó que està influenciat per les evolucions i les lluites de la classe obrera i dels sectors populars.

4.1.5. Aquesta fase de major conscienciació i d'inici del trencament de "l'apoliticisme" dels joves i del moviment juvenil és fruit de la nova situació internacional, dels efectes de la crisi econòmica, política i cultural. Però especialment per la influència de les mobilitzacions contra l'OTAN, les grans accions estudiantils i la lluita contra el PEJ, així com la influència creixent dels CJC, del PCC i de les organitzacions juvenils que han estat al punt de referència i mobilització per als joves (CEEMC, Secretaries de Joves de CC.OO., Plataformes...). Tot això, ha trencat el conformisme de la joventut passant a ser UNA FORÇA QUE CREIX, amb un major protagonisme en les accions i lluites populars.

4.1.6. Aquesta nova realitat juvenil va madurant i pren diferents expressions. El treball polític dels joves comunistes en aquest període ha d'ésser molt audaç, posant gran atenció a les noves formes en que es manifesten les inquietuds i les lluites dels joves i intervenint en les seves evolucions. El treball polític i ideològic dels CJC s'ha d'orientar perquè aquest major protagonisme i participació dels joves vagi donant salts qualitatius, que signifiquin per al moviment juvenil una major resposta, acció i organització per defensar els drets de la joventut i la seva unitat.

4.2. JOVENTUT, UNA FORÇA IMPORTANT

4.2.1. A Catalunya hi ha 950.993 joves compresos entre 15 i 24 anys, i 1.394.674 entre 24 i 29 anys (dades de 1986) dels quals, un 70% es concentra en cinc comarques (El Barcelonès, el Baix Llobregat, el Maresme i els dos Vallès).

La joventut a Catalunya és un sector heterogeni, que pateix les conseqüències de les polítiques anti-juvenils i de marginació dels governs del PSOE i CiU.

4.2.2. A Catalunya hi ha oficialment registrats prop de 130.000 joves en atur i només 44.000. estan considerats com a demandants de treball, segons dades de l'INEM (juliol 87) i descompten aquells que tenen beques, cursats de formació ocupacional o estan estudiant. És a dir, les xifres oficials no reflecteixen la realitat de l'atur juvenil, que és d'un 48% del joves catalans i més del 50% si es tracta de les dones joves, que és el col·lectiu més afectat per l'atur. En definitiva, en cada dos aturats un és jove, de cada dos joves un està aturat i menys d'un 20% d'aquests reben algun tipus de subsidi.

4.2.3. El PSOE amb ple suport i corresponsabilització de CiU i la CIOE, ha imposat i desenvolupat tota una sèrie de mesures

flexibilitzadores, que tenien l'objectiu de preparar al camí per a l'aprovació del PEJ. S'ha desenvolupat una política de contractació eventual (un 98% dels contractes del 1987 eren eventuais, a Catalunya dels 80.000 contractes registrats a l'INEM l'any 87, prop de 77.000 eren en precari), de contractes per a la formació i pràctiques, els plans FIP. En definitiva, s'han posat en marxa les més brutals formes d'explotació laboral i econòmiques. Es perpetua l'atur, i el treball es fa rotatiu. Amb la flexibilitat, l'eventualitat i la sobre-explotació s'utilitza als joves per retrocedir en les conquestes històriques del moviment obrer, se'ns aboca a la insolidaritat i la submissió negant-nos en la pràctica el treball sindical.

4.2.4. Els joves comunistes tenim clar, que la perspectiva del 92, amb l'aprovació de l'Acta Unica Europea, és d'inseguretat, de pitjors condicions laborals, de precarització, de treball temporal i economia submergida.

4.2.5. Les repercussions de la manca de treball i de precarització són clares: marginació del jove, dependència econòmica, impossibilitat d'independència personal, delinqüència, drogodependències, ... situant el jove en un nivell inferior de consciència en no conèixer el valor del treball, dificultant així la seva organització.

4.2.6. Així doncs el dret de la joventut a un treball digne es presenta qüestionat amb una situació cada cop més greu i complexa, és per això que el dret al treball i la lluita contra l'atur i les seves conseqüències és el principal problema que han d'afrontar els joves amb la mobilització i l'organització.

4.2.7. A Catalunya hi ha 201.100 estudiants, de BUP i COU (129.600 a l'escola pública i 71.500 a la privada) i 145.900 de FP (75.900 a la pública i 70.000 a la privada).

Els joves es troben en un sistema educatiu en profunda crisi, que s'ha posat de manifest en les mobilitzacions i la protesta estudiantil dels darrers cursos, mostrant la incapacitat del Ministeri i de la Conselleria de donar solució a les contradiccions, déficits i problemes que pateix el sistema educatiu.

4.2.8. Avui ens trobem amb un sistema educatiu inadaplat a la realitat social i a les necessitats del mercat del treball, amb plans d'estudi obsolets i al marge d'innovacions tecnològiques i especialitats laborals, i selectiu econòmicament i acadèmicament.

A l'ensenyament mitjà es manté una divisió artificial, superada per les necessitats socials, entre l'estudi pel treball manual i l'intel·lectual, amb la separació entre BUP i FP, essent el BUP un ensenyament

(11% de la Universitat de Barcelona) i dels sectors populars. Es vincula la Universitat amb el complex militar-industrial i projectes militaristes, essent la Universitat el principal mecanisme de reproducció ideològica i tècnica dels quadres del sistema. Els projectes com el COMET i ERENUMS, ja situen la Universitat en la perspectiva de la integració monopolista del mercat únic europeu de 1992.

4.2.14. Així doncs, el dret a un ensenyament públic i de qualitat apareix limitat, és per això que el desenvolupament de la reivindicació que han fet nova centenars de milers d'estudiants de "l'ensenyament un Dret i no un Privilegi" incrementarà el nivell de consciència, unitat i combativitat dels estudiants i del moviment juvenil.

4.2.15. La joventut catalana pateix la pertinença a l'OTAN i a la UEO, l'increment de les despeses de defensa i la permanència de les bases ianquis al nostre territori. L'imperialisme a través d'aquests instruments ens nuclearitza, ens implica en accions militars i ens enfronta d'aquesta manera a joves de pobles germans. El govern espanyol amb el suport de CiU, treu diners dels pressupostos destinats a l'educació i a la creació de llocs de treball per a inversions militars.

4.2.16. L'OTAN envia els joves durant el 8.º. fora de l'Estat espanyol per preparar la guerra contra hipotètics "enemics" (URSS, Països socialistes, Països del Sud) amb exèrcits reaccionaris com l'anglès i l'alemany amb els quals es realitzen maniobres conjuntes, convertint la nostra joventut en persones insolidàries i en carn de canó de l'imperialisme per defensar els seus interessos.

4.2.17. Així doncs, és fonamental la incorporació de la joventut a la lluita per la Pau i el Desarmament, desenvolupant la solidaritat internacional i la lluita anti-imperialista, com a factors clau d'educació, d'increment de consciència i compromís revolucionari de la joventut.

4.2.18. Aquestes són les contradiccions que passen a primer pla en aquests moments i per aquest període, juntament amb l'índex creixent de drogaaddicció. Aquests són els problemes concrets que pateixen els joves treballadors i estudiants de Catalunya, que s'agregen amb la negació de les mínimes condicions per desenvolupar una vida digna: problemes de vivenda, de pràctica de l'esport, de difícil accés a la cultura, deficient assistència sanitària, precàries condicions de realització del servei militar i d'objecció de consciència.

4.2.19. Així doncs, és fonamental incrementar el nivell d'organització i unitat de la joventut per defensar els seus drets, perquè malgrat que l'anàlisi de la situació de la joventut ens porta a la conclusió que

és un dels sectors més colpejats políticament, econòmicament i ideològicament, cal constatar que el nivell d'organització dels joves i del moviment juvenil continua essent baix davant les agressions del sistema.

4.2.20. La política de "lluita i unitat pels drets de la joventut" ha estat assumida i defensada per milers de joves, però encara no es correspon al nivell d'inquietuds i de resposta política donada pels joves en aquests darrers 3 anys amb un salt en l'organització, vertebració i articulació d'un moviment juvenil de masses que doni resposta a les necessitats dels joves i que defensi conseqüentment els seus drets.

4.2.21. Per què davant els grans problemes dels joves el moviment juvenil és feble? per què aquesta contradicció? per què el 90% dels joves no està associat o organitzat?

La realitat actual del moviment juvenil és la clara expressió de tres factors:

1. el procés de la transició que ha comportat una baixa educació política dels joves, manca d'experiència de lluita i d'organització del moviment juvenil.

2. La pressió ideològica i el desenvolupament del capitalisme, ja que l'alt índex d'atur juvenil, la precarietat, la crisi del sistema educatiu, el fracàs escolar, la selectivitat, ... en definitiva la manca de perspectives de futur, així com la pressió ideològica del nacionalisme burgès, del reformisme i de l'imperialisme, juguen un paper rellevant en la formació de mentalitats, corrents, aspiracions i valors dominants en la joventut. Els mecanismes d'integració al sistema com la resignació, l'individualisme, la insolidaritat, la competitivitat, l'aventurisme i el camp qui pugui, són valors que introdueix el sistema en la joventut catalana dificultant l'organització dels joves.

3. La constatació de la poca coherència de les altres forces juvenils de l'esquerra a l'hora de definir, però especialment de concretar, un model de moviment juvenil unitari, de masses i transformador.

4.2.22. Per això, ser jove a Catalunya és pertànyer a un sector social heterogeni, poc organitzat, amb poca educació política, econòmicament depenent, on el sentiment nacional, la televisió, la música i l'esport marquen en gran mesura el comportament de la joventut.

4.2.23. Així i tot, cal considerar en la nostra anàlisi com a element central la permanent mutació de la joventut. Nous valors i noves sensibilitats, que generen forçosament nous terrenys d'unitat, que exigeix dels CJC canvis tàctics i prioritització del treball, tenint en compte especialment l'agudització de les contradiccions fins al 1992, ja que

s'ha incrementat al nivell de consciència de la joventut i alhora es diversifiquen les expressions juvenils que influeixen en el moviment ja existent.

4.2.24. Què hem de fer tenint en compte aquests canvis? Com hem d'intervenir en l'enfortiment i articulació del moviment juvenil? Quina perspectiva hem de donar al moviment juvenil?

Quan els CJC varem aprovar les Teses del IVt. Congrés, gairebé ningú no parlava de la unitat i dels drets dels joves, ara no és només una possibilitat sinó que és una necessitat conscient per a molts joves, ja que els canvis produïts en la joventut, l'han situat com **UNA FORÇA IMPORTANT**. Per això, tenint en compte la contradictòria i difícil situació dels joves i la dinàmica de les polítiques anti-juvenils del PSOE i CiU, en aquest període s'imposa i serà clau una major organització dels joves i del moviment juvenil, impulsant a tots nivells iniciatives en defensa dels nostres drets, on vagin confluint en l'acció els joves no organitzats, les diferents organitzacions juvenils d'esquerres, sindicals, estudiantils, socials, culturals, esportives, del temps lliure ..., un moviment juvenil que pels seus continguts, la seva força i unitat contribueixi a l'articulació política, social i cultural de l'esquerra, i el nostre objectiu com a organització d'avantguarda sigui incorporar els joves i el moviment juvenil a la lluita general de la classe obrera per les transformacions socialistes.

4.3. PER LA UNITAT DE LA JOVENTUT

4.3.1. En el IVt. Congrés els CJC varem definir la política que responia objectivament als interessos de la joventut: el projecte d'unitat de la joventut en base a la mobilització i l'organització per lluitar pels drets dels joves. Des d'aleshores la realitat política ha canviat. S'han esfumat ja els aïros del "canvi", els governants ens han incorporat a les estructures imperialistes (OTAN - UEO) i monopolistes (CEE), donant lloc a nous problemes en la vida de la joventut que exigeixen noves respostes del moviment juvenil.

També s'ha incrementat l'experiència, la capacitat d'elaboració i la responsabilitat dels CJC davant els joves i el moviment juvenil.

4.3.2. Per això, és fonamental desenvolupar, aprofundir i actualitzar el nostre projecte d'unitat de la joventut per als propers 3 anys amb l'objectiu d'incorporar més joves a la lluita i incrementar l'organització del moviment juvenil.

4.3.3. Per què la unitat de la joventut?

La joventut no és una classe social, és una força social important i que creix, malgrat que sigui

heterogenia en la seva composició, procedència de classe, cultura i ideologia, presenta aspiracions i interessos comuns. Així doncs, la nostra atenció l'hem de dirigir a treballar amb el conjunt de la joventut, preferentment amb els joves que pertanyen a les classes i capes populars que són la gran majoria de la joventut. Aquesta força s'està recomposant i nosaltres hem de contribuir a unir i articular-la en defensa de les seves reivindicacions.

La lluita de la joventut és imprescindible per desenvolupar en òptimes condicions la lluita per la defensa dels drets dels joves i per la transformació de la societat. Només la unitat és garantia de la força necessària per impulsar un moviment juvenil de masses, que abordi de manera efectiva la lluita per les seves reivindicacions.

En el context històric actual, sense la unitat dels joves en l'acció i la reivindicació, no és possible aconseguir els objectius pels quals lluitem. La història és fruit de l'acció de les masses i la protagonitzen les forces que es caracteritzen per la unitat en les reivindicacions i objectius, sense això no és possible l'activitat conjunta i organitzada de les masses que són el motor de la història.

El nostre objectiu és que s'organitzin les més àmplies masses de la joventut allunyant tot sectarisme. El nostre projecte es caracteritza per ser d'incorporació massiva dels joves i no d'exclusió, ja que pels seus continguts té la capacitat d'incorporar en l'acció la immensa majoria de la joventut per defensar els seus drets, donant resposta a tot atac dels governs del PSOE i CIU.

Nosaltres lluitem perquè els diferents sectors de la joventut es coordinin al voltant d'objectius i reivindicacions justes i comunes, recollint les més variades inquietuds dels joves i diferents formes d'expressió del moviment juvenil.

La unitat de la joventut l'hem de concretar a tots nivells comproment el conjunt d'organitzacions, però tenint clar que aquest és un projecte que neix, es consolida i avança fonamentalment per la base, sense caure en una suma artificial d'organitzacions que en la pràctica no garanteix la continuïtat i l'articulació del moviment juvenil. Hem d'evitar caure en el formalisme de sumar sigles i en la precipitada coordinació des de dalt. Això ha d'ésser resultat d'un procés de maduració de les relacions i de les experiències de lluita del moviment juvenil. En aquests moments cal treballar a fons, donant el màxim de participació i protagonisme als joves en els marcs en els quals es pateix més directament les contradiccions actuals i punt fonamental d'unitat dels joves.

Cal constatar que els avenços donats en la unitat de la joventut han estat molt desiguals i

contradictòria, prenent diferents expressions a nivell local, nacional, de sector o de front de masses. Però s'ha donat una característica comuna, després d'una lluita, acció o reivindicació s'han mantingut i ampliat molt poc les instàncies unitàries.

Cal corregir aquesta situació garantint estabilitat i perspectives al moviment unitari, per això el paper dels CJC serà clau, donant consciència, continguts i globalització al projecte d'unitat de la joventut, cap a la unitat de l'esquerra i amb perspectiva revolucionària.

* Què pretenem amb la unitat de la joventut?

1. Es molt important en aquest període el creixement del nivell d'organització i vertebració del moviment juvenil, el mitjà és unir la joventut. És molt important un moviment juvenil fort i estructurat, que doni resposta als problemes dels joves en la perspectiva de l'agudització dels problemes per la integració monopolista del 1992.

Amb el desenvolupament i l'amplitud del moviment juvenil, objectivament s'incrementa la participació i el compromís social dels joves, i per tant en aquesta etapa d'unitat dels treballadors i d'unitat de l'esquerra és important fer confluïr les reivindicacions dels joves amb les lluites de la classe obrera i els sectors populars, convencent el moviment juvenil que els problemes dels joves no tenen solució al marge d'un projecte global de transformacions amb continguts anti-monopolistes i anti-imperialistes.

El desenvolupament de la política anti-monopolista i anti-imperialista és l'única alternativa per resoldre els problemes i aspiracions de la joventut i batalla a lliurar en el terreny polític i ideològic, fent front a la voluntat d'incorporar els joves al projecte de regeneració del nacionalisme burgès i de la socialdemocràcia, desenvolupant a fons el compromís de la joventut en l'articulació política, social i cultural de l'esquerra.

2. En el treball unitari i en les diferents expressions de la unitat de la joventut, es desenvolupa constantment lluita política i ideològica. La política dels drats dels joves respon objectivament als interessos del conjunt de la joventut, per això pot ser assumida perfectament per diferents organitzacions polítiques, socials i culturals, que fins i tot ideològicament poden estar confrontades. Per això permanentment hi ha confrontació i lluita interna, ja que cada força política treballa per fer majoritàries les seves idees. Els joves comunistes han de situar-nos sempre a l'ofensiva per fer anar en el moviment unitari dels joves les nostres opcions polítiques, la ideologia i la militància comunista.

Les opinions polítiques dels CJC avançaran més

si els militants som els més conseqüents defensors dels drets dels joves, confiant en els joves, assumint responsabilitats i donant consciència crítica i de classe al moviment unitari. En definitiva, jugar el paper dirigent que correspon a l'organització d'avantguarda de la joventut.

4.4 OBJECTIUS PER LA UNITAT DE LA JOVENTUT EN AQUEST PERIODE

Entre els joves i en el moviment juvenil, conviuen diferents posicions polítiques, ideològiques i religioses, per això no és possible unir la joventut imposant una posició ideològica. Els CJC no plantegen unitats ideològiques, sinó que busquem permanentment les reivindicacions i objectius que uneixin la joventut en l'acció comuna.

Actualitzar quins són els continguts que poden unir els joves i el moviment juvenil avui i en la perspectiva del 1992 és l'objectiu del conjunt de reivindicacions i drets que plantegen.

Es un conjunt d'objectius de lluita pels joves, que representen els elements bàsics en l'etapa actual per la unitat i per l'apropament del moviment juvenil a posicions conseqüentment d'esquerreres. Aquests objectius responen a les necessitats objectives de la majoria dels joves i són garantia per al desenvolupament del moviment i l'acció unitària de la joventut.

Es un conjunt de propostes per a l'acció comuna que els CJC proposem al conjunt del moviment juvenil. De les necessitats comunes dels joves i de la confrontació amb els monopolis i l'imperialisme neixen les idees i continguts dels Drets de la Joventut, esdevenint aquest el principal factor d'unitat al si del moviment juvenil:

1. Pel dret a un treball digne, per la plena ocupació:

El treball és un dret de tota persona, cal garantir la plena ocupació i per tant, un lloc de treball per a qualsevol jove en edat de treballar. Estem convençuts que reivindiquem allò que ens correspon. En aquest país hi ha els recursos econòmics per garantir un treball fix i digne per a qualsevol jove, fent realitat el principi de "a igual treball igual salari", sense discriminacions econòmiques per edat o sexe.

S'han de millorar les condicions laborals dels joves treballadors amb estabilitat, seguretat i higiene. Ampliar els drets sindicals i mantenir el lloc de treball als joves que s'incorporen al Servei Militar.

Els joves hem de lluitar contra les mesures que ens condemnem al treball precari, l'eventualitat i l'economia submergida. Cal una política de contractació que garanteixi els drets dels joves, prohibint la nova

contractació de treballadors eventuais en llocs de treball de caire estable, les hores extres i la pluriocupació.

Hi ha recursos però hi manca voluntat política per al desenvolupament de plans d'ocupació per als joves i per als diferents col·lectius d'aturats. Mentre no es garanteixi un lloc de treball cal un subsidi d'atur (SMI) igual per a tots els joves, garantint la subsistència dels aturats.

Cal una política d'ajuts per als joves aturats per solucionar els problemes d'assistència sanitària, desnonaments, talls de llum, de gas,... i descomptes en transports, activitats culturals i esportives.

Cal una política d'aprenentatge i formació professional d'acord amb les necessitats socials i amb els avenços científics i tècnics, garantint un lloc de treball en acabar els estudis d'acord amb la titulació obtinguda.

2. L'ensenyament un dret i no un privilegi, per l'escola pública i de qualitat.

El dret a l'ensenyament és un factor clau per al desenvolupament i participació de la joventut. Cal un ensenyament públic i de qualitat, gratuït, científic, laic i català; que formi persones integrals, participatives i crítiques.

Cal millorar la qualitat de l'ensenyament, augmentant els pressupostos destinats a l'ensenyament públic i no seguir finançant des de les administracions les escoles privades que volen seguir sent-ho. Resoldre els problemes de massificació i manca de material, i millores de servei.

Un ensenyament que garanteixi el dret a rebre l'ensenyament en català i a tenir una continguts d'acord amb la nostra realitat nacional.

Cal una veritable democratització de l'ensenyament i una efectiva participació dels estudiants en els aspectes docents i no docents. Cal potenciar l'estructura representativa de l'estudiantat, garantint la paritat en els Consells Escolars i òrgans de govern així com potenciar i ajudar l'associacionisme.

Un ensenyament amb igualtat de drets per a tots els joves, aplicant una política d'ajuts i beques per a la compra de material, transports, vivenda,... avançant cap a la beca-salari i acabant amb la selectivitat acadèmica, econòmica i "numerus clausus".

Un ensenyament d'aquestes característiques sintonitza i respon a les necessitats dels joves estudiants.

Per tant, cal una reforma democràtica,

transparent i participativa del sistema educatiu i dels plans d'estudi.

3. Per la Catalunya de pau, amistat i solidaritat anti-imperialista.

Avui la lluita per la Pau ha passat a primer pla, els joves i el poble de Catalunya hem de lluitar decididament per la Pau i el desarmament, donant suport a totes les propostes internacionals a favor de la Pau, el desarmament i la dissolució dels blocs militars, per arribar a l'any 2000 sense armes nuclears ni de destrucció massiva, per la desmilitarització de l'espai, per la desnuclearització i desmilitarització de la Mediterrània.

Cal la reducció dels pressupostos militars, la denúncia del comerç d'armes, la lluita per la sortida de l'Estat espanyol de l'OTAN i de la UE.

Cal desmantellar les bases ianquis, l'estació Loran i Radio Liberty. Cal prohibir les maniobres conjuntes hispano/nord-americanes al territori de Catalunya i a la Mediterrània, l'estacionament de la VI Flota Nord-americana i de l'OTAN a qualsevol port de Catalunya, així com de vaixells amb càrregues nuclears.

Rebuig per part de les Universitats i dels universitaris de les beques que ofereixen organismes de l'OTAN, destinant-les en benefici del progrés i de la humanitat.

Introduir a tots els nivells de l'ensenyament tots els aspectes que afavoreixin l'educació per la Pau, cal que els joves i el moviment juvenil lluitin contra les normes, els costums i les actituds que limitin desenvolupar una cultura per la Pau.

Els joves catalans hem de treballar activament la solidaritat amb els joves i pobles que lluiten pel seu alliberament nacional i social. En aquest període no se'ns escapa la importància que tenen per a la humanitat i per als joves del món les lluites dels pobles de Nicaragua, Xile, Líban, Palestina, Sud-àfrica i el Sahara entre d'altres. Els joves hem de condemnar i lluitar contra tota agressió armada, xantatge o boicot econòmic de l'imperialisme contra els pobles del món.

Sota el nom "Catalunya Solidaria '92" cal denunciar els continguts de l'anomenat "V Centenario del Descubrimiento de América". Divulgar la realitat dels joves i pobles d'Amèrica Llatina, les seves lluites i les conquestes de les revolucions victorioses de Cuba i Nicaragua.

Els joves catalans hem de conèixer, promocionar, intercanviar i relacionar-nos amb joves de tot el món, fomentant l'amistat, la solidaritat i la Pau en un món cada cop més interrelacionat.

4. Per millorar les condicions de vida de la joventut

Les condicions de vida i materials de la joventut pateixen un procés de degradació progressiva per la dependència dels monopolis, la constant privatització i l'especulació, que limiten el desenvolupament i el futur com a persones.

* Cal que l'accés dels joves a la vivenda sigui realitat, amb una política de promoció d'habitatges oficials a baix preu per a joves, limitant l'increment anual de lloguers. Rehabilitació del casc antic de cada població i promoció dels habitatges per a la joventut. Pla especial de promoció de l'habitatge rural.

* Una política que garanteixi l'assistència sanitària per a tots els joves, lluitant contra la progressiva privatització de la sanitat. Prioritzar la prevenció, l'assistència primària, la rehabilitació i la reinserció. Garantir dins la xarxa pública del tractament de la drogodependència i el dret a l'avortament lliure.

* Garantir els drets dels joves a la seva sexualitat de forma lliure, responsable i no discriminatòria. Gratuïtat dels serveis als centres de planificació i informació i gratuïtat dels anticonceptius.

* Millorar les condicions de vida dels joves de pobles i zones rurals de Catalunya, exercint els seus drets bàsics. Lluitant contra l'aïllament, garantint una major infraestructura, centres d'ensenyament, culturals i esportius, desenvolupar la xarxa de transport públic per garantir els desplaçaments. Millorar les condicions socio-econòmiques i de treball del jove camperol, promocionar el cooperativisme i facilitar l'accés a les explotacions agràries.

* Reconeixement de tots els drets democràtics durant el Servei Militar, legalització d'associacions de soldats per defensar els seus drets i reivindicacions, reducció del Servei Militar, realització d'aquest a la nació o regió d'origen. Calen mesures que canviïn les normes i condicions del Servei Militar i que es garanteixi la seguretat, la integritat física i psíquica dels soldats.

* Reconeixement sense discriminació ni penalització del dret democràtic d'objecció de consciència.

* Millorar les condicions de vida als barris, articulant mecanismes que assegurin la participació, protagonisme, activitats i associacionisme juvenil als barris. Espais, locals i casals gestionats pels propis joves. Garantir zones verdes a les ciutats, per al servei i ús ciutadans.

* Pel dret a gaudir de la natura i per la defensa del medi ambient. Paralització de les centrals nuclears d'Ascó i Vandellòs, acabant amb el transport de residus radioactius que atravesen les poblacions o zones properes a aquestes.

Control i repressió a les empreses contaminants que generen el deteriorament ecològic.

5. Contra la marginació dels joves

La marginació juvenil és expressió de les desigualtats, i les injustícies, i conseqüència del capitalisme, ja que nega als drets fonamentals com a jove i com a persona.

* Una posició ferma de combat contra la droga i l'alcoholisme, basada en la prevenció, tractament, rehabilitació i reinserció social del toxicòman. Hem de combatre amb resposta de masses el tràfic de drogues i les implicacions dels aparells de l'Estat.

* Cal prevenir la delinqüència juvenil abordant les causes i les desigualtats socials, lluitant contra l'atur juvenil, pal·liant el fracàs escolar i dedicant ajuts per millorar les condicions de vida als barris obrers i populars. En aquests moments són inhumanes les condicions de vida a les presons, cal una reforma penitenciària i l'equiparació de la majoria d'edat penal a la civil (18 anys).

* Cal lluitar per la igualtat de la dona jove i la plena garantia dels seus drets, tenint les mateixes oportunitats per aconseguir un lloc de treball. Eliminar l'ensenyament, la propaganda i la publicitat masclista. Lluitar contra els maltractaments i la prostitució. Garantir el dret a l'avortament lliure a la xarxa pública sanitària.

6. Per les llibertats nacionals

Un dels resultats de la Constitució és perpetuar la monarquia i l'Estat neocentralista de les autonomies, que no satisfà les necessitats ni aspiracions derivades del caràcter plurinacional de l'Estat espanyol. La Constitució no reconeix el dret d'autodeterminació dels pobles i consagra un sistema polític que és la garantia pels interessos de les classes dominants i que retalla clarament les llibertats.

La Constitució i l'Estatut admeten una limitada descentralització administrativa i són un nou fre evident per aconseguir els Drets nacionals de Catalunya.

* Per la unitat i defensa de la Nació catalana, impedit l'existència de dues comunitats diferents per raons ètniques i lingüístiques. Restablir el principi històric de l'esquerra, que és català tothom

qui viu i treballa a Catalunya.

* Normalització i defensa de la llengua i la cultura, davant la penetració constant de les formes culturals ianquis. Cal garantir el dret a rebre l'ensenyament en català i amb una continguts d'acord amb la nostra realitat nacional.

* Reforma de la Constitució i de l'Estatut, cal garantir l'exercici del dret a l'Autodeterminació i lluitar contra l'anomenat Estat de les Autonomies.

* Denunciar la venda constant dels interessos de Catalunya als monopolis i a l'imperialisme, que retalla sobirania nacional i ens situa subordinadament dins la divisió internacional del treball. Cal lluitar contra aquesta venda i contra la instrumentalització de la dreta nacionalista (CiU) dels interessos dels joves i del poble de Catalunya.

7 Per un temps lliure creatiu per als joves

Gaudir d'un temps lliure creatiu és una qüestió d'importància fonamental en el desenvolupament i formació de la joventut. Tenir la possibilitat de viure el temps de manera creativa és una necessitat objectiva de la joventut al voltant de la qual s'estan desenvolupant diferents formes, iniciatives i moviments a nivell de base entre la joventut.

Grups esportius, musicals, culturals, de diables, fancies, revistes, teatres, esplais, escoltes... estant aglutinant diferents inquietuds i manifestacions juvenils.

Cal garantir l'accés dels joves a la cultura i a la creació. La cultura entesa com a eina creativa, transformadora, de participació i compromesa amb la realitat social. Cal recuperar les tradicions culturals del nostre poble i promocionar les realitzacions culturals dels joves creadors, fent front a la invasió de modes i formes culturals alienants dels ianquis.

Els joves hem de recuperar i defensar les tradicions culturals de Catalunya, fent front a la manipulació i utilització partidista de CiU, lluitant per impulsar i estendre la cultura Catalana.

Una política que garanteixi el dret dels joves a l'esport. Construïnt instal·lacions esportives públiques. Ajuts i obligatorietat de l'esport a les escoles. Davant l'esport espectacle, lluitar per l'esport de base.

Garantir una xarxa de locals i equipament públics pels joves, casals, centres cívics, albergs, cases de colònies, refugis i espais d'acampada de caràcter públic i amb la participació en la gestió

d'entitats juvenils i joves.

Foment del turisme juvenil, promocionant el turisme interior a baix preu, fomentant els intercanvis juvenils amb altres països.

Ampliació de la xarxa d'alberges per a la joventut i millora dels serveis i dotar els campaments juvenils de la infraestructura necessària.

Al voltant d'aquest conjunt de propostes plantejades en aquests 7 apartats, que no és de cap manera una proposta tancada, és possible i necessari que els joves a diferents nivells, sectors, fronts i estructures del moviment juvenil desenvolupen diferents iniciatives de propaganda, acció i mobilització.

La justesa d'aquests drets i l'amplitud dels problemes plantejats, exigeix les formes més àgiles d'unitat d'acció, possibilitant el treball conjunt de diferents sectors de la joventut i del moviment juvenil per conquerir els nostres drets.

4.5 ENFORTIM ELS MOVIMENTS DE MASSES DE LA JOVENTUT

En aquesta etapa sorgeix la necessitat d'impulsar i vertebrar un Moviment Juvenil amb estabilitat. Un moviment juvenil organitzat amb continguts antimonopolistes, anti-imperialistes, antifeixistes i democràtics. Un moviment juvenil progressista, massiu, reivindicatiu, ampli i unitari.

La lluita juvenil en aquests 3 anys s'ha incrementat i radicalitzat, per això han jugat el paper fonamental les organitzacions juvenils que són el punt de referència, de mobilització i d'unitat per als joves.

Per poder concretar el programa dels drets de la joventut, avançar en l'organicitat i unitat del moviment juvenil, en aquest període hem de fer créixer i estendre les organitzacions juvenils que s'han guanyat el prestigi i l'autoritat dels joves treballadors i estudiants i han estat les més conseqüents defensores de la joventut amb els seus programes i mobilitzacions.

4.5 ENFORTIM ELS MOVIMENTS DE MASSES DE LA JOVENTUT

1. Moviment obrer

1.1. Organitzar els joves treballadors: les secretaries de joves de CC.OO..

Els treballadors s'organitzen al sindicat per defensar els seus drets, les seves conquestes, a aconseguir-ne d'altres i millorar les condicions de vida i treball.

En aquest període cal avançar en la unitat dels treballadors i en l'enfortiment del sindicalisme de classe. Els joves comunistes treballem a les CC.OO i estem compromesos en recuperar la seva tradició de lluita en la defensa intransigent dels treballadors.

Cal que la joventut se segueixi dotant a nivell d'únions, federacions i empreses, de formes específiques d'organització: les SECRETARIES DE JOVES DE CC.OO., per abordar la realitat i els problemes dels joves, situant la problemàtica juvenil al conjunt del Sindicat per defensar conseqüentment els drets dels joves treballadors i del conjunt de la joventut.

La participació a les eleccions sindicals, a la lluita contra l'OTAN, contra l'augment del transport, a les mobilitzacions estudiantils i especialment en la lluita contra el PEJ, situen millors condicions per desenvolupar el treball cap als joves de CC.OO. Estem en una situació qualitativament nova, resultat també del treball dels joves comunistes al Sindicat. En aquest període cal passar a l'ofensiva en el treball de les Sec. de Joves de CC.OO. cap als joves obrers, sortint dels locals i de les reduïdes reunions d'uns quants afiliats, cal consolidar les Secretaries a nivell de base, la seva estructuració i funcionament en les empreses, únions, rams i federacions. Intervenir a les fàbriques, seccions Sindicals i comites d'empresa garantint des del treball de la Sec. de Joves de CC.OO la política de resistència i solidaritat de classe, la unitat de la joventut i el caràcter de classe del Sindicat i ser l'eix vertebrador de la lluita contra l'atur juvenil.

Els CJC cridem a tots els joves, amb treball o sense, o afiliar-se a CC.OO. Participant plenament en la vida i lluita Sindical.

1.2. CONSOLIDAR EL MOVIMENT UNITARI DE LLUITA CONTRA L'ATUR

En la lluita contra l'atur hi ha hagut i encara hi ha diferents realitats unitàries per abordar la problemàtica de la lluita contra l'atur, la Coordinadora Nacional de Joves contra l'atur, Sindicats i darrerament la Plataforma Juvenil pel dret al treball.

Els joves hem de ser senzills i promocionar les diferents expressions de lluita contra l'atur. Però després de les mobilitzacions contra el PEJ, ens plantejem abordar la lluita pel dret al treball i contra l'atur juvenil, donant continuïtat a les Plataformes Juvenils pel Dret al Treball, com expressió màxima d'unitat del moviment juvenil i de la joventut contra l'atur. La PJDT, neix en una conjuntura favorable, però per garantir-ne la continuïtat cal un treball sistemàtic, d'articulació i d'acció, en definitiva, tenir clar que serà amb el treball i les propostes de les Plataformes que incorporarem a les seves activitats miles de joves que en les mobilitzacions han vist molt

positiva la constitució i les perspectives de lluita pel dret a un treball digne i contra l'atur juvenil.

Cal incrementar la vertebració de les Plataformes per la base, incorporant amplis sectors de la societat al projecte i concretant-lo a cada localitat, comarca... Amb l'articulació per la base es com el moviment s'arrela a la societat, i consegüentment aquesta dona suport i es compromet en les lluites al voltant d'una problemàtica que ens afecta a tots.

La vertebració i extensió del moviment ha de tenir un denominador comú: la participació i el protagonisme de la joventut en les activitats i en l'organització de les mateixes, en la decisió i orientació de les qüestions per desenvolupar. Es tracta de donar resposta a una necessitat objectiva dels joves, el tenir canals de participació directa en la solució dels problemes que ens són comuns.

Ha de ser objectiu de les Plataformes, assumir les reivindicacions i alternatives que fan referència al món laboral, d'una forma àmplia pel dret al treball, contra l'eventualitat, la precarietat, l'economia submergida, els efectes de l'atur... i saber vincular a la lluita dels joves treballadors els joves estudiants, com a component fonamental de la resposta de masses al primer problema de la joventut, l'atur.

2. MOVIMENT ESTUDIANTIL

2.1 Per l'organització unitària dels estudiants d'ensenyament mitjà

Els estudiants i el moviment estudiantil en els darrers anys han estat la component fonamental per a la mobilització dels joves, per incrementar el nivell de consciència i donar a les lluites, especialment contra l'OTAN, la selectivitat i el PEJ una amplitud de masses que no es donava des de la transició.

En el si dels estudiants i del moviment estudiantil han canviat moltes coses, s'està produint una mutació, un salt qualitatiu que hem d'analitzar per donar més organització estabilitat i perspectiva al combatiu moviment estudiantil.

Quan els CJC vàrem començar a reorganitzar-nos, no hi havia pràcticament moviment estudiantil. En la IXa Conferència Nacional vàrem plantejar trencar amb la desmobilització dels estudiants, potenciar que podia ser més conscient i tenia inquietud per fer coses: el joves delegat i potenciant a fons la democràcia de base. Per això era clau prioritzar l'elecció dels delegats, crear les Juntes de delegats, representar als estudiants davant la direcció i que aquests delegats es comprometessin en potenciar la participació estudiantil mitjançant la creació de diferents comissions en el centre d'estudis.

Per tal de donar perspectiva, vingué i continguts va aparèixer la necessitat de coordinar als representants i delegats en un moviment de base assembleari: la Coordinadora d'Estudiants d'Ensenyament Mitjà de Catalunya, (CEEM).

La CEEMC era l'organisme de coordinació dels representants, l'element representatiu dels estudiants. La "Coordi" pel la seva amplitud i gran índex de participació va elevar el nivell de consciència social dels estudiants i el compromís polític, generant un estat d'opinió, un corrent d'idees majoritari, caracteritzat pel rebuig al sistema i per l'alt índex de combativitat, i va passar a ser un punt de referència dels estudiants i amb gran acceptació de les APAS, AA.VV i Sindicats guanyant-se el reconeixement de les organitzacions polítiques juvenils.

Amb el desenvolupament de la LODE, se van reglamentant les associacions d'estudiants i les eleccions dels representants estudiantils als Consells Escolars. Les administracions amb la voluntat d'institucionalitzar l'estudiantat i d'organitzar els seus corrents ideològics, crea les associacions creixent part del treball unitari desenvolupat fins aleshores. Així apareix l'Ajec (PSC) i el BEN (CiU), amb els seus representants, que no participen del projecte, propostes, ni mètodes de la CEEMC.

Malgrat això, la coordinadora va anar guanyant prestigi i autoritat, sent la força determinant dels estudiants en les mobilitzacions 86-87. El moviment més conseqüent, que fa seu i defensa els drets dels joves estudiants, i vincula les lluites estudiantils a les reivindicacions globals de la joventut. Després de les mobilitzacions 86-87 molts joves se senten de la Coordinadora i volen ser de la Coordinadora, de per això que en la IIa. Trobada Nacional del la CEEMC es proposa ja el compromís per part dels representants de constituir associacions per la base, articulant l'element participatiu: les associacions. El resultat d'aquest treball no ha donat els resultats previstos i aquí els CJC són plenament responsables d'una tonca no desenvolupada exitosament.

En la campanya de Consell Escolar 1988, amb la presentació de les Candidatures Progresistes per l'Ensenyament públic i de qualitat, la CEEMC ha tornat a ser punt de referència, ha recuperat la relació amb els centres convertint-se en la primera força estudiantil a Catalunya, i ha tornat a mobilitza massivament els joves estudiants contra el PEJ.

La CEEMC fruit de l'evolució del moviment s'està estructurant al mateix temps que en els centres s'està donant un augment de l'organització, amb la creació d'un gran nombre d'associacions, col·lectius... que fan seus els continguts de la CEEMC.

Es per això que en aquest moment de recomposició, quan els joves demostren una voluntat de participar la CEEM es troba amb la contradicció del que és, fruit de la reorganització del moviment estudiantil, i el que els estudiants en aquesta situació han originat que sigui.

La CEEMC ha estat i és un corrent d'idees del moviment estudiantil, tot i ser una organització de representants. Però en la majoria de casos la Coordinadora ha funcionat com una associació, i amb posicions d'esquerres, responent a les reivindicacions dels estudiants i a la situació política en general. En el marc de les contradiccions de l'evolució del moviment estudiantil i de l'articulació de la necessària organització d'esquerres del moviment estudiantil, que es compromet amb l'articulació política, social i cultural de l'esquerra, és fonamental donar un pas endavant, amb fermesa i mentalitat de nous.

El fet de ser una coordinadora de representants, i que el funcionament d'aquesta depenqui de l'estat conscient del moviment de l'inici de curs, molt sovint situa a la CEEMC en un buit de treball i d'orientacions cap als estudiants, i al fet de coordinar només a representants no garanteix l'organització dels joves que en aquest moment no demanen i es senten de la "coordi", ni al compromís amb el projecte d'articulació de l'esquerra.

Es una realitat, que arrel de les campanyes de mobilitzacions, la CEEMC ha passat a coordinar tant associacions com representants, tal que els CJC han evolucionat en la perspectiva de la unitat de la joventut estudiantil aquesta situació nova.

Els CJC proposen als joves estudiants, al moviment estudiantil i a les organitzacions juvenils, treballar conjuntament en aquest moment de mutació i evolució del Moviment estudiantil, per arribar a un mateix objectiu -essent sensibles i flexibles a les diferents realitats que han aparegut i apareixen en els instituts-. Enfortir, estructurar i vertebrar a tots nivells l'organització estudiantil unitària i d'esquerres essent la CEEMC el punt de referència i aglutinador, per tal que les posicions i els continguts acadèmics i socials siguin majoritaris en el moviment estudiantil d'ensenyament Mitjà, c'ha de tenir vinculació i continuïtat a la Universitat.

2.2. Cap a la unitat en el Moviment Universitari

A la Universitat, està apareixent una nova situació en sectors de l'alumnat que ve donada per l'agudització de la crisi del model educatiu i per la incorporació de joves provinents de l'ensenyament mitjà que van viure les mobilitzacions estudiantils. Una nova situació en la que es planteja la necessitat d'avançar en les formes naturals d'organització de l'alumnat, amb

les associacions unitàries i progressistes.

Els resultats de les eleccions de claustre han posat de manifest la justesa de la nostra proposta d'avançar vers la unitat de les forces progressistes. L'exemple més clar és la positiva experiència, la qual cal aprofundir, de l'Alternativa per una Universitat Progressista (AUP) a la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), on s'ha aconseguit un bon nivell d'unitat de les forces progressistes i d'esquerrres, en aquest període cal passar a l'estructuració de l'AUP per la base i a nivell de Facultats.

Mentre la manca d'unitat a la Universitat de Barcelona (UB) ha fet avançar la FNEC, per la disgregació de les associacions progressistes i d'esquerrres.

Els CJC manifestem la necessitat d'arribar, en un procés progressiu de maduració, a una fórmula unitària d'associació, per tal que les universitats catalanes recuperin el seu caràcter d'esquerrres i progressista que històricament l'han caracteritzat.

Cal aprofundir en el procés actual iniciat per diferents associacions estudiantils progressistes, així com arribar a acords polítics entre les forces juvenils d'esquerrres, per a aconseguir la unitat d'esquerrres del moviment estudiantil universitari, s'ha de vertebrar-la a nivell de Facultat i Universitats. S'ha de defensar els drets dels joves i frenar el treball de l'organització dretana, representant dels interessos de CIU, que és la FNEC.

3.- PER LA UNITAT I ESTABILITAT DEL MOVIMENT PER LA PAU

Els joves s'han mobilitzat majoritàriament per la Pau, contra l'OTAN i pel desarmament. Però sense estar organitzats ni participant en les instàncies unitàries del Moviment per la Pau.

La lluita per la pau necessita la incorporació de la joventut. Els joves imprimeixen dinamisme, força, unitat i amplitud al Moviment. Cal que la joventut i les organitzacions juvenils s'incorporin a les diferents expressions del moviment per la Pau i el desarmament, en els grups de base dels barris i centres d'estudi. Hem de lluitar per l'enfortiment i unitat del moviment per la pau i el desarmament.

Els CJC lluitem per aconseguir la unitat del moviment per la pau i la incorporació massiva dels joves. Per això cal reforçar el moviment unitari, CCOP i la CDDT i els organismes de base.

4.- PER LA CATALUNYA SOLIDARIA AMB LA JOVENTUT I ELS POBLES DEL MON

La solidaritat internacional, la lluita anti-imperialista és un element fonamental d'educació de la joventut. La solidaritat amb els joves i pobles que lluiten pel seu alliberament social i nacional ha aparegut amb força entre els joves en aquest període.

Malgrat tot, les activitats solidàries s'han centralitzat massa a Barcelona ciutat, i no arriba el compromís i l'activitat anti-imperialista a les localitats i centres d'estudi.

Les activitats i campanyes per Nicaragua, Xile i Palestina han estat importants. Però en aquest període cal uncrementar la lluita solidària i aprofundir en la descentralització i en l'enfortiment o creació de cèl·lules unitaris de solidaritat on la gent jove s'incorpori i sigui protagonista.

4.6 PER LA UNITAT DE LA JOVENTUT, ENFORTIM LA RELACIO DELS CJC AMB ELS JOVES

Per incorporar els joves a la lluita i avançar en la seva unitat, cal una JC que es vinculï més a les masses juvenils, coneguent més profundament els problemes, necessitats i aspiracions dels joves. En les condicions històriques actuals i tenint en compte la situació dels joves, és fonamental situar el treball amb mentalitat de masses.

L'enfortiment dels fronts de masses, és també l'enfortiment dels CJC, ja que les masses són les que desenvolupen el projecte polític, i dels fronts de masses hem de nodrir-nos, incorporant a l'organització els joves amb més inquietuds. Els joves comunistes han d'estar entre els joves i participar activament en els organismes de masses i unitaris de la joventut, hem de ser els primers a defensar la unitat i donar exemple d'entrega i combativitat. Els CJC hem de refusar i combatre tot tipus de sectarisme que impedeixi avançar en l'articulació i unitat de la joventut. Hem d'esforçar-nos per superar les diferències a favor del desenvolupament del moviment juvenil i el seu enfortiment, tenint clar també, que els comunistes hem d'exposar obertament les nostres opinions, donant-les a conèixer i amb la voluntat de convencer per fer avançar el nostre projecte de moviment juvenil i de model de societat.

Els CJC hem d'analitzar l'estat del moviment juvenil, perfeccionant l'anàlisi de les noves situacions que es van donant en ell, hem d'anar veient les formes canviants, la recomposició i del moviment, quin és l'estat de la joventut, de la qual en som l'avantguarda. Quantes organitzacions i entitats hi ha, quin tipus de moviment juvenil hi ha, quants joves estan aturats, quants estan afiliats a CCOO, quants joves estudiants,

quants delegats hi ha... hem de conèixer per treballar políticament i transformar la realitat.

Un cop coneguem la realitat hem de situar als camarades de la J.C. en funció de les seves aptituds, allà on hi ha els joves, explicant políticament la importància del treball, incorporant-nos a les diferents realitats naturals existents entre els joves i també organitzant-les. Distribuïnt així el treball en els diferents fronts de masses, dedicant cada camarada a una tasca concreta.

Els CJC, no hem de discutir amb els joves d'aspectes generals, hem de veure com amb formes més flexibles i qüestions concretes va avançant la política de la J.C, utilitzant els mètodes que estimulen la participació i mobilització dels joves, objectiu per objectiu, tenint en compte que fer moltes reunions i poques accions, i que el discurs general i consignista no fan avançar el nostre projecte.

Treballar per veure com a l'entorn d'una idea anem sumant joves i el jove comunista al davant, consolidant i organitzant moviment juvenil, ja que una part del moviment existeix però l'altra l'hem d'organitzar. Hem de tenir aquesta doble visió, els joves organitzats i els no organitzats, que són la majoria, estímul entre ells les formes naturals d'organització de la joventut i anant-los comproment en la lluita política.

Hem de ser més sensibles i incorporar-nos a les diferents realitats juvenils ja existents, AA.VV. casals, fanzines, esplais, grups esportius, d'excursionisme, teatres,...per incorporar-les amb el treball quotidià al projecte d'unitat de la joventut.

El treball amb les organitzacions polítiques juvenils d'esquerres ha d'ésser a tots nivells, moltes vegades coincidint en aspectes parcials, sectorials o locals. Hem d'aprofundir el treball amb aquestes organitzacions, especialment per la base, estirant-les a acords concrets i a desenvolupar unitat d'acció.

Hi ha barris, pobles i ciutats, on el moviment juvenil és pràcticament inexistent, si la J.C. és el veritable punt de referència i d'articulació per als joves, segur que serem una organització amb autoritat, amb prestigi i de masses. En aquest període els CJC hem d'ésser el centre i punt de referència dels joves, de les associacions juvenils.

Això significa major capacitat d'elaboració i gran flexibilitat en el treball de base, per incorporar els joves. No hem de tenir por de discutir amb els joves, hem d'entrar a l'ofensiva, hem de convèncer políticament i ideològicament amb la justesa de les nostres propostes, però especialment amb el treball quotidià, amb les coses que són pròpies dels joves: amb l'acció, la mobilització l'alegria i el combat.

Els CJC, per connectar més amb la joventut hem d'aprofundir en la nostra autonomia pel que fa al Partit en l'aplicació de la política, autònoms del Partit perquè ho som, però especialment perquè hem d'utilitzar mètodes i un estil més juvenils. També cal ser més autònoms de l'aparell central de la JC, és a dir, que els col·lectius es manifestin i treballin les qüestions concretes de la realitat en què viuen, han d'estar al front de les reivindicacions, inquietuds i lluites dels joves de l'empresa, centre d'estudi, facultat o barri, amb creativitat a l'hora de concretar la política dels CJC a cada realitat i en condicions concretes.

Així, doncs, en aquest període els CJC hem de tenir més mentalitat de masses, de fusió amb els joves donant-los protagonisme i jugar el paper de direcció del moviment juvenil. Es així com avança la unitat i l'organització del moviment juvenil, fent efectiva i diària la idea de "jove pels teus drets, lluita amb nosaltres!!".

La revolució

Els joves comunistes lluitem per fer la revolució. Fins ara hem anat veient la crítica que els joves comunistes fem dels diversos projectes polítics, i les nostres propostes per avançar cap al model de societat pel qual lluitem.

La revolució és un procés llarg i complex que es compon de diverses etapes i fases. En cada un d'aquests moments són diferents les tasques i objectius a assolir. Revolució es sinònim de transformació radical, de canvi en profunditat. Les revolucions han jugat i seguiran jugant un paper de locomotores de la història, accelerant els processos que es desenvolupen en la vida social. La revolució significa un salt qualitatiu, d'una realitat antiga a una realitat revolucionària.

La revolució la fan les masses, amb la seva decisió, amb la consciència de l'època en què viuen i de les tasques que el moment requereix. La revolució no és un fet espontani, inesperat, sinó el fruit de la maduració de les condicions econòmiques i socials que són les seves premisses. La revolució no es fa per ella mateixa, sinó que requereix ser organitzada. L'organització de la classe més revolucionària, la classe obrera i els sectors interessats en les transformacions revolucionàries són condició indispensable perquè ara com ara puguem fer la revolució. L'acte o moment revolucionari, la presa del poder polític per la classe obrera en el capitalisme per la construcció de la nova societat socialista, són el punt final d'una etapa de la lluita revolucionària, la del derrocament del capitalisme i el poder de l'estat que el sustenta. A partir d'aquí s'obre una nova etapa, la de la construcció del socialisme, que consisteix en la transformació socialista de les estructures socials anteriors, les estructures econòmiques i polítiques.

Al nostre segle vivim una època de transformacions revolucionàries permanents, per això parlem del procés revolucionari mundial, com a una acció revolucionària transformadora, permanent, de canvis socials i polítics, que accentuen la derrota de l'imperialisme i l'apropen cada dia més a la seva mort completa i universal en mans del socialisme. Estem travessant una època de grans revolucions. Això exigeix de cada un de nosaltres una clara consciència de les tasques que ens corresponen per fer avançar la revolució mundial. La revolució és fa un fenomen internacional, que depèn de la correlació entre les forces en lluita en l'arena internacional.

Avui en dia la revolució són els processos d'alliberació revolucions que emergeixen des dels punts més remots del pol i reclamen la solidaritat i suport de

les forces progressistes de tot el món.

La revolució és un procés irreversible, una necessitat històrica per les transformacions socials que els comunistes ens plantejem. Les revolucions són i seran "les parteres de la història", el procés que dona a llum, que pareix al fill sorgit de les entranyes de la vella societat, nosaltres en som els elements conscients, i com a tals tenim una alta obligació en el seu desenvolupament.

La revolució és estudi científic, és preparació intel·lectual; només la voluntat de fer les coses pot conduir-nos la majoria de les vegades a topar contra un mur alt i fort.

La revolució és adquirir experiència en la lluita, és maduresa política i ideològica. Això implica una gran fermesa de principis, dotar-se d'una ideologia que interpreti la realitat d'una manera científica. També és sacrifici i abnegació, una convicció ferma de la justesa dels nostres ideals i de la inevitable arribada del socialisme i el comunisme. La revolució és per cada un de nosaltres donar-ho tot al seu servei, és impregnar tota la nostra vida i qualsevol de les nostres accions i actituds d'esperit revolucionari. Nosaltres hem de ser l'exemple del que és la revolució amb una manera natural de ser, sentida i assumida en el més profund de la nostra persona. Totes les nostres activitats, la nostra pràctica en la feina en els estudis, en les relacions personals i socials ha de dur el signe de la societat futura, del comunisme. Els comunistes som els portadors de la revolució en tot el nostre ser i actuar.

La revolució és plena d'alts ideals d'igualtat, justícia i solidaritat, pau i benestar. Aquest ideal ha mogut milions d'homes i dones en tota la història de la humanitat, i a través de successives revolucions i canvis socials ens hem anat apropant més a l'ideal alliberador de la humanitat més avançada i progressista. De nosaltres depèn que aquest futur sigui més o menys proper.

La revolució és lluita, és organització, és coneixement de la realitat que ens envolta i com transformar-la. És una ciència que té les seves lleis, factors que s'han de conèixer i dominar per fer-la realitat.

Lluitar per la revolució és tenir una idea precisa de com preparar-la i organitzar-la. Conèixer les forces motrius dels canvis socials, saber determinar cada etapa de la lluita i les tasques que aquesta planteja tenint sempre present quin és el nostre objectiu final a assolir. És elaborar els programes i propostes adequades. Establir les aliances necessàries que impliquin tots els sectors interessats i que recullin el seu impuls, la seva lluita. Aprofitar les contradiccions de l'enemic de classe, minar el seu poder i organitzar

el nostre "contrapoder".

La revolució és quelcom que pertany a les masses. És eminentment el resultat de l'acció de les masses. El nostre objectiu, com a revolucionaris es incorporar els més amplis sectors socials i organitzats entorn dels objectius revolucionaris. Hem de tenir mentalitat de masses. Incorporar els milers de joves a la lluita i les estructures del moviment juvenil, perquè de la participació de les masses juvenils depèn l'èxit i el futur de la nostra lluita.

Als joves ens correspon un gran paper per fer realitat aquests objectius revolucionaris. Les tasques revolucionàries adquireixen en el nostre país un tret peculiar pel seu caràcter de capitalisme de desenvolupament mitjà i dependent de l'imperialisme. Les tasques polítiques a desenvolupar en aquests moments es reuneixen en les propostes del PCC i del PCPE per una política d'esquerres, per la transformació social en una democràcia política i econòmica. Els CJC concretem el nostre projecte revolucionari en la política dels drets de la joventut i en la unitat de la joventut.

Aplicar i desenvolupar aquesta política requereix la màxima imaginació i capacitat creativa. Avui en dia, lluitar per la revolució entre els joves és saber adequar les reivindicacions d'una política d'esquerres a la realitat juvenil.

La sensibilització política, l'extensió de les idees progressistes i d'esquerres a un major nombre de joves, canalitzar les seves inquietuds, aportar un major nivell de consciència, organitzar els joves i el seu moviment, aquestes són les tasques urgents del moment polític.

La pau, el desarmament i la solidaritat amb els pobles en lluita. Aquesta és la primera tasca revolucionària, aquest és el signe distintiu en primer lloc del món pel qual lluitem els comunistes. Un món en pau on hi hagi justícia social, en pau per haver derrocat les ànsies dominadores de l'imperialisme, en pau per acabar amb el perill nuclear. Un món en pau és la garantia perquè els joves pugin assolir un futur digne; avui lluitem per la revolució per tant, quan desenvolupem la lluita per la pau i, sobre tot quan l'organitzem, de manera estable, en comitès, col·lectius per la pau, coordinadores, etc. La revolució en el nostre país requereix la desvinculació de l'OTAN, la UEO i de totes les bases estrangeres (tanquís) de la nostra terra. Lluitar per la revolució és lluitar contra l'imperialisme i totes les seves formes de dominació. També s'ha de lluitar contra el Mercat comú, que representa el poder dels monopolis i transnacionals europees, que arruïna la nostra economia, la desmantella i empobreix el nostre país.

Els joves patim en la nostra pell els efectes d'una política econòmica que dicten els interessos de

l'oligarquia financera internacional i nacional, i hem de lluitar des de tots els front per deturar aquesta política i les seves funestes conseqüències. Organitzant sindicament els joves que són uns dels principals afectats, i mobilitzant-los contra l'atur, contra les mesures laborals regressives, pel treball digne, per una política econòmica favorable als treballadors.

Lluitar per la revolució és també en els nostres dies, donar resposta a drets democràtics històrics dels pobles, acabar amb l'opressió, la discriminació, la falta de drets elementals per a molts pobles. És per això que avui en dia lluitem per l'autodeterminació i els drets nacionals de Catalunya. Llitem pel desenvolupament de totes les llibertats polítiques democràtiques...

La revolució és el dia a dia, és la lluita quotidiana per petits objectius, per metes concretes. La revolució és l'acumulació de petits esforços de l'activitat de cada militant comunista i jove revolucionari. La dedicació diària al combat, incansable i tenaç. La revolució es construeix, més ben dit s'organitza a través de les petites coses, les petites lluites concretes, organitzant persona a persona, vinculant jove a jove, conscienciant un per un el conjunt dels joves. La revolució no són únicament les grans i heroiques accions ni els grans moments, sinó la feina humil i quotidiana de tots i cada un dels revolucionaris.

A poc a poc hem d'anar avançant per construir el nostre futur revolucionari, per la revolució socialista que serà l'antesala del nostre objectiu final: el comunisme.

La societat que està per arribar anirà assentant les bases per a la futura revolució socialista, que obrirà les portes al comunisme.

S'ha de derrocar el poder dels monopolis i transnacionals, avançar cap a un millor control dels mitjans de producció per part de la societat. Posar els mecanismes econòmics fonamentals al servei del progrés material del poble i per descomptat de la joventut. És necessari lluitar per una societat on els treballadors organitzin el seu contrapoder, on els joves entenguem el nostre paper protagonista en la construcció social de la nova societat i que aquesta consciència es transformi en estructures efectives, en formes d'organització diverses, estables, organitzant-nos en els nostres centres de treball i estudi, al nostre barri, crear contrapoder, per poder avançar amb decisió cap a la democràcia política i econòmica; antesala de la revolució socialista. La mobilització i l'organització són els nostres principals mètodes de lluita en aquests moments. La conscienciació dels joves entorn d'objectius d'esquerres, la mobilització com a instrument de lluita per assolir els objectius del moviment juvenil i conquerir els nostres drets, i l'organització,

estructurant els joves, enfortint el moviment juvenil, donant continuïtat a les lluites i creant mecanismes de contrapoder. Així hem de donar a entendre, ara com ara la nostra lluita pel comunisme.

El comunisme i l'aspiració de la humanitat

El comunisme és la gran aspiració, el gran somni de la humanitat. És la societat final per la qual lluitem els comunistes, la forja que ens anima i ajuda a superar les dificultats. Milers de persones moriren i patiren; molts seguiran caient. Al llarg de tota la història han estat milions d'homes i dones nobles, justes; persones amb alts ideals de justícia i igualtat. I aquesta lluita no ha estat en va. La nostra època és el resultat de l'empenta de totes les generacions que ens han precedit. Ara ja sabem el camí a seguir. Ara és quan comencem a veure realitat els nostres somnis en molts països l'aspiració dels quals és construir el comunisme. El comunisme ha deixat de ser un somni irrealitzable per arribar a aparèixer com la il·lusió, l'esperança més propera, el fruit de totes les nostres lluites.

El comunisme encarna l'ideal de milions d'homes i dones de tots els temps, l'assoliment d'un món on tothom pugui viure en pau i felicitat. L'ideal més bell i humà que mai hagin somniat els homes. I aquest ideal el construïm els joves dia a dia, lluitant amb totes les nostres forces, amb sacrifici i abnegació.

El comunisme significa una societat en la qual l'emancipació completa dels obrers i de tots els explotats i oprimits sigui una realitat. El comunisme significa acabar amb segles i segles de barbàrie, d'atrocitats contra els homes i els seus drets. El comunisme fa realitat l'ideal alliberador de milions de persones sotmeses a la fam, la misèria, la humiliació, la pobresa més absoluta, la ignorància, la mort i la destrucció que ha sofert l'home durant el capitalisme i les anteriors formacions socials.

Sota l'imperialisme la humanitat s'ha enfrontat amb especial cruïssa davant el dilema de la destrucció de la humanitat o el comunisme. Però la història està de la nostra banda; els processos d'alliberació es succeeixen i les idees comunistes guanyen adeptes dia a dia.

El comunisme no són únicament paraules boniques, sinó fets concrets i lluita constant. El comunista és una persona de cap fred i cor calent.

La història ha recorregut un llarg camí, ha acumulat una immensa experiència en la lluita per la consecució dels ideals llibertadors mitjançant proves, intents, fracassos, experiències amb èxit la humanitat anà descobrint els mecanismes de lluita, les transformacions necessàries i de com plasmar-les en la realitat. Al mateix temps s'anà eixamplant i enriquint

l'ideal alliberador per erradicar la injustícia i la desigualtat de qualsevol tipus.

El desenvolupament humà permet entreveure les immenses possibilitats de crear riquesa material i espiritual pels homes i la seva societat en base al desenvolupament de la producció, la ciència i la tècnica. L'exemple de molts països del sistema socialista mundial estimula els pobles que observen les grans conquestes assolides.

El socialisme és la societat en la qual el poder passa a mans dels treballadors i de la immensa majoria de la població, dels antigament explotats i oprimits. El socialisme és la ruptura i abatiment de l'estat repressiu dels poderosos, de les classes dominants i la implantació del poder popular dels obrers, dels camperols, dels joves... una societat en la qual es governi en interès de la gran majoria, perquè és aquesta la que pren les regnes del poder. Els mitjans de producció, els mecanismes que generen riquesa desapareixeran de les mans dels monopolis i oligarquies per incrementar el benestar i cobrir amb escreix les necessitats de la població. El socialisme acaba amb la propietat privada dels mitjans de producció, en mans d'una minoria per passar a les mans dels productors, dels treballadors, sent una propietat col·lectiva del poble, i aquest les desenrotllarà segons les seves necessitats. El treball i l'organització col·lectiva de la producció en la indústria i el camp la producció autocontrolada pel conjunt de la població és la base ferma de la societat comunista.

Amb l'accés al poder dels treballadors desapareixerà la discriminació de tots els sectors socials, la classe obrera els alliberarà de la por i l'opressió, ja que l'interès primordial del proletariat és d'acabar amb les injustícies i aconseguir la cooperació amb totes les capes de la població. El comunisme assegura la igualtat de drets i oportunitats per les dones, l'atenció predilecta pels nens i ancians. Amb la nova societat i la seva extensió pel món desapareixerà la immensa vergonya de la humanitat: el racisme i en general el menyspreu i la subordinació de qualsevol poble o nació. Desapareixerà l'explotació de l'home per l'home i de les nacions per les nacions. Amb el comunisme s'elimina el poder estatal, l'estat s'extingeix com a forma de dominació política.

Serà l'era de la veritable igualtat i fraternitat del lliure desenvolupament de tots els homes, les races i les cultures, de tots els pobles per petits que siguin.

Amb el comunisme entrem en l'etapa de l'autèntica història de l'home, en la qual aquest es convertirà en l'autèntic protagonista de la seva vida i de la societat.

El socialisme estableix noves relacions entre els homes, s'acaba amb l'explotació i s'obre pas a la cooperació i a l'ajuda mútua de tota la societat. En el

comunisme acabarem amb totes les diferències i desigualtats i es farà real el lema que defineix el comunisme: "De cadascú segons la seva capacitat, a cadascú segons les seves necessitats".

Mitjançant el desenvolupament de les forces productives, l'home trobarà la manera d'ajudar la societat i desenvolupar-se a si mateix, perquè el treball comunista es realitzarà en condicions diferents, servirà pel benefici col·lectiu. La RTC, en mans dels treballadors alliberarà els treballs penosos perquè els homes pugin sentir-se satisfets mitjançant la realització d'un treball creatiu i el treball deixi de ser la pesada causa de la nostra vida que antigament només servia per subsistir. El comunisme exigirà de l'aportació de totes i cada un de nosaltres. Desapareixeran les diferències entre el treball intel·lectual i manual, per això ajudarà el desenvolupament de la RTC i l'elevat nivell tècnic i cultural que podran assolir els homes.

L'educació, la cultura, l'ensenyança, seran no només un dret garantit, sinó una obligació. La ignorància, la incultura, passaran a ésser velles relíquies en el museu de la història; l'home podrà controlar les petjades de la naturalesa i assegurarà el desenvolupament harmònic i ecològic de la societat i la producció amb l'entorn natural. L'home serà l'amo del seu destí i deixarà d'estar a mercè de forces incontrolables. El comunisme desenrotllarà una cultura tècnica i científica, al mateix temps que una cultura artística, tota ella impregnada dels nous valors morals i humans acords amb les noves relacions socials i que reflectiran uns principis ètics presents en els homes, al mateix temps que ajudaran a la societat i als propis homes. El comunisme ve a ressuscitar els valors de l'humanisme, situant a l'home en el centre del desenvolupament, com a protagonista conscient i actiu de la història, i com a l'eix en torn el qual gira el desenvolupament social. El comunisme serà una societat al servei dels homes en la qual la seva cooperació mútua serà la condició pel desenvolupament multifacètic de cada un d'ells.

La societat comunista genera i al mateix temps requereix d'homes nous, portadors de valors i actituds superior: la solidaritat, desprendre's de l'egoisme, l'honradesa, el sacrifici, la dedicació al servei dels seus interessos, drets i aspiracions, la condemna de l'exploació i el valor, l'educació per a perfeccionar el caràcter i les actituds la preocupació per una conducta política, cívica i personal inspirada en elevats principis morals que tenen com a centre el respecte per l'ésser humà.

Així, l'home nou serà de manifestacions vitals múltiples, capacitat creadora inagotable pel bé de la societat i per tant, de si mateix. Aquest home constituirà precisament la riquesa autèntica del socialisme, en contra de la riquesa material, base i

6.1. JOVENTUT COMUNISTA: PART INTEGRANT DEL MOVIMENT JUVENIL

La joventut és un sector social amb una problemàtica específica derivada essencialment de les particularitats del seu procés d'inserció al món, adult (producció) i de la seva dinàmica d'aprenentatge. Aquesta especificitat ens obliga als comunistes a dotar-nos d'uns elements organitzatius peculiars i autònoms per treballar entre els joves. Com deia Lenin, els joves ens apropem al comunisme de manera diferent que els adults.

La Joventut Comunista, JC, neix per incorporar la joventut al procés revolucionari que dirigeix el P.C. (La lluita pel socialisme). La base de la independència orgànica de la joventut Comunista està en l'assumpció per part de tots que la lluita pel socialisme i el comunisme és una única lluita i aquest procés és dirigit pel Partit Comunista.

La JOVENTUT COMUNISTA ES NECESSARIA. La JC dirigeix la lluita dels joves pels seus drets. Els joves comunistes treballen per la unitat de la joventut. Unitat necessària per aconseguir tots els seus drets. La JC està amb i entre els joves, es nodreix d'ells, de les seves experiències, de les seves lluites i es posa com a organització al servei dels joves i dels seus drets i aspiracions.

El creixement del Moviment Juvenil (Mov. Juv.) només s'aconseguirà si creix i es consolida, la millor eina que tenen els joves, la JC. De la mateixa manera el creixement i la consolidació de la JC depèn del creixement del Mov. Juv. organitzat, combatiu i progressista. Hi ha, doncs, una relació dialèctica entre Mov. Juv. i JC. Definirem aquí de manera (si més no esquemàtica) les bases sobre les quals es conforma la JC:

*Una organització d'avantguarda i de masses: d'avantguarda perquè orienta i dirigeix la joventut en la lluita pels seus drets; perquè la lluita de masses és l'element a partir del qual neix i es desenvolupa la JC. Perquè, com hem dit abans, JC i moviment juvenil estan dialècticament units.

*Una organització escola: perquè els Joves Comunistes es formen dins l'organització i no fora. Perquè educa els seus militants mitjançant l'experiència pràctica als fronts de masses, l'experiència organitzativa a la mateixa JC, i la formació teòrica, política i ideològica. Perquè els seus objectius són formar "quadres juvenils", regenerar el PCC i

promocionar l'estudi entre els joves.

*Una organització política. juvenil, independent i nacional que es guia sota els principis i la política del PCC (avantguarda dirigent del procés revolucionari).

*Una organització basada en el centralisme democràtic, com a forma superior de democràcia interna i de treball col·lectiu.

* Una organització basada en el marxisme-leninisme i en l'internacionalisme proletari. Optem per l'única ideologia revolucionària capaç d'alliberar la classe obrera de les seves cadenes i alliberar així tota la humanitat, acabant amb l'exploatació de l'home per l'home.

* La JC s'organitza i està composta per joves: Per tant ha de fer seves les problemàtiques juvenils. Som part integrant del mateix moviment juvenil i els nostres objectius revolucionaris ens han de portar a assumir pràctiques culturals, esportives, recreatives, etc..., que fins ara no hem realitzat per "por a treballar allò que no ens correspon".

Els Joves Comunistes hem d'engrescar la joventut, sent flexibles, no exigint impossibles als joves del nostre Institut, de la nostra empresa o barri.

CAL TENIR MENTALITAT DE MASSES

Hem d'aprendre de les mateixes organitzacions juvenils. No es tracta de copiar sinó d'estudiar-les i agafar allò que ens ajudi pel nostre treball. L'Estil juvenil té a veure tant amb el "contingut" com amb les "formes d'acció": cal elaborar sistemàticament respostes a les inquietuds dels joves, organitzant-los i mobilitzant-los. La nostra activitat va en la direcció que els joves vegin en les propostes comunistes els seus propis anhels, sent per tant molt sensibles a les seves problemàtiques.

Les activitats de la JC no poden ser realitzades només pels nostres militants quedant la resta de joves al marge, ni tampoc activitats que els joves rebïn de manera passiva. Cal proposar activitats on pugui participar el major nombre possible de joves, amb les quals el jove se senti útil, corresponsable. Activitats doncs, senzilles de realitzar, amb objectius prou clars, que entusiasmin un bon grapat de joves. Haurem d'aprendre dels estils i mètodes de la JSUC i de les millors tradicions de la JCC en la seva lluita antifrancquista.

Tot jove comunista, tota organització de la joventut comunista, ha de tenir dos objectius organitzatius de manera permanent:

1) La unitat de la joventut en la lluita pels seus drets.

2) Consolidar i fer créixer la JC.

Per aconseguir-ho no només hem de tenir el millor programa (que el tenim o la més gran abnegació i dedicació que també) sinó que hem de traïllar les nostres idees als joves amb els millors estils i mètodes.

La Joventut Comunista és portadora dels seus ideals al Moviment Juvenil. La JC és una referència política per als joves. Això s'aconsegueix amb propostes polítiques clares i justes, però també amb la pràctica i el treball quotidià. La JC ha d'ésser (ja ho és en part ara) un punt de referència per al Moviment Juvenil i més enllà per al conjunt dels joves catalans. Si en un institut els joves comunistes són dirigents estudiantils i destaquen per la seva abnegació, així veuran a tots els CJC (com ens veuen a cada lloc, així som nosaltres, per als joves).

Aquesta és la JC que volem. Una organització que forma part integrant del Mov. Juv. que és punt de referència per les seves propostes i també per les seves accions, que està íntimament lligada a les lluites obreres i populars i mai les traïcionarà. En definitiva una JC que carregada amb la ideologia i principis revolucionaris està entre els joves sentint les seves preocupacions i lluitant pels seus drets: UNA JOVENTUT ALEGRE I COMBATIVA.

6.2. QUE SIGNIFICA SER JOVE COMUNISTA

Militància comunista ha de ser sinònim d'activitat. El sentit de la militància d'un jove comunista és l'activitat entre els joves. Militar és un compromís personal i responsable de cada militant, per tant mai la militància ha de portar a una activitat aïllada.

Ser militant no és deixar de ser jove, no comporta deixar de fer allò que es feia, sinó que cal fer les mateixes coses que es venien fent, però amb un contingut projectat vers la transformació revolucionària de la societat.

Avui un punt central de la lluita pel socialisme i el comunisme és la formació de la personalitat de la persona nova. La militància comunista ens ha d'ajudar a formar-la.

L'imperialisme tracta de corrompre els valors revolucionaris formant una imatge falsa del jove comunista. Presenta la militància en una organització d'avantguarda com la negació de la personalitat i opinió lliures. El sacrifici en la lluita pels drets de la joventut i per la revolució com si estigués en

contradicció amb l'amor a la vida. Les conviccions sòlides revolucionàries com a "dogmatisme". Altres vegades ens presenta com a lluitadors per un "interès partidista", fora de les necessitats dels joves i del moviment juvenil. Tot això cal combatre-ho amb l'exemple de la pràctica i vida quotidiana del jove comunista.

La lluita mateixa ens obliga que tot jove comunista conquereixi per ell mateix una personalitat que pugui resistir les pressions quotidianes del Sistema. Una personalitat lliure de la codícia i l'avarícia que genera la cursa pels diners en el capitalisme. Lliure de la hipocresia que genera la comercialització de les relacions humanes. A la ment oberta a totes les coses noves que genera la lluita de la Classe Obrera i capes populars. Al costat de la intransigència de classe s'aconsegueix el coneixement, un alt nivell cultural, la posició progressista envers tot els aspectes de la vida i malgrat les dificultats diàries cal entrar en contacte amb la ideologia M-L.

Lluitem pels drets de la Joventut al seu lloc de treball, a l'institut, a la Universitat, al barri, al Servei Militar, etc. Som convençutament defensors dels drets nacionals de Catalunya i altres internacionalistes sense vacil·lacions. Adquirim cada dia més característiques de lluitadors per la causa de la Classe Obrera, dedicats al nostre Partit i a la revolució. Sabem molt bé que la conquesta de tot això requereix no només uns anys sinó tota la vida.

Amb aquests objectius clars la Joventut Comunista ha de cuidar de tot militant, ser FLEXIBLES a l'hora d'exigir però també rigurosos amb els compromisos.

La JC està entre i amb els joves, lluitant pels seus drets. Aquesta lluita es plasma en l'activitat quotidiana diària. La unitat de la joventut deixa de ser una frase abstracta per concretar-se al seu institut, a la seva facultat, a la seva fàbrica, al seu barri, etc., gràcies a la seva activitat revolucionària. El Jove Comunista discuteix i elabora propostes al seu Col·lectiu i al costat dels seus camarades i concrete els acords que col·lectivament han pres.

El Jove Comunista es va formant amb l'activitat quotidiana. Rep formació político-ideològica de la JC però també aconsegueix una gran experiència treballant amb els joves que el rodegen, allà on són aquests, sentint el mateix que ells senten, lluitant sempre al seu costat.

Depèn dels Comitès de direcció i de les diverses organitzacions, que cada jove comunista pugui donar a la revolució tot el que ell pot, tenint sempre present que la planificació de la feina, la distribució de tasques, la responsabilització individual, són qüestions que fan que un jove comunista se senti útil a

1'organització.

El jove comunista que se sent útil millora el seu treball, amplia la seva dedicació, en definitiva, es converteix en un quadre juvenil. Comença a exigir-se una disciplina conscient, una pòpia autodisciplina.

L'autodisciplina necessària i conscient del militant comença per petites però importants qüestions: ser puntuals a les reunions, mantenir mètodes àgils i efectius, no ser repetitius, complir els compromisos adquirits o bé no comprometre's, i sobretot el paper dels quadres, dels dirigents, la seva actitud vers els camarades influeix sobremanera en la formació dels Joves Comunistes.

Pel que fa als drets dels militants cal que siguem molt rigurosos ja que dependrà de l'educació que nosaltres transmetem que es formin més i més joves comunistes. Els organismes dels CJC a tots els nivells i els mateixos militants han de potenciar l'acompliment d'aquests drets, fins i tot d'exigir el seu compliment.

El dret a participar en l'elaboració política, cosa que estem fent en estudiar i discutir aquestes Tesis Congressuals i en totes les reunions dels Col·lectius. El dret a valorar críticament i autocríticament qualsevol camarada o òrgan de direcció és fins i tot un deure dels joves comunistes, ja que serà en funció d'aplicar aquest dret que millorarà el treball de l'organització i ajudarem al perfeccionament dels camarades.

En definitiva en acceptar aquestes deures i drets els joves comunistes optem per la formació d'una opinió i actuació col·lectiva, la qual cosa ens permet SUPERAR LES NOSTRES LIMITACIONS individuals i lluitar de manera conseqüent contra tot tipus d'individualisme, començant a crear la persona nova que volem per a tota la humanitat.

6.3. EL DIRIGENT I QUADRE DELS CJC

Si volem una Joventut Comunista amb les característiques abans esmentades cal una forta estructura de quadres capagos de dinamitzar tota l'organització, de concretar a cada front, àmbit o sector iniciatives generals o bé particulars.

Entenem per "quadre" el jove comunista capag de tenir una visió integral del nostre Projecte, de donar resposta als problemes dels joves i de les seves inquietuds, d'estudiar el seu entorn i estar entre els joves, i d'orientar-se davant qualsevol esdeveniment imprevist basant-se en la política i ideologia de la JC sense haver d'esperar la "consigna" de la direcció, de realitzar anàlisis crítiques quan sigui necessari, i

Avui es reafirma més que mai el partidisme de qualsevol expressió ideològica: el debilitament del M-L significa afavorir l'enemic de classe.

No hi ha ideologies intermèdies, neutrals, revestides de misticisme, orientalisme, recuperades del passat, o de semblança moderna (postmodernisme, pragmatisme,...) que en realitat fan el joc a la ideologia dominant, tenint en compte que la ideologia dominant és la ideologia de la classe dominant.

La clau de la lluita ideològica està en donar resposta concreta als problemes de cada dia: des de problemes puntuals, petits, locals, quotidians i que estan al bell mig de les lluites dels joves a l'institut, a la fàbrica, a la universitat, al casal, al barri, fins als problemes de caire internacional dels quals depèn el destí del món.

Hem de tractar el M-L com a ciència i com a tal estudiar-lo sistemàticament, organitzadament, lligant l'estudi a les tasques del Moviment Juvenil i les necessitats de les nostres organitzacions. Cal donar un salt en l'estudi científic de determinats problemes, de les bases de la nostra política, la nostra història i les característiques del treball de la nostra organització i l'estudi d'altres teories per a conèixer-les i poder combatre-les millor.

Cal aprofundir en l'anàlisi, incrementar el nostre nivell de capacitat teòrica, organitzar arxius de materials, biblioteques de l'organització amb textos que ajudin a organitzar molt més sovint grups d'estudi al voltant de qüestions polítiques determinades, que facilitin el treball dels joves comunistes. En aquest període hem d'avançar cap a l'Escola Permanent de la JC.

Al costat de l'estudi i formació ideològica dels joves comunistes cal traspassar la ideologia des de l'avantguarda al conjunt de la joventut: és entre els joves on es fa la lluita ideològica. Cal estar entre els joves, connectar amb ells, jugant un paper actiu. Saber reorientar, dirigir i dotar de continguts, anar accentuant els aspectes de denúncia, de solidaritat, d'organització, són idees centrals de la feina dels joves comunistes.

Cal estendre la solidaritat amb els altres pobles, races, cultures, el sentiment internacionalista. Manifestar-nos contra les diverses expressions d'individualisme, d'escepticisme, davant del nihilisme; la passivitat, la relativització dels problemes que ens porten a l'autojustificació i la inactivitat. Lluitar profundament contra l'egoisme, l'anteposició dels problemes individuals als col·lectius, els comportaments violents, el culte d'actituds militars, parafeixistes, la justificació de sortides individuals com el consum de drogues, etc.

Hem de recuperar i estendre una cultura progressista i creativa, recuperar les experiències més riques del nostre poble, crear una cultura no assimilada als canals del Sistema, de base popular, mobilitzadora, anti-imperialista i solidària. Cal que les activitats normals de la JC s'acompanyin de vida; no només les grans activitats centrals sinó tota la nostra vida militant, al moviment juvenil, a les reunions, al treball, ... Potenciar la inquietud dels joves per a enriquir-se personalment amb coneixements científics, tècnics i artístics.

Tots aquests objectius no els complirem si no millorem els nostres mitjans d'Agitació i Propaganda: des del nostre òrgan central, REVOLUCIO, fins a l'"octaveta" editada pel Col·lectiu de base. I primordialment el proselitisme: estar entre els joves portant les nostres idees de manera directa, sense intermediària.

Les formes i el llenguatge de la nostra intervenció ideològica no estan sovint a l'abast dels joves. Dissortadament encara hi ha algun exemple de treball esquemàtic, amb consignes poc clares i que arriben poc als joves.

Els Joves Comunistes hem d'explicar als joves, amb el seu llenguatge, què som, perquè lluitem, què volem. Cal utilitzar la imaginació i els mitjans al nostre abast: sprais, pintura, murals, "octavetes" llegibles i impactants, Revolució-mural als centres d'estudi, pancartes, cartells, promoció local i comarcal, etc. Però cal fer un treball selectiu, prioritzar. Hem de veure el treball agitatiu i propagandístic des d'un punt de vista més global, més ideològic. No val fer grans encartellades allà on no passen joves sinó a la porta de l'Institut o de la fàbrica, així com el mural, les pintades, etc.

Punt i a part és el REVOLUCIO. Les funcions que té són:

- 1) Informar els joves de la nostra política i ideologia.
- 2) Informar de la situació real dels joves catalans.
- 3) Organitzar i propagar moviment juvenil.
- 4) Organitzar joventut comunista.

Per aconseguir-ho el REVOLUCIO ha d'utilitzar un llenguatge i presentació que connecti amb els joves i una periodicitat quinzenal. Cada organització ha de participar en l'elaboració del nostre òrgan central i també en la seva difusió. Cal que sigui l'eina principal dels CJC per explicar la nostra política als joves sense

que això signifiqui baixar el nivell dels altres mitjans sinó tot el contrari. Ha d'arribar a tots els Instituts, a les entitats juvenils, a les fàbriques, a les universitats, als casals, a les AA.VV., allà on hi hagi joves hi ha d'haver el REVOLUCIO, explicant la nostra política, les problemàtiques juvenils i les nostres propostes: cal fer del REVOLUCIO la primera revista juvenil de Catalunya.

6.5. CREIXER PER LLUITAR; LLUITAR PER INCORPORAR

En aquestes Tesis estem situant les propostes polítiques dels CJC per als propers tres anys. És una proposta ambiciosa i caldrà incorporar molts més joves als nostres rengles per poder dur-la a terme.

Hem de planificar la feina, distribuir-la entre tots els joves comunistes, donar per tant responsabilitats concretes a cada militant. Així estem facilitant la feina de cada jove comunista i a més estem obrint les portes als joves del nostre voltant. En definitiva estem treballant per a incorporar.

Si volem tenir una Joventut Comunista de masses hem de tenir milers de militants, i caldrà formar-los de manera ràpida però efectiva. Cal assegurar's a veure quins són concretament els problemes quotidians dels joves. No hi ha receptes màgiques. Cada jove porta el seus problemes, les seves inquietuds i nosaltres hem de donar-los-hi resposta. No és fàcil ser jove en aquesta societat capitalista. I la Joventut Comunista ha de tenir-ho present.

Cada organització dels CJC ha de tenir una atenció especial a aquesta qüestió, treballant de manera planificada, marcant-se objectius i resseguint-los. En primer lloc treballant entre els joves allà on aquests es reuneixen de manera natural: centres d'estudi, grans empreses, bars, entitats juvenils, centres esportius,... Tenir llistes d'amics on hi hagi no només els simpatitzants més propers (que també hi han de ser) sinó els dirigents "naturals" de les col·les de l'Institut, els líders dels grups de rock del barri, el capità de l'equip de futbol, els dirigents de les darreres mobilitzacions estudiantils, aquells joves que van venir a CC.OO. per problemes de feina, etc. Parlar amb ells de manera periòdica, explicar-los la nostra política. Ja els arriba el REVOLUCIO? convidar-los a totes les nostres activitats. Per què no fem una excursió?. Ja tenen contacte amb la CEEMC?...

Veuran que els joves comunistes fem coses, ens movem, ens interessen pels seus problemes i apropar-se a nosaltres els serà útil. Serà molt més fàcil que arribi a aquesta conclusió el dirigent estudiantil, perquè si un jove es mou és que té alguna inquietud: és feina de la Joventut Comunista transformar aquesta inquietud en militància revolucionària.

Hem de prioritzar el nostre treball particularment cap els sectors de joves següents:

1) Joves obrers: segons el nombre de joves obrers que hi hagi organitzats el moviment juvenil prendrà unes característiques o unes altres ben diferents. Els joves obrers són els explotats i estan abocats a ser els oprimits d'avui i també del futur.

Amb aquesta prioritat estem assegurant la indissoluble unitat entre la JC i la classe obrera (així com el caràcter de classe de la mateixa JC) i per tant entre el moviment juvenil i les lluites obreres i populars. Caldrà prioritzar el treball a les fàbriques on hi ha joves; dedicar un treball específic als instituts de Formació Professional, ja que la procedència obrera d'aquests estudiants és aclaparadora. Finalment no podem oblidar els joves obrers en atur (el 50% del total), caldrà també dirigir-nos a ells.

2) Estudiants: als centres d'estudi es reuneixen de manera natural milers de joves. Les darreres mobilitzacions ens han ensenyat l'esperit de lluita dels joves estudiantils. De nosaltres depèn que la mobilització i organització dels estudiants augmenti o no. Punt 1 a part mereix la universitat, lloc on es formen els futurs dirigents de la societat. El CJC hem de consolidar les nostres estructures universitàries dirigint-nos als més de cent mil estudiants catalans.

Fins ara hem parlat de creixement, però què passa amb els que ja som militants? Cadascú porta a la Joventut Comunista el conjunt dels seus problemes i nosaltres hem de preocupar-nos per ells. No podem donar el carnet i a partir d'aquí oblidar-nos del camarada. O és que val més el jove no afiliat que el militant? Els joves no són comunistes pel simple fet d'omplir el carnet; els comunistes es formen a la JC, diem abans, els joves s'apropen a nosaltres perquè ens veuen a les mobilitzacions, al capdavant, al barri, a l'institut, vénen amb ganes de lluitar, d'aprendre. De nosaltres depèn que es formin com a comunistes, com a dirigents revolucionaris, o bé que es quedin pel camí.

Un jove que s'apropa a la Joventut Comunista vol fer coses: donem-li una feina. Fem realitat aquell lema ja famós: Cada Jove Comunista una tasca; cada tasca, un Jove Comunista. La nostra experiència ens ha demostrat que els joves que han deixat l'organització ho han fet perquè no tenien una veïna clara o bé en tenien un "mogollón". Segui la primera causa o la segona, on

definitiva: no veien cap on els portava la seva militància, quin sentit tenia estar als CJC. La militància se'ls havia convertit en una càrrega i amb la primera "excusa personal" deixaven l'organització: fi d'estudis, canvi de centre, un nou treball, servei militar, casament, etc.

Les causes d'aquest fet són fonamentalment la inactivitat i el no tenir tasques concretes, però també l'aïllament respecte als joves, el no integrar-se dins el col·lectiu, ja que a vegades aquest sembla més una colla d'amics (i a més a més tancada) que un col·lectiu de la Joventut Comunista, obert als joves del seu entorn. Aquestes són les causes, ara ens cal solucionar-les.

6.6. SENSE POLITICA FINANCERA NO HI HA ORGANITZACIO

Podem tenir la millor política del món, ser els més combatius, tenir amb nosaltres la raó, però si no tenim una bona política financera no podrem fer política i per tant no podrem preparar la revolució. De les finances depèn el poder explicar millor, o no les nostres idees, el poder incrementar la nostra lluita ideològica, en definitiva poder desenvolupar el projecte de la Joventut Comunista o no.

Nosaltres som una organització que s'autofinancia. Els diners no ens els regala ningú. Les nostres finances surten de les hostres organitzacions, del treball de cada militant entre els joves. Per això és necessari tenir una política financera, tenir unes bones eines de treball econòmic, amb uns estils i ritmes vinculats a la manera de ser i de fer dels joves comunistes. Alhora el treball financer no pot ser un impediment per al treball polític "més global"; cal una absoluta sintonia entre el treball amb els joves i la recerca d'ingressos per a l'organització.

Aquest treball financer cal realitzar-lo a tots els nivells de l'organització: des del CC fins al darrer col·lectiu. Planificar i fer el seguiment d'aquesta feina ha de ser un fet normal a l'organització. Els Comitès juguen aquí un paper molt important. Aquests han de veure aquesta faceta de la nostra política des de dos punts de vista:

1) Necessitats de la seva organització per funcionar.

2) El compromís amb tots els CJC.

Per educació comunista i per les mateixes necessitats de l'organització tot jove comunista ha de cotitzar, sent aquest un deure militant.

A més de les cotitzacions hem de buscar recursos fora de la JC i del PCC descentralitzant la feina financera, possibilitant la planificació d'aquesta, així com el seu seguiment. Cal desenvolupar la creativitat de totes les organitzacions: excursions, festes, jornades roges, macedonals, etc, que sempre hauran d'estar connectats amb la pràctica política quotidiana. En aquest apartat cal incrementar la participació a les formes populars i les possibles subvencions d'organismes públics.

4.7 EL COL·LECTIU: MOTOR DE LA JOVENTUT COMUNISTA

El salt necessari en el desenvolupament i l'activitat dels CCJ depèn en primer lloc d'aconseguir una millora en el funcionament i l'activitat de la nostra organització base, en el terreny polític i ideològic.

El Col·lectiu és la unitat organitzativa més petita de la JC i el més important organisme per treballar entre i amb els joves.

Organitza els joves en el mateix lloc on es troben. És important no moure els nous militants del seu àmbit. Al col·lectiu participa tothom qui vol, malgrat no sigui militant, encara que nosaltres hem de treballar perquè ho sigui. Organitza generalment joves sense experiència, per tant adquireixen importància cabdal els quadres juvenils, els dirigents de la JC.

Tot col·lectiu ha d'ésser creat en base a una activitat política concreta i el comitè superior, en crear-lo ha de tenir sempre una perspectiva de futur de cara a donar continuïtat a les seves activitats. La continuïtat de les activitats, és condició "sine qua non" per a la mateixa existència del col·lectiu.

El Col·lectiu ha de respondre a una activitat concreta: sempre ha d'estar realitzant alguna activitat tenint present que a partir del treball del col·lectiu s'aplica de manera creativa la política dels CCJ. La funció del col·lectiu és generar activitat dins del moviment juvenil, ser part activa d'aquest moviment, incidir sobre els joves dels seu àmbit.

Per a això cal que totes les organitzacions adquireixin (amb l'ajut dels estudis i les elaboracions del CC) una orientació pròpia: el seu pla de treball, en base als problemes dels joves del seu àmbit. El contingut del pla de treball haurà de recollir de manera íntegra els problemes i drets dels joves. No podem oblidar però, que després haurem de lligar el treball planificat amb el puntual que pugui sortir de manera imprevista.

Elaborar un pla de treball suposa els passos següents:

1) Estudiar i analitzar la realitat dels joves del nostre àmbit.

2) Discutir i planificar l'activitat dels JC en base a aquesta anàlisi i a la situació mateixa del Col·lectiu.

3) Realitzar el treball acordat i planificat prèviament.

4) Fer el seguiment del treball i de la seva realització.

5) Valorar i fer un balanç del pla de treball i de la seva realització de cara a aprendre per al futur.

El col·lectiu no és simplement "X Membres". Tots els joves comunistes tenen la seva pròpia personalitat, els seus problemes, interessos i talents. Tenen preocupació pel Mov. Juv. i per la política.

Però, fins a quin punt es reflecteix aquesta riquesa a les reunions del col·lectiu? en el seu funcionament? en la seva activitat?. Encara poc. Això haurà de canviar si volem que els joves comunistes se sentin i es comportin com a tals en qualsevol aspecte de la vida.

Què significa això de cara al funcionament del col·lectiu?

Significa que al costat de les discussions ideològiques i polítiques generals, el col·lectiu ha de donar als nous militants un lloc per resoldre les seves inquietuds, els seus interessos. Significa, que en la seva activitat el col·lectiu ha d'augmentar el treball educador i cultural. Per exemple, dins el col·lectiu podem discutir sobre una pel·lícula o una obra literària, o sobre un corrent musical que agrada a un grup de joves. Perquè no podem discutir sobre com veiem l'amor, l'amistat, la família?. Si no ho fem, això significa que deixem el Jove comunista sense criteris classistes per formar els seus valors morals i les seves actituds.

Per aconseguir un bon funcionament és important fins i tot el lloc de reunió. El local necessita una atmosfera més viva, amb una biblioteca, un vídeo?, decorat, acollidor, etc,...

També cal enfortir molt més la solidaritat dins del col·lectiu. Fer que els problemes personals de cada militant, l'atur, l'acomiadament del camarada que

se'n va a la mili, els problemes d'una parella jove, etc) es converteixin en problemes de tota l'organització. Aconseguir, doncs, una atmosfera càlida i camaraderil.

Caldrà utilitzar un estil juvenil fugint de la "reunionitis", fent reunions periòdiques i dinàmiques, àgils, evitant tant les repeticions innecessàries com les reunions injustificades. Cal però tenir en compte que el màxim òrgan del Col·lectiu és el plenari. Aquest és el que discuteix i acorda el pla de treball, escull el comitè i decideix tot allò que considera oportú de cara a concretar de manera creativa la política dels CJC.

Abans hem dit que el Col·lectiu ha de treballar amb els joves en el seu àmbit natural i no treure'ls d'aquí. Per aconseguir això hem d'estructurar la JC allà on hi ha els joves, creant col·lectius de centres d'estudi, d'empresa, etc. ES IMPRESCINDIBLE QUE ELS JOVES COMUNISTES ESTIGUEN ORGANITZATS ALLÀ ON ES VIUEN MES DIRECTAMENT LES CONTRADICCIONS DEL SISTEMA.

Caldrà estudiar les condicions concretes que es donen en cada cas però per crear uns CJC arrelats entre la joventut la majoria dels joves comunistes hauran de militar a col·lectius sectorials. Aquesta serà la prova que la JC, els CJC estem entre la joventut, allà on aquesta viu, es relaciona, lluita i s'organitza, i no només de manera teòrica.

Als centres d'estudi, els estudiants passen gran part del seu temps, desenvolupen els seus estudis i plantegen les seves inquietuds. En aquest marc, generalment, és on s'estableixen forts llaços entre els diferents companys d'estudi, unió que es va forjant per la situació específica dels estudiants, alhora que per les diferents aspiracions, activitats, accions i reivindicacions, amb les quals es dona resposta a les preocupacions i problemes acadèmics, social i polítics.

Als centres d'estudi, mitjançant la convivència i les reivindicacions particulars o generals, és on es desenvolupa entre l'estudiantat l'esperit solidari, la consciència crítica i els valors de combativitat que caracteritzen la joventut. El treball dels joves comunistes és donar consciència als estudiants de la seva situació, i mitjançant l'organització i la mobilització, combatre-la.

Per totes aquestes qüestions i perquè hi ha les condicions objectives d'incorporar àmplies masses estudiantils a la lluita per les seves reivindicacions particulars i pels drets de la joventut, cal que totes les organitzacions de la JC es plantegin com a objectiu prioritari ORGANITZAR ELS JOVES COMUNISTES QUE ESTAN ESTUDIANT en el seu marc prioritari de treball i acció, el qual ha de ser el seu front de masses: els centres d'ensenyament.

I això és així tant per als col·lectius d'Ensenyament Mitjà com per als d'Universitat. Enfortir Col·lectius d'Universitat és tasca de tota la Joventut Comunista.

El COL·LECTIU D'ESTUDIANTS D'E.M. té la seva vinculació orgànica amb el comitè de direcció immediatament superior, és a dir, el comitè intermig (comarcal o local) però el marc d'actuació del col·lectiu, no s'ha de limitar exclusivament a centre d'estudi, sinó que cal contribuir a les tasques generals del barri, i per tant haurà de mantenir relacions permanents amb el Col·lectiu territorial.

Per altra banda cal tenir en compte que el curs acadèmic dura nou mesos, de dilluns a divendres i que els joves comunistes també ho són fora d'aquest horari. Per tant cal que ajudin el seu col·lectiu territorial en la mesura de les seves possibilitats.

Per crear un col·lectiu nou caldrà estudiar cada situació concreta de manera individual. El comitè de direcció ha de tenir un projecte clar: quins objectius ens marquem amb el nou col·lectiu, quina activitat ha de realitzar, amb quins joves treballar, quants JC hi ha etc. Es dotarà de les responsabilitats necessàries per abordar les diferents tasques que es marqui al pla de treball, que han d'anar, des de l'anàlisi i resposta a la problemàtica del centre (plans d'estudi, instal·lacions, professorat...) fins a les accions i activitats de caire general que preocupen i afecten els joves, sense oblidar la venda del REVOLUCIO, el treball financer, el Revolució-mural, etc.

En el cas que un centre d'estudi tingui 1 o 2 camarades, aquests formaran un nucli de treball, com a pas previ a la constitució del col·lectiu. En aquest cas el comitè territorial haurà de prestar una especial atenció, ajudar-los en la feina i en la seva intervenció política. L'objectiu serà avançar cap a la configuració d'un col·lectiu d'estudiants.

El que hem dit fins ara per als col·lectius d'estudiants serveix també per als col·lectius d'empresa, si bé cal tenir present l'estructura econòmica del nostre país on molt poques empreses tenen grups considerables de joves. Caldrà, però, prioritzar també aquest treball organitzant col·lectius d'empresa, allà on treballin joves. Recordem aquí que la primera prioritat del creixement de la JC és el creixement amb joves obrers. Aquests es troben a les fàbriques un mínim de 40 hores setmanals, patint directament l'explotació capitalista. Per realitzar aquesta tasca haurem de comptar amb l'ajut del PCC.

Els problemes en el contingut i accions dels col·lectius es presenten particularment en els col·lectius territorials: caldrà que, especialment

aquests col·lectius, donin un salt de cara a ocupar-se dels problemes dels joves del seu barri o localitat. El seu treball s'ha d'orientar als llocs on es concentra la joventut i especialment els joves treballadors: centres d'estudi, activitats de CCOO, de les entitats juvenils, dels clubs esportius, etc.

6.8 ELS COMITES: COLUMNA VERTEBRAL DE LA JC

El treball de direcció (que es dona a tots els comitès) implica grans responsabilitats i competències. Dirigir és, abans de tot, conèixer, indicar, ajudar, convèncer, dinamitzar.

La Direcció, i per tant els comitès, està lligada a tota la JC, rep en gran mesura de tots els col·lectius la informació de la realitat, l'apreciació sobre ella, les propostes creatives per donar resposta als problemes del jovent. Però la funció dels comitès de direcció no es limita a inventariar, classificar i coordinar. Els Comitès han d'intervenir amb la seva preparació i experiència amb la seva opinió pròpia, molt més útil o correcta com més forta sigui la preparació i experiència.

L'autoritat dels comitès i per tant el seu mateix funcionament s'han de basar en el treball col·lectiu i en la democràcia interna, en definitiva en el CENTRALISME DEMOCRÀTIC.

El treball col·lectiu el podríem definir amb:

- * Es l'organització la que elabora, planifica i discuteix de manera col·lectiva el treball de la JC.
- * Es l'organisme el que decideix les orientacions fonamentals de la seva activitat.
- * Cada membre sotmet la seva activitat pràctica a l'aprovació de l'organisme.
- * Sempre que sigui possible, cal fer anàlisis col·lectives sense oposar-se a la divisió de tasques.
- * Una vegada elaborat, discutit i acordat un tema, cap membre pot fer prevaldre la seva opinió per sobre de la del col·lectiu.

Aquestes característiques impliquen una contribució individual al treball col·lectiu, no frenen en absolut la inserció individual a l'organisme en qüestió i conduïx en la responsabilitatzació col·lectiva sense acabar amb la responsabilitat individual. El treball col·lectiu s'ha de portar en definitiva a que cap camarada decideixi coses importants que podria decidir un col·lectiu.

Una qüestió que ajugarà a refermar el treball col·lectiu és la pràctica quotidiana de la crítica i l'autocrítica, entenent-les com una característica

bàsica de l'organització, la principal característica de cara a avançar millorant el treball dels camarades i dels comitès.

L'estructura dels comitès ve donada per les seves funcions: veient-los com a animadors i dinamitzadors de les activitats, la seva estructura ha de ser flexible, àgil i operativa. Els eixos organitzatius centrals de qualsevol comitè són:

1) Comitès adequats a les necessitats concretes de cada organització. Cal fugir de les estructures artificials que encotillen el treball de la JC.

2) Comitès amb estructures simples i operatives: Només calen les responsabilitats que tinguin una activitat concreta.

3) La seva activitat ha d'ésser permanent. A la pràctica ells són els dinamitzadors de tota la JC, i depèn de la seva actitud que aquesta funcioni de manera permanent o no.

4) El treball col·lectiu ha d'ésser una característica real i no només tècnica.

5) El comitè ha de discutir políticament en tot moment.

6) Tot comitè ha de tenir una estructura mínima de manera permanent que assegurí el funcionament regular de la JC a tots els nivells.

Al costat de les responsabilitats permanents caldrà que hi hagi aquells camarades que per la seva preparació creguem oportú, tenint molt clar que un comitè no és una coordinadora, sinó un col·lectiu de treball i direcció.

Els Comitès no poden ser tractats només de manera general. Es oportú parlar aquí dels següents:

1) Comitè de Col·lectius:

La seva funció principal és la de dinamitzar, dirigir, i orientar la feina dels camarades als diversos fronts. La seva composició ha de ser molt senzilla: Està format pels quadres del col·lectiu. Aquests escullen el responsable polític (autèntic animador del col·lectiu) i aquelles responsabilitats necessàries en cada moment. Cada col·lectiu ha d'adequar el comitè a les pròpies característiques: no és igual un col·lectiu d'institut que un de barri per exemple. De tota manera hem d'anar escollint les responsabilitats permanents.

2) Comitès intermitjos: les seves funcions són conèixer la realitat del seu àmbit, dirigir de manera

directa als col·lectius, amb una presència regular a les organitzacions, coordinar-los i assegurar la comunicació CC-Col·lectiu (en ambdós sentits). El seu paper és organitzador, orienta políticament i concreta la línia política de la JC al seu àmbit. La seva estructura ha de ser senzilla i operativa comportant les resp. permanents i les que la comarca o localitat aconselli com a necessàries. Han d'estar cohesionats i compenetrats cara a que siguin estables i que combinin la capacitat de direcció política amb la coordinació.

Es important que es dotin de comissions d'elaboració política i ajut als diversos responsables. Per exemple la comissió d'organització, grups agitatus, comissions sectorials (d'estudiants, de mov. obrer, etc...).

El funcionament d'aquestes comissions ajudarà el mateix treball de comitè però la funció de direcció del Comitè mai podrà ser hipotecada pel deficient treball d'una comissió.

La JC no està acabada, l'estem construint, potser molts dels problemes que avui ens trobem no podrien ser d'una altra manera. Es una organització que fa sis anys vem començar a construir, i dia a dia, amb molts problemes, amb molts esforços, amb pocs recursos, amb pocs quadres hem anat forjant. Molts cops no sabem quina podia ser la clau per resoldre els problemes, però cal que ens posem a empenyer tots els militants, i per tal de fer-ho en les millors condicions hem de mantenir tres idees centrals, que ja varem aportar al C.C del mes d'octubre de 1.987:

1) Projectar el treball de masses de la JC per incorporar els joves a la lluita pels seus drets.

2) Incrementar la lluita ideològica, traslladant-la als joves.

3) Estructurar i enfortir els Col·lectius.

On s'ha tingut una especial atenció, on els comitès intermitjos s'hi han dedicat, on el Comitè Central i les seves comissions han estat ajudant, on el treball no ha estat un aspecte formal, on s'ha fet promoció de quadres, on hi ha hagut una estructuració en el comitè i una realitat estable en el treball, on s'han vinculat als fronts de masses, on hem tingut flexibilitat en el treball, etc. hem crescut i som influents.

Aquest procés s'ha d'entendre de manera dialèctica, ja que és un procés de desenvolupament. El que és important és que haguem detectat els problemes i ens disposem a solventar-los en el treball diari.

UNITAT EN LA LLUITA
FORÇA JOVENTUT!

L'ESPORT: UN DRET DE LA JOVENTUT

=====

L'esport és una de les principals i més destacades activitats d'atracció i preferències juvenils. Molts joves, malgrat la manca d'estructures i ajuts oficials, practiquen l'esport als barris, clubs, equips i escoles.

L'esport estimula la consciència, l'amistat, el risc, l'acció i l'aventura, valors, tots ells, que estan estretament lligats als sentiments i motivacions juvenils. Són el futbol, l'atletisme, el bàsquet i els esports del motor els que desperten un major interès, participació i presència de la joventut.

Per a la nostra anàlisi són importants certs aclariments conceptuals quan parlem sobre Educació Física i l'esport per tal de no incórrer en greus errors semàntics, tenint en compte la profunda desnaturalització del tema en la nostra societat.

Així direm que per a nosaltres, esport és, abans que res, una faceta inexcusable de la formació integral del jove i la col·lectivitat. És per això que parlem d'Educació Física. No es pot considerar "formada" una persona que dins el seu aprenentatge no ha assolit uns mínims coneixements del seu cos, autocontrol, desenvolupament físic i psíquic, o saber administrar els seus recursos i energies corporals i mentals.

A més, l'esport és un vehicle excel·lent de relació, de comunicació, de cultura, entre els joves i pobles de qualsevol raça, sexe, país o ideologia.

Finalment i no menys important esdevé el concepte Esport-Promotor de Salut, malauradament menystingut. La pràctica d'exercicis físics i/o esportius suposa, sense discussió, un importantíssim element de prevenció de malalties molt diverses, tant orgàniques com psicològiques, un hàbit de manteniment i conservació de salut individual i col·lectiva, i en molts casos un primeríssim agent terapèutic, guaridor i recuperador.

Vist això s'entendrà com no és esport per a nosaltres un llarguíssim llistat de qüestions que tot i que s'acostumen a acceptar dins el seu context, no tenen cap mena de relació substancial. Són els elements distorsionadors, intoxicadors i alienadors del fet esportiu:

El consumisme esportiu, mercantilització, instrumentalització de l'esport, "dooping", sobreestimulació econòmica, utilització electoralista, "espectacles" pseudoesportius, la violència, i l'existència de "clans" directius i administratius, comporten un camp abonat per al joc especulatiu i d'interessos lucratiu i

d'interessos lucratiu i polític a més d'una demostrada activitat alienadora de masses i persones.

No podria ser d'una altra manera, també en aquesta activitat es dona la lluita ideològica entre dues concepcions, diferents i oposades de tractar el fenomen: hi ha un esport de caràcter popular i un esport capitalista oposat per naturalesa.

Com sempre, darrera qualsevol acció o inhibició pel que fa al fet esportiu hi ha una actitud i una expressió política.

Quan llegim al diari cubà Gramma un article amb aquest títol: "Construir una piscina, ahorrar un hospital", estem constatant en l'enunciat una filosofia, un concepte polític, confrontat amb els que llegim aquí a l'anomenada "premsa esportiva".

QUINA ES LA SITUACIÓ ACTUAL DEL FET ESPORTIU?

Diguem d'entrada que malgrat la paradoxa de l'aparent interès social pels temes relacionats amb l'esport si ens fixem en la gran quantitat d'opinió, activitat, producció de mitjans de comunicació, etc., el cert és que el nostre país pateix gravíssimes insuficiències. Tot i que tenim una certa tradició esportiva a Catalunya, avui vivim una molt perillosa degeneració de les seves essències i principis a mans dels atacs del capital, del "model" americà, i dels errors injustificables de les Administracions.

Veiem tan sols un llistat de problemes reals i preocupants de l'esport, ara i aquí:

- Alienació de l'essència i objectiu de l'esport.
- Insuficiències de personal docent, tècnics, metges especialitzats, monitors i professors-educadors.
- Manca d'ordenador real de la pràctica esportiva i el seu desenvolupament. Indefinició i errors de base a la legislació (Llei G. de l'esport).
- Oblit sistemàtic de la Formació física i l'Esport als Plans i a la realitat de l'Educació.
- Desconnexió-interferències als diversos i massa nombrosos estrats de les Administracions amb competències sobre l'esport.
- Instrumentalització político-electoralista habitual.
- Incorrecta i insuficient política d'ajut i promoció de l'esport.
- Consumisme i foment de l'aparador esportiu per promoure el consum.
- Colonització anglosaxona, (made in USA) de les nostres tradicions esportives, amb tot el suport dels mitjans de comunicació (TV3 especialment).
- Desproporcionats "estímul" econòmics a

certes élites esportives.

- Priorització de l'esport-espectacle passiu, davant l'esport-activitat participatiu.

- Increment de la violència i brots de feixisme organitzat.

CAP ON DIRIGIR EL NOSTRE TREBALL?

Per començar cal desenvolupar mètodes d'organització i d'incidència en el terreny esportiu i les seves associacions populars.

Dins els Clubs, equips, AA.VV., i organitzacions cal la nostra presència i participació situant els nostres objectius i les nostres idees.

Com a objectius hem de situar la nostra actuació cap a:

- Promoció de l'esport i l'educació física per a tothom, realitat fonamental i poc desenvolupada al nostre sistema educatiu. Apostem per la generalització de la pràctica esportiva a l'escola, l'equipació dels professors d'Educació Física a la resta dels docents.

- Instal·lacions esportives de caràcter públic i els seu bon ús i conservació amb gestió democràtica i popular.

- Instal·lació pública de Gabinetes o Centres de Medicina Esportiva que permetin el control, la prevenció; la supervisió d'aptitud i l'orientació específica de l'esport per a cada un dels atletes i esportistes des de la infància fins a la maduresa, amb especial èmfasi durant els anys d'adolescència.

- L'establiment d'un raonament lògic i natural en el suport a l'activitat esportiva, que doni garanties per a la pràctica esportiva bàsica-elemental per a tothom com a dret que és, la captació, selecció i promoció d'esportistes i finalment els mitjans públics per a la pràctica d'un esport d'alt nivell, per aquest ordre.

- Denunciar les manipulacions habituals en els temes esportius.

- Davant de l'esport-espectacle oposar l'esport-pràctica.

- Reclamar de les Administracions i fonamentalment de la Generalitat, els recursos pressupostaris i els mitjans necessaris, i de tipus públic per a una pràctica esportiva adient.

- Ampliació de places al INEF.

Els CJC, hem d'incrementar el treball realitzat al voltant de l'esport, amb la necessària orientació, coordinació i organització, en un camp de tanta importància social per als joves.

Cal impulsar i organitzar el treball dels joves comunistes dins l'àmbit esportiu. Introduir el debat, la inquietud i el treball normalitzat cap als grups i equips esportius per tal d'incorporar-los, en funció de les seves possibilitats i aportació, a la unitat de la joventut per la defensa dels drets dels joves.

I DAVANT DELS JOCS OLÍMPICS DE BARCELONA '92, QUE?

Els CJC, estem satisfets que a Barcelona se celebri la més noble de les competències esportives i donem suport a l'esperit olímpic que teòricament comporta la celebració. Nosaltres estem per l'esport, per la noble competència i l'amistat entre els pobles.

Però, és aquesta la significació que s'està donant des del COOB als Jocs del '92? O estan traslladant l'experiència dels Jocs de Los Angeles on el màxim benefici i el negoci fàcil van trepitjar l'esperit olímpic?

L'evolució des de la nominació (17-X-86) fa evident que l'especulació, la utilització electoral i política, el model urbanístic i social, els interessos de les transnacionals, la venda dels drets televisius a la NBC nord-americana... que prevalen els interessos del gran capital per damunt dels esportius, olímpics i populars.

Amb aquesta reflexió de caràcter general assolim una anàlisi autònoma i coherent del repte olímpic convocat, fonamentalment en els aspectes de denúncia de l'actual estat de coses.

Constatem com el veritable sentit que la "moguda" olímpica està produint, té ben poc de caràcter esportiu, no podia ser d'una altra manera, són els interessos especulatius i de lucre del capital fonamentalment transnacional els que primeren per damunt de tot. Per tant, cal parlar del tema olímpic dins la seva real dimensió i les seves serioses repercussions econòmiques, financeres, urbanístiques, ecològiques, territorials, i fonamentalment socials i polítiques.

Dins la concreció esportiva, els comunistes valorem molt negativament el que s'ha fet i el que no s'ha fet.

Es tracta de la gran ocasió perduda per no haver estat un revulsió de l'actual estat de coses. Era la gran ocasió per fer un plantejament radical, valent i en profunditat per tal de crear al voltant del '92, una veritable infraestructura esportiva planificada, de la qual no disposa la nostra societat.

En matèria d'instal·lacions, s'afronten les grans obres pel repte olímpic però no corregeix la manca d'instal·lacions bàsiques, properes, sencilles i a l'abast dels veïns, dels joves i treballadors, de la gran massa potencial de practicants que hauríem de ser tots els ciutadans i especialment els joves.

Es perpetuen els personatges de la història esportiva del franquisme, com els "Srs". Samaranch, Ferrer Salat, etc. que són els defensors dels interessos del capital financer, els monopolis i les transnacionals.

S'ha malmès la possibilitat d'ordenar una veritable xarxa esportiva capaç d'ampliar la base de la pràctica de l'esport, per això, i davant els presumibles pobres i ridículs resultats esportius i medalles, han optat per tractar intensivament un reduït grup d'esportistes, avui considerats "promeses", al centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat, amb "l'esperança" de salvar així mínimament el nom i el paper de l'amfitrió olímpic. Oblidant de nou l'esport de base.

Ja és hora de passar d'aquell si, crític i expectant de fa més d'un any, a una nova posició de reclamació popular i denúncia de tot un gran "pasteleig" especulatiu sota el pretext de l'olimpiisme del COOB. Els CJC farem tot el possible per aglutinar esforços juvenils i populars contra aquesta estafa cap als interessos populars, defensant l'esperit olímpic i per la millora de les condicions infraestructurals i de pressupostos per a l'esport de base.

ELS JOVES I EL SERVEI MILITAR

L'actual exèrcit espanyol és reflexe de la herència franquista i dels pactes militars amb l'imperialisme: OTAN, UED i l'acord bilateral amb els EEUU.

El caràcter de l'exèrcit espanyol és classista i agressiu. És classista perquè defensa els interessos de la classe que detenta el poder de l'Estat: la burgesia vinculada a les transnacionals i a l'imperialisme. I és agressiu, perquè en ser membre de L'OTAN i la UED, és participa i és corresponsable de l'estrategia nuclear i de l'agressió a d'altres pobles.

La signatura del nou tractat bilateral amb els EEUU, i a la nuclearització peninsular en renunciar al control de la càrrega dels avions i vaixells militars dels EEUU i de l'OTAN.

Veiem, doncs com la política imperialista, hi està en total oposició a les tendències internacionals actuals de distensió i d'acords de desarmament, s'inverteixen més diners en la compra d'avions, portaerons i carros, en projectes d'armament europeu, ... som cooresponsables de les agressions a d'altres pobles i estem sotmesos a les limitacions antidemocràtiques de l'OTAN, doncs un dels seus objectius és el d'eliminar "l'enemic intern", i està clar per l'imperialisme qui és el seu enemic intern.

Els CJC estem en contra d'aquest tipus d'exèrcit antidemocràtic, agressiu i vinculat a l'imperialisme. L'exèrcit no ha d'esser ni ofensiu ni agressor, sinó defensiu. Cal una política exterior de neutralitat activa, desvinculant-se de la política de blocs, de no nuclearització i amb un clar suport als processos de desarmament i de coexistència internacional.

El pas de la joventut pel Servei Militar (S.M.) és un període difícil de gran risc físic, psíquic i d'atac als drets més bàsics, a conseqüència de la configuració de l'actual estructura de les FF.AA, que és herència del franquisme, de la vinculació a l'imperialisme i en el que no s'ha produït la necessària democratització de les estructures i comandaments militars.

Fruit del reaccionarisme que conserva l'exèrcit i la no democratització, es produeix una gran pressió ideològica i psicològica cap als soldats. Les amenaces, càstigs, humiliacions i vexacions acostumen a ser mètodes habituals de despersonalització, insolidaritat, confrontació i divisió dels soldats. No existeix la llibertat d'associació, opinió i d'expressió a les casernes. És evident el caràcter restrictiu de la premsa que entra als cuartells i el tipus de llibres que hi ha

a les biblioteques. Les actituds anti-democràtiques, la propaganda anticomunista i l'aureola feixista dels comandaments són signes d'identitat de les FF.AA.

La durada del S.M és excessiva, fora de la Nació o regió d'origen i ja és possible participar en maniobres conjuntes amb exèrcits de l'OTAN. La paga als soldats és ridícula, les condicions materials, higièniques i alimentàries són deficientes. Existeix un important índex de corrupció entre els comandaments, així com el servilisme personal, quasi feudal, que diferents comandaments sotmeten als soldats utilitzant-los de mà d'obra per interessos personals o en empreses a càrrec de l'exèrcit.

Hi ha un alt índex d'inseguretat a l'hora de manipular el material, amb un increment de soldats accidentats i morts, així com un preocupant índex de suïcidis...

Tot aquest conjunt de fets generen una creixent preocupació i rebuig a l'actual S.M per part dels joves en el moment de plantejar-se la incorporació a files, uns cauen en opcions individuals o infantils en no analitzar ni l'essència, ni el paper que juga l'exèrcit dins l'aparell classista de dominació de l'Estat burgès i objectivament ajuden a avançar cap a la professionalització mercenària de les FF.AA.

I per altra part, i per l'actual caracterització del S.M, els altres joves que hi van, intenten "passar-ho el menys malament possible" amb actituds individualistes (alcohol, drogues), que fomenten la insolidaritat i sense donar resposta col·lectiva a les injustícies que comporta la vida a les casernes i l'actual S.M.

Els CJC diem NO a aquest Servei Militar, aquest S.M no ens agrada i ens manifestem i treballarem per una reglamentació i per una vida diferent a les casernes, que dignifiqui el Servei Militar Obligatori, ja que la participació dels joves i del poble en les tasques de la defensa és la condició indispensable per un exèrcit democràtic i de defensa de la sobirania del nostre país.

Es també l'única garantia de combatre les aspiracions de l'OTAN i la dreta de configurar un exèrcit de voluntaris i professionals, amb característiques mercenàries i reaccionàries (ex. EEUU, Anglaterra), que en estar pagats i al marge del poble no tenen escrúpols per enfrontar-se a ell i reprimir-lo en els moments on la lluita de masses avança i quan s'aguditzen les contradiccions i canvien les estructures del sistema capitalista.

Els CJC cridem la joventut a fer seves les següents propostes, que són la garantia per avançar en la democratització i defensa dels drets dels joves soldats durant l'acompliment del S.M:

* Democratització de les FFAA, lliure exercici dels drets polítics durant el S.M., llibertat d'expressió, opinió i associació. Depuració dels elements feixistes de l'exèrcit.

* Reducció del temps del S.M. i realitzar-lo a la nació o regió d'origen.

* Tracte digne i humà, no a les humiliacions, vexacions, maltractaments, servilisme i corrupció.

* Per una major seguretat en el material i en el transport dels soldats, que ha de ser gratuït.

* Per una alimentació, higiene i sanitat dignes.

* Augment de la paga al soldat i manteniment del lloc de treball en acabar el S.M.

* Per una major especialització, nivell de professionalitat i ampliació de coneixements en el període del S.M.

* Supressió de la Legió i de la Guàrdia Civil, i separació de exèrcit/esglesia.

En la lluita pels drets de la joventut, cal avançar en la lluita i defensa dels drets dels soldats. Tenim bons exemples de treball a d'altres països de l'OTAN com Grècia, Portugal i Itàlia. També a l'Estat espanyol hi ha exemples puntuals: accions solidàries entre els soldats, denúncies de comandaments, durant el referèndum de l'OTAN, edició de butlletins i propaganda anti-OTAN, soldats que a nivell simbòlic entregaren la paga al moviment per la pau...

L'actitud de la joventut i especialment la del jove comunista dins dels cuartells, ha d'anar dirigida a fomentar la solidaritat, evitar les novatades i tot tipus d'humiliacions, denunciar tota injustícia dels comandaments i els maltractaments. Denunciar les actituds anti-democràtiques, la propaganda anticomunista i als elements i premsa feixista.

Cal que els joves, el moviment juvenil i popular incrementin el seu nivell de denúncia i crítica a l'actual estat de les FF.AA. i del S.M. per avançar en la seva democratització i en la defensa dels drets dels joves soldats.

L'OBJECCIÓ DE CONSCIÈNCIA

Els CJC ens manifestem pel reconeixement del dret d'objecció de consciència, com aspecte irrenunciable dels drets democràtics i com opció personal. Un dret que no ha d'ésser discriminatori, ni un càstig, com és l'actual regulació de l'objecció de consciència. No pot ser que s'hagi de penalitzar l'objecció fent-la durar més temps del que dura el S.M. Així com tampoc pot ser que per accedir-hi s'hagi de passar per un examen previ -Consell Nacional de l'Objecció- per demostrar que s'és objector.

L'objecció de consciència és un dret democràtic i no necessita de la supervisió de ningú per decidir si pot o no exercir-se. De la mateixa manera que cal que

sigui reconeguda l'objecció sobrevinguda.

La prestació social substitutòria cal desenvolupar-la en entitats no lucratives i en tasques de voluntariat. Denunciant tot tipus d'actituds irregulars per part d'Ajuntaments, empreses i organismes públics que utilitzen als objectors de consciència per ocupar llocs de treball i deficiències estructurals.

D'altra banda la "insubmissió" és una altra actitud enfront de l'actual S.M., que ha estat adoptada per diferents joves, que objectivament ajuden a la professionalització de les FF.AA. i a avançar cap a un exèrcit de mercenaris.

Els DJC, diem no a l'actual S.M. així com respectem i són contraris a la repressió cap a les posicions actuals d'un sector de la joventut davant el no anar al S.M. Però aquesta no és la nostra posició. Els joves comunistes, no volem de cap manen un exèrcit professional i que, amb la boca tapada per un sou estigui a disposició de la burgesia i de l'OTAN, frenant qualsevol tipus de democratització de les estructures de les FF.AA. i sigui un instrument al servei de les classes dominants per frenar qualsevol procés revolucionari.

LES DROGODEPENDENCIES

Les drogues són un grup molt ampli de substàncies, conegudes i utilitzades per les cultures i civilitzacions més antigues per a moltes finalitats: festiva, religiosa, curativa.

Es amb la formació social que coneixem com a capitalisme que les drogues i la seva utilització es converteixen en un problema social de dimensions epidemiològiques detectables, amb greus repercussions mèdiques, socials..., sobre els drogodependents.

S'han anat descobrint i especialitzant noves drogues. La venda de fàrmacs es converteix en un gran negoci per a les companyies farmacèutiques, que fan el seu agost a costa de l'ansietat, les depressions i la necessitat d'evasió de capes creixents de la població treballadora, amuntegada als barris sense les condicions indispensables per a una vida digna.

Les begudes alcohòliques han estat una forma d'ofegar les penalitats de l'explotació capitalista. I als bars i tavernes s'apaguen les reivindicacions obreres, la rebel·lia i la contestació.

Durant la dècada dels 60 té lloc la gran explosió de rebel·lia juvenil. Són els anys de la psicodèlia, l'experimentació, de les noves sensacions. També són anys de gran transcendència històrica, de grans canvis socials, d'avnegos del Moviment d'Alliberament Nacional, d'agitació estudiantil i obrera. Els joves estaven canviant, una generació de joves que no acceptaven la forma de vida occidental, els canons d'aquesta societat, que es rebel·lava contra uns valors culturals, que proposava una actitud diferent davant la vida, però sense arribar a la conseqüència de postures revolucionàries.

El consum de les drogues va tenir un impuls inusitat. Foren la resposta final d'una generació frustrada i sense un projecte de transformació clar. La derrota d'unes idees i il·lusions.

El sistema va començar a conèixer el control de la difusió de les drogues entre els joves i els bons resultats pel que fa a la submissió i passivitat dels joves amb el seu ús massiu. Es va anar gestant una cultura de la droga que anava acompanyada pel seu consum. Una filosofia, una concepció de la vida, una justificació pel seu consum, de bases profundament irracionalistes.

Actualment, les drogodependències al voltant de drogues il·legals afecten essencialment els grups d'etat

més joves, mentre que les drogues legals afecten els seus pares. De la mateixa manera que és incorrecta científicament la divisió entre les drogues legals i drogues il·legals, perquè hem de tenir en compte que aquesta divisió respon a criteris comercials, històrics i d'una moral hipòcrita i no a criteris mèdics científics, tampoc podem establir una divisió entre les drogues dures i toves, perquè és artificial i interesada, i pretén justificar especialment el consum de l'haixix i l'alcohol. Les anomenades drogues toves, a més, juguen un paper clau cap el consum de drogues amb més capacitat de fer mal al drogodependent, com és el cas de l'heroïna. Entre els dos tipus de drogues no hi ha normalment cap línia divisòria.

Els barris populars, amb pitjors condicions socials, registren una elevada taxa de drogodependències entre la seva població.

Els problemes econòmics i les situacions personals que generen una elevada taxa de drogodependències entre la seva població.

Els problemes econòmics i les situacions personals que generen aquests són una explicació important al perquè de les drogodependències.

La malaltia física i psíquica i la seva conseqüència fonamental, la incapacitació, acompanyen de forma més o menys immediata la toxicomania.

Els nivells més baixos d'educació presenten més predisposició a la toxicomania, per la seva major indefensió cultural, manca de preparació, coneixements i sobretot d'expectatives de vida.

Hi ha una coincidència gairabé absoluta entre les àrees amb més problemàtica social, elevada població juvenil i degradació de les condicions de vida amb les àrees amb més incidència de les drogodependències.

L'alcohol i l'heroïna són les drogues amb conseqüències més funestes. L'alcohol per ser una droga legal és més acceptada i popular. Per això arriba a un nivell de consum i depedència molt superior que el de la resta de les drogues, es la droga que causa més estralls entre els joves i la població en general. L'alcohol s'utilitza com a mitjà de relació social i és el distintiu en molts ambients juvenils, fins i tot de rebel·lia (quina paradoxa!). Això només demostra el greu error en què cauen els qui accepten o comprenen aquesta mena d'actituds. L'alcoholisme és avui la principal drogodependència. L'alcohol és la "droga cultural" de l'àrea mediterrània, concepte que fa que es justifiqui el seu consum la majoria de vegades. És cert que hi ha drogues socialment acceptades, en funció de criteris històrics, comercials, etc (drogues legals), però això no ha d'amagar el greu mal social que provoquen, sinó ben al contrari, la instrumentalització que en fa el sistema.

La cocaïna comença a tenir també "popularitat". Sembla una droga més distinguida, més agradable, més "yuppie". Es també una de les substàncies l'ús de la qual cal combatre més.

Les conseqüències humanes de la drogodependència, especialment de les drogues més nocives són devastadores, i poden arribar a convertir el drogodependent en una ruïna humana, en una ombra d'ell mateix.

Pel que fa a les conseqüències socials hi trobem i a partir d'aquestes s'entén el seu paper les societats modernes: aïllament social, passivitat, incapacitat social de l'individu, marginació i submissió a la droga com un mecanisme més que té el sistema dominant per controlar els individus.

ALGUNES DADES DEL CONSUM DE DROGUES A CATALUNYA

Generalment aquestes quantitats tendeixen a estar per sota de la realitat.

Joves 16-25 anys Població en general

Cannabis: haixix i marihuana	24'8%	4'7%
Anfetamines	8'9%	4'4%
Ansiolítics (sedants)	7 %	2'4%
Al·lucinògens	6'6%	2 %
Cocaïna	4'6%	1 %
Cola	3'9%	0'9%
Opiacis, heroïna, morfina	2 %	0'2%

1/3 dels escolars consumeix drogues. L'alcohol és preponderant, sempre hi és present.

PER QUÈ LES DROGUES?

Primer cal indicar el gran negoci multinacional de moltes empreses farmacèutiques, la connexió del gran tràfic de droga amb empreses legals, així com amb alts funcionaris, personatges polítics i amb la mateixa policia (màfia policial). Tenim, per tant, la concivència dels aparells de l'Estat a molts països i l'enorme influència del negoci de les drogues legals i il·legals sobre aquests aparells. Així és com es donen casos com el de Colòmbia, on el famós "càrtel de Medellín" és un autèntic poder paral·lel.

La drogodependència és un fenomen social amb profundes arrels en el sistema, per tant, només en la mesura que hagin analitzat les causes que originen aquest fet, aniran desapareixent de manera progressiva a les seves conseqüències.

No es tracta de veure el perill en les drogues com una substància en si mateixa, sinó que cal veure'l en les drogodependències com un atac a la llibertat de les persones i dels pobles i a la nostra capacitat d'organització i de donar resposta a les agressions que històricament s'han sofert.

El fenomen de la drogodependència s'agreuja progressivament en una societat en crisi, on es fomenta la competitivitat, el consumisme, l'individualisme, i que necessita donar sortides evasives davant la impossibilitat interna de posar solucions als problemes que sofreixen especialment els treballadors. La drogodependència és una de les garanties del sistema per tenir una joventut sense capacitat de lluita. Aquesta, forma part de la ideologia i dels valors culturals del capitalisme, assumint la desesperació, la desmotivació, l'individualisme....

El drogodependent és un malalt social, no un delinqüent, però, seria millor, dir que la societat està malalta i que el drogodependent n'és un símptoma. Per tant, la mena de tractament d'aquesta malaltia serà social, i s'haurà de guarir transformant d'arrel les estructures econòmico-socials que l'originen i acabant amb la desigualtat i el conflicte que sofreix tota persona.

El drogodependent acostuma a ser una persona amb dificultats per trobar el seu lloc a la societat, i que davant la manca de perspectives opta per la dependència de la droga. Aquesta els absorbeix i les seves relacions socials es substitueixen per la seva relació única amb la droga, especialment l'heroïna.

Desde fa 20 anys, al món del capitalisme desenvolupat i sota la cultura imperialista, s'estenen les drogodependències, apareix el fracàs escolar massiu, les sectes, es multipliquen els suïcidis de joves, augmenten les malalties mentals entre els joves, predomina la delinqüència juvenil, etc..Tots aquests fenòmens constitueixen formes d'expressió de l'alienació de l'individu i de com aquest és destruït pel sistema.

PERO HI HA ALTERNATIVES A AQUEST GREU PROBLEMA

A) En primer lloc cal dir que difícilment l'allunyament de la societat en comunitats o granges serà d'utilitat per resoldre els problemes d'integració social del drogodependent, que són de fet causa fonamental en molts drogodependents.

I generalment, la realitat de "les Granges" és molt poc clara, tant en el seu funcionament i gentió, com en la seva funció desintoxicadora i de reinserció.

Hem de denunciar des d'aquí a organitzacions com NARCONON, EL PATRIARCA, i moltes d'altres sectes que s'aprofiten del problema de molts joves pel seu benefici econòmic, davant la manca d'actuació adequada de la sanitat pública. El fenomen de les sectes és potencial per l'imperialisme i expressa l'alt grau d'alienació mental al qual poden arribar els individus, apartant-los en alguns casos a un abisme sense fi.

-Cal començar a treballar amb la prevenició com a motor de lluita contra les drogues. Denunciar els interessos econòmics i polítics, inclòs el narcotràfic i les màfies policials.

-Prevenició a través, sobretot, de mesures polítiques, que puguin complementar-ne d'altres, com les sanitàries, etc... Inclouent-hi tant les drogues legals, com les il·legals. I establint mesures dirigides contra els diferents nivells del procés d'establiment de les drogedependències: producció, distribució, consum i propaganda.

En aquest sentit cal la despenalització del consum de drogues, ja que la presó és el pitjor ajut per al drogodependent, tenint en compte que no és un problema d'ordre públic, i que els joves drogadictes ho són uns viciosos delinqüents. Exigint l'aplicació d'un tractament adequat per a tots els drogodependents que els ajudi a sortir de la seva situació. Però seria un greu error la legalització de les drogues. Les posicions a favor de la legalització volen fer-se passar per progressistes, i confonen el problema de les toxicomanies amb el problema de la delinqüència que genera. El que cal, no són mesures oportunistes ni propagandístiques per als qui les defensi, sinó lluitar de totes totes contra la facilitat per accedir a les drogues. Qui defensa la legalització demostra la seva absoluta despreocupació per aquesta greu situació que patirà el conjunt de la joventut.

També hem de denunciar aquí les campanyes d'imatge produïdes des de les institucions: Generalitat, Ajuntaments, amb anuncis a l'estil de "Vive la Vida". Fins i tot estudis de la Generalitat demostren com ha estat de contraproduent aquesta campanya. Però per damunt d'això, cal denunciar com les institucions es presenten la cara hipòcritament, amb anuncis benintencionats, però en això queda la seva preocupació.

B) Cal desenvolupar un treball de reeduació voluntària, amb gran ajut de la família, amics, etc... a través de la crítica activa de la societat i el desenvolupament de les cultures més sàpies. En comptes de competir, col·laborar, desenvolupar la solidaritat, el respecte, l'ajut, la comprensió.

C) Hi ha la sortida repressiva, utilitzada per un sistema que condueix els joves a la desesperació i després els jutja com a delinqüents. Això només agreuja el problema i demostra el caràcter inhumà de les

institucions estatals.

D) Hi ha una actitud mèdica, sanitària, necessària, de gran ajut, però insuficient i limitada des del principi si no va acompanyada de l'ajut psico-social. Són tractaments amb metadona, etc, que per si mateixos, i sense cap altre ajut, només agreugen la dependència, n'introdueixen alguna de nova o allarguen al problema. I així, el sistema sanitari se'n renta les mans, i a través d'ell, el conjunt de la societat. De tota manera, cal exigir una adequada atenció sanitària i l'establiment d'una xarxa pública per la desintoxicació dels drogodependents. La realitat actual de l'atenció sanitària és deplorable, fet que es genera per la manca de recursos i de voluntat política. L'internament en psiquiàtrics resulta fatal pel jove i per qualsevol drogodependent, tal com avui funcionen aquests centres.

E) La cura i reinserció de drogodependents és possible. Però cal guarir les malalties socials més greus per erradicar tota possibilitat de reincidències. Es a dir, s'ha de transformar la societat, acabar amb l'atur, la manca d'escoles, la marginació,... acabar amb l'alienació de l'individu. El fonamental és que s'aportin al drogodependent nous valors i idees que li facin desitjable el seu guariment. Cal donar-li a conèixer una altra dinàmica: la lluita, la solidaritat, el seu valor personal, recuperar l'autoestima i donar-li a entendre la seva capacitat per ajudar els altres, la seva utilitat.

F) Per totes aquestes raons, els comunistes realitzarem una lluita político-ideològica, des de totes les instàncies, per donar-hi una perspectiva de masses: des de les AA.VV., l'ensenyament, la sanitat, les organitzacions juvenils, els sindicats... per frenar amb la mobilització i l'organització la destrucció d'una part important de la jove generació.

Hem de combatre, sense paternalisme, ni des d'actituds únicament assistencials, i treballar amb el drogodependent per oferir-li nous valors humans, revolucionaris, i que a través del seu compromís actiu i el valor de la lluita quedi recuperat a nivell personal i social.

G) Els CJC ens comprometem activament amb aquesta lluita contra les drogodependències entre els joves. Els CJC tenim una gran responsabilitat envers els joves. Molts joves lluitadors, que combatem al nostre costat, molts joves amb els quals tenim tracte personal, pateixen aquesta contradicció, greu, a la seva pròpia pell. Cauríem en un gran error i en una gran irresponsabilitat si tanquésim els ulls o justificuéssim certes actituds, si no ajudéssim al conjunt dels joves i el moviment juvenil a adoptar una actitud combativa, revolucionària, contra les drogodependències.

Els CJC portarem als fronts de masses la nostra postura. Treballarem perquè tot el moviment

Juvenil prengui consciència d'aquesta situació amb la perspectiva d'un FRONT ANTI-DROGA contra aquesta lacra social, que afecta principalment els joves. Cal avançar en formes de coordinació de les diverses experiències i organismes. Des de les associacions estudiantils, els joves al sindicat, les vocalies de joves als barris, cal realitzar una tasca activa d'explicació, de denúncia i d'alternativa.

El moviment popular ja té diverses experiències a pobles, barris i ciutats de diferents punts de l'Estat Espanyol, que ens indiquen el comú i ensenyen com és possible de lluitar: Barna Vella, Reus, Cornellà, Madrid, Euskadi, AA.VV, Associacions de Masses de Toxicòmans, Coordinadores antidrogues... són expressions puntuals que han marcat la pauta i presenten uns resultats bastant interessants. En aquest camp s'ha de tenir molta iniciativa i audàcia, el combat es pot enfocar de moltes maneres diferents i pot adoptar moltes formes diferents. El treball cultural, l'organització del lleure i el temps lliure als barris són alternatives importants per a la prevenció i educació, també en la lluita contra les drogodependències.

S'ha de denunciar el tràfic, sobretot el gran tràfic, però també els punt de distribució, (d'això en tenen bona experiència a Euskadi), realitzant campanyes de sensibilització i d'informació. Implicar-hi els mateixos afectats, recollir la solidaritat del conjunt de la població. Cal, en definitiva, estendre les experiències ja acumulades, generalitzar-les i implicar-hi el conjunt del moviment popular i juvenil, en la lluita contra les drogodependències.

Els mateixos militants dels CJC hem de ser un exemple per la nostra conducta personal i un punt de referència davant els nostres camarades, amics i joves de barri, de l'empresa o centre d'estudi. No es tracta del rebuig manipulista i hipòcrita que alguns manifesten desde l'administració, sinó d'una actitud global, coherent, i que impregni tota la nostra vida i les activitats de l'organització.

El treball a realitzar és fonamentalment ideològic. Hem de partir de la idea que qui vol "desenganxar-se" o abandonar la droga, pot fer-ho. Aquesta és una condició necessària, tot i que no és suficient. Nosaltres joves comunistes, hem d'ajudar i ser intransigents, especialment, entre nosaltres, i comprensius davant les causes i condicionants per molts joves del problema de les drogodependències. Alhora, hem de rebutjar les justificacions i explicacions, ja que aquestes no tenen una base objectiva.

En definitiva, s'ha de lluitar a fons contra les drogodependències!!

LA DONA JOVE

A l'hora d'analitzar la situació de la joventut, no podem passar per alt la situació de la dona jove, que en aquest moment representa un 51 % del total de la joventut catalana.

La dona jove, com a tal jove, es veu afectada per les situacions que hem vist que afecten al conjunt de la joventut. Però hem de tenir en compte que vivim en una societat sexista, que té establerts uns determinats papers per l'home i per la dona. Per tant, la dona jove viu una doble discriminació: com a dona i com a jove.

La dona, en tot el procés capitalista d'industrialització, és assignada a l'àmbit privat: reproducció biològica i reproducció social del sistema, mentre que a l'home se li assigna l'àmbit públic de producció, activitats polítiques, culturals, socials, etc. Dins el rol privat, la dona és la qui garanteix "la unitat familiar", qui s'encarrega de procurar la reproducció, l'educació i de mantenir ben alimentada la força de treball, és a dir qui satisfà totes les necessitats de l'home. Només quan la situació ho exigeix, tant a nivell familiar com social, la dona accedeix a un lloc en el món de la producció.

Dins el món del treball (al marge del treball domèstic), la dona constitueix un "exèrcit de reserva" del que se'n serveix el capitalisme quan en té necessitat, en períodes d'expansió econòmica, a més és una mà d'obra més barata, i també més dòcil, ja que l'han educat per a que sigui submissa. Però en moments de recessió, com l'actual, disminueix en nivell d'ocupació de les dones.

A l'actualitat, el 64% dels joves aturats són dones (aquestes xifres poden ser bastant superiors, ja que una gran part de dones no consten com a aturades, sinó que se les contempla com a "mestresses de casa"). Les dones són les primeres a ser despedides i les darreres a trobar feina. El treball de la dona és vist com a complementari del del marit, pare o germans.

Cal assenyalar que en el món del treball també existeix una divisió sexista. Hi ha tot un seguit de treballs que són considerats "femenins" (servei domèstic, perruquera, neteja, dependentia, puericultora...) i altres considerats exclusivament "masculins" (mineria, treball al camp, ingenieria,...), encara que aquests darrers comencen a disminuir. Però a més, a l'hora d'accedir a un lloc de feina, és bastant normal que a la dona se li exigeixi allò tan sabut de "bona presència", una agressió més que tendeix a considerar la dona com un objecte i no com a persona a

valorar per les seves qualitats i no pel seu físic. Una altra agressió que sol patir la dona al treball, i especialment la dona jove, és el setge sexual, fonamentalment per part dels empresaris, que intenten obtenir "favors" sexuals per mitjà de mil i una formes d'intimidació i amb el fantasma de l'acomiadament darrera.

A tot això cal sumar el fet que, normalment, la dona rep un sou més baix que l'home, (aproximadament un 20% menys) malgrat faci la mateixa feina i tingui les mateixes responsabilitats. I a tot això cal afegir que la dona treballadora freqüentment realitza una doble jornada de treball: la laboral i la feina de la casa, que sol fer la dona malgrat treballi fora de casa com l'home.

També cal denunciar el concepte de "salari familiar" que es vol imposar com a mesura de solució a l'atur. Un sol salari per família, el del "cap de família", amb la qual cosa es discrimina la joventut i les dones. D'aquesta forma, milers de persones deixarien de constar com a aturades.

L'ensenyament, com a aparell ideològic, transmet els valors del sistema. L'enfocament sexista de l'educació tendeix a assignar determinat tipus d'assignatures i estudis a cada sexe. A BUP, la vessant de lletres és la reservada a les dones, i a FP podem distingir clarament diverses branques on quasi només hi ha matriculades dones, o unes altres on exclusivament hi ha homes.

Però l'ensenyament també és sexista pels propis continguts. S'explica la sexualitat lligada a l'aparell reproductor, i en cap moment es parla del sexe com a plaer, en el millor dels casos s'informa com no tenir fills. Quan s'imparteix història, gairebé mai es parla de les dones, etc.

Pel que fa al llenguatge, aquest ha rebut directament la influència de les societats sexistes, i així, es tendeix a parlar en masculí quan en realitat es vol parlar d'homes i dones.

Però l'educació es rep també a la família, i aquí es fa jugar un paper conservador a la dona: no només es prepara la dona per reproduir físicament, sinó per a reproduir els valors culturals, socials, econòmics, etc., de la societat, al ser la principal encarregada de l'educació dels fills.

Per garantir aquests valors, el capitalisme es preocupa d'imposar uns valors que permeten la continuació d'aquestes idees. Una educació en la qual la dona és el subjecte principal de la repressió sexual. La societat sol ser indulgent amb l'home, però extremadament restrictiva amb les dones. Es posa com a excusa les diferències biològiques per exigir conductes diferents a les dones. La finalitat de l'acte sexual en

la dona no seria l'obtenció de plaer, com en l'home, sinó la procreació. És aquesta moral caduca la que recrimina i margina a la dona que es queda embarassada i té un fill essent soltera. Les mares solteres solen ser vistes com persones que han comès una falta, "un pecat", hi ho paguen (són "castigades"). Normalment es troben voltades d'incomprensió, fins i tot familiar, i solen tenir greus problemes (materials i a vegades psicològics) per tirar endavant. Es nega a la dona el dret a decidir sobre el seu cos i el seu futur.

I a l'hora de parlar de repressió i discriminació sexual, no podem oblidar la discriminació que pateixen les persones homosexuals (homes i dones), en aquest cas les lesbianes, que són vistes com persones "anormals" pel fet que la seva conducta no és heterosexual. I en el cas de les lesbianes joves, ja que depenen econòmicament de la família, es veuen en molts cassos obligades a dur una doble vida per que no es descobreixi el seu lesbianisme. Un cop més es veu l'acte sexual lligat a la reproducció.

Una educació que fa jugar diferent a nens i nenes, Una educació que dóna més possibilitats de promoció social als homes que a les dones. Una educació que fa que les famílies dediquin grans esforços econòmics per garantir els estudis del fill, en detriment dels de la filla.

Aquesta educació que fa de la dona la principal consumidora de la societat, especialment de productes superflus (perfums, roba, electrodomèstics...), mentre se li nega l'activitat cultural (la major part dels anuncis de qualsevol activitat cultural -llibres, pel·lícules, discs...- estan pensats pel consum masculí). Però la publicitat va més enllà, és fidel reflexe dels valors sexistes i discriminadors:

- Refermen la idea de que la finalitat d'una dona és la llar. Des d'una dona que és feliç per haver trobat el detergent ideal i balla amb el seu marit, fins la imatge de la filla ajudant la mare a rentar plats.

- Paper de dona objecte. Les mitges que et fan més atractiva, les cremes que borren les arrugues, el desodorant que no t'abandona...

- Poder de l'home sobre la dona, colònia que imposa la presència masculina,... és especialment escandalós l'anunci d'una colònia d'home on es veu la imatge d'una noia despullada a la que se li veuen marques per tot el cos d'unes rodes i la imatge final és el tap de l'ampolla que és imitació d'una roda de cotxe.

Aquestes no són més que una part de les agressions que diàriament patim les dones, agressions que molts cops no passen de ferir només la nostra sensibilitat com en els cassos de la publicitat, o els "piropos", que per més innocents que semblin, no només poden molestar sinó que refermen la visió de que la dona és un instrument sexual. Però malauradament hi ha agressions que passen a molestar-nos físicament (mans "massa llargues" als

transports públics).

Els cassos més greus d'agressions són els maltractaments físics i la violació. En el cas dels maltractaments físics, normalment es produeixen al matrimoni i són fruit de l'educació masclista i de veure la dona com a propietat privada. Milers de denúncies a l'any fan veure aquest com un problema que afecta a bona part de les dones del nostre país, però hem de tenir en compte que la immensa majoria per por no presenta denúncia.

Pel que fa a la violació, aquesta a més de ser una agressió física, és una agressió psicològica molt greu. Una dona violada triga molt temps a superar el trauma. S'ha tendit a que la dona violada tingui un gran sentit de culpabilitat. Amplis sectors de la societat tendeixen a fer-ne responsable a la mateixa dona, ja sigui per la forma de vestir, per anar tard pel carrer,... Això fa que les violacions denunciades siguin moltes menys de les que es produeixen. Cal també denunciar l'actitud del poder judicial que tendeix a garantir la pressumció d'innocència del violador mentre a la dona la tendeix a considerar culpable. Quan una dona denuncia una violació haurà de sotmetre's a preguntes i interrogatoris que posen en entredit la conducta de la dona. A tot això s'ha de sumar el fet que només es considera que una dona ha estat violada si s'ha produït penetració vaginal.

Cal remarcar que les dones joves, bàsicament per l'edat, l'ambient en que ens movem (instituts, balls i altres llocs d'oci) i a que es considera que encara no "pertanyem" a cap home, som les que principalment vivim les agressions.

Aquesta és a grans trets la situació que viuen les dones i en especial les dones joves al nostre país. Aquesta situació no s'ha produït únicament com a voluntat de l'home sinó també com a conseqüència del desenvolupament de les societats masclistes, entre elles el capitalisme. Es una situació a resoldre amb la lluita de classes, però també amb una lluita per aconseguir treure els prejudicis masclistes a homes i dones.

és la societat socialista la que crea les bases materials per superar el masclisme, al no ser una societat basada en l'explotació. Però tampoc hem de creure que la superació del masclisme es donarà per si sola, cal que tots treballem per aconseguir-ho.

Com a conseqüència d'aquesta situació de marginació de les dones a la nostra societat, aquestes comencen a organitzar-se per defensar els seus drets, i així, sorgeix fa 10 anys el moviment feminista com a tal. Aquest moviment abarca organitzacions que lluiten pel dret a l'avortament, contra les agressions, organitzacions veïnals, dones sindicalistes organitzades, etc. En els darrers anys el moviment feminista també ha tingut la seva pròpia expressió jove

per mitjà de l'Eix Violeta.

A partir de tot el que hem analitzat, els comunistes hem de lluitar per:

- Dret al treball per totes les dones. A igual treball, igual salari. Igualtat en les possibilitats d'accés a categories professionals i oficis.
- Establiment d'una bona xarxa d'escoles bressol municipals que permetin l'accés al treball de les mares.
- Centres de planning a tots els barris a càrrec de la Seguretat Social, així com els anticonceptius.
- Dret a una maternitat responsable, conscient i voluntària. Abortament lliure i gratuït a càrrec de la Seguretat Social.
- Educació no sexista.
- Legislació antidiscriminàtoria.
- Foment de la vida associativa entre les dones.

Els CJC treballarem per incorporar les dones joves al sindicat, i en particular a que participin a les secretaries de joves i de la dona. Així mateix, treballarem per potenciar les vocalies de dones a les AA.VV. com a forma de garantir la lluita per la dignitat de les dones a l'ambient on viuen normalment.

Les joves comunistes hem de treballar amb els col·lectius de dones que lluiten pel dret a l'abortament, contra les agressions, i en general per la igualtat de la dona. Dins el moviment feminista, s'ha de combatre concepcions petitburgeses que tendeixen en moltes ocasions a propugnar un enfrontament entre sexes i deixen en segon lloc, i fins i tot obliden, la lluita de classes. Hem de lluitar per la igualtat en tots els sentits.

Els CJC hem de treballar per a que la dona jove, i les organitzacions específiques on porten aquestes la seva feina, s'incorporin a la lluita pels drets de la joventut, com a forma de contribuir a eliminar prejudicis masclistes dins el moviment juvenil, i en la societat en general.

Pel que fa a la nostra organització, els CJC no creiem que la igualtat d'oportunitats passi per establir percentatges als organismes de direcció, que només garanteixen una participació fictícia de la dona a la vida social i política, i que sembla ser s'ha posat de moda a diverses organitzacions polítiques de l'esquerra. La igualtat es garanteix a partir d'una bona política de quadres amb un procés formatiu que tendeixi a superar les deficiències educatives de la nostra societat. Cal que s'incentivi a les militants a participar activament en la vida de l'organització. Es necessari combatre dins l'organització qualsevol manifestació i comportament masclista a partir de l'explicació pedagògica als companys, mai amb l'enfrontament que no ajuda a fer comprendre, sinó que més aviat provoca la reacció contrària. Hem de tenir clar que els comportaments masclistes són influències ideològiques burgeses que hem de superar en el camí de la construcció d'una societat amb uns nous valors que hem d'anar construint dia a dia.

ECOLOGIA

=====

El problema ecològic és actualment un dels grans problemes globals que afecten la humanitat.

De manera especial en els darrers anys podem comptar un augment de la sensibilitat i preocupació pels temes que afecten a l'hàbitat natural en el qual es mou l'home. Aquesta preocupació s'exten també als propis països socialistes on en els darrers anys s'incrementen les accions per protegir la natura.

Algunes dades que ens han de preocupar:

La contaminació atmosfèrica de les grans ciutats i zones industrials d'Europa està en la gran majoria d'ocasions per damunt dels mínims establerts per l'OMS; la presència massiva en l'atmosfera d'anhidrid carbònic, metà, òxid nítrós, o clor fluorocarbònic provoca una previsió d'augment de les temperatures entre 1'5 i 4'5 graus que al mateix temps podria provocar un augment del nivell del mar entre els 20 i 140 cms.

A causa també dels gasos clorfluorocarbònics la disminució de la capa d'ozó pot arribar a ser l'any 2.005 d'un 3% (per cada 1% que disminueix, augmenten en un 2% les radiacions ultravioletes que arriben a la terra, afectant molt negativament la vida).

La terra, actualment té uns 4.500 milions d'hectàries desèrtiques, i aquesta quantitat augmenta a un ritme de 21 milions d'hectàries per any. En aquest procés es calcula que s'han perdut entre 5 i 7 milions d'hectàries de conreus.

Dels 4.700 milions d'hectàries de bosc (el 32% del total) desapareixen anualment 15 milions.

De les 26.500 espècies de plantes existents, 6.000 estan en perill d'extinció. La pluja àcida, que és una de les principals causes de la mort dels arbres a Europa, a finals de 1.985 afectava a 7 milions d'hectàries de 15 països europeus.

La població mundial arriba a la xifra de 5 mil milions a l'any 1986 i es creu que l'any 2000 s'arribarà als 6.120 milions. Dels quals, entre 340 i 730 milions patiran desnutrició. Havent-hi, més de 20.000 plantes comestibles, simplement 20 dominen el subministrament i comercialització alimentària al món.

Els comunistes veiem que en un país capitalista com el nostre on prevalen les directrius del gran capital i especialment dels grans monopolis transnacionals la lluita ecològica és una part important

del moviment democràtic popular.

En ser en el socialisme la llei econòmica fonamental depenent de la solució de les necessitats de l'home, se senten les bases materials per solucionar el problema ecològic de forma progressiva.

Denunciem que dins el marc de la divisió Internacional de treball, dins la CEE hi ha un tracte diferencial entre els països central (Anglaterra, Benelux, alemanya Federal) i els perifèrics (Portugal, Grècia, Espanya) intentant imposar en aquests darrers la indústria més perillosa i contaminant (nuclears, química, petroquímica, etc.) Fins i tot dins la pròpia Catalunya sembla haver-hi una especialització intencionada, sent un clar exemple la zona de Tarragona o del Baix Llobregat.....

L'ús abusiu a què el Capitalisme ha sotmès el medi ambient sense cap tipus de previsió de la seva capacitat autorreguladora, ha conduït a una profunda degradació del territori, de les capes superficials i del sòl, de les aigües continentals i marines, de l'atmosfera. Per causa d'una incorrecta utilització del sòl, s'han produït pèrdues en algunes de les millors terres agrícoles i enormes superfícies forestals, la utilització d'insecticides de forma massiva s'ha convertit en la tònica quotidiana, i empresaris i especuladors han actuat amb el benplacit de les autoritats.

En el tema de la degradació i destrucció de la superfície forestal CiU té la més alta responsabilitat. Amb una política mancada de previsió en la neteja dels boscos davant de les calor de l'estiu, de curar abans de prevenir, i finalment un repoblament que no respecta les espècies autòctones i que simplement contempla espècies de creixament ràpid (el pi del país) o l'enorme interès per la indústria paperera (eucaliptus), però que és contraproduent pel sòl.

Les dades de que un gran nombre d'incendis són provocats ens fa preguntar-nos a quins interessos corresponen aquestes accions, la ràpida compra per les indústries papereres de les superfícies cremades podria ser una resposta.

La cura del espai forestal és tot un desastre de prevenció (el cos de bombers és absolutament insuficient, especialment a l'estiu i no es pot dependre de manera constant de la voluntarietat de la població afectada o del cos de "voluntaris forestals", la solució passa per un augment de les dotacions de bombers a tot Catalunya i dels seus pressupostos. El repoblament tampoc no respon a un pla pre-establert.

La total impunitat amb què les indústries han contaminat les aigües i l'atmosfera, la negligent manipulació dels residus tòxics i perillosos (crom, arsènic, mercuri, materials radioactius...), els

anomenats abocadors clandestins... estan provocant una agressió permanent a la salut de les persones i s'han convertit en una amenaça per pobles sencers. L'ambient i els ritmes laborals de molts llocs de treball, l'entorn de moltes fàbriques, els ghettos obrers i les ciutats dormitori, les extraccions mineres a cel obert, l'ús incontrolat de materials perillosos com el filici en la indústria d'alta tecnologia, la destrucció del litoral per la indústria turística massificada, la ruptura i distrenciament cada vegada major entre Catalunya rural i les aglomeracions de les zones urbanes, el colapso circulatori de les grans ciutats fruit del model de transport privat, la contaminació pel soroll, la permanent agressió de la indústria farmacèutica i alimentària als usuaris i consumidors... fanien alguns dels honors als quals ens vol acostumar el sistema.

Un punt apart mereix aquí el tema de l'energia nuclear, nosaltres ens pronunciem per l'aturada i desmantellament de totes les nostres centrals nuclears, sabent oferir alternatives de desenvolupament econòmic als pobles afectats.

L'energia nuclear és altament perillosa, simplement recordem què passaria si a Catalunya es produís algun dels accidents nuclears que han succeït ultimament al món. Els continus accidents i aturades de les centrals nuclears d'Ascó i Vandellòs creen un clima d'alarma constant entre la població. Els organismes de control radiològic escapen al control popular i els plans d'evacuació en cas d'accident (PENTA) serien pràcticament inútils en el cas real d'un accident.

Una central nuclear té una durada molt determinada i després es converteix en milers de tonelles de ferralla radioactiva. El tema dels residus radiactius es també un gran problema, i sabem que aquests recorren el nostre territori cap a destins desconeguts en tota una sèrie de trens fantasmes que recorren els centres urbans com passa al Vallès.

Les centrals tèrmiques tampoc les podem oblidar, mentre que d'una part sembla que no tinguin una clara raó de ser davant l'embenzida nuclear, per l'altra són també altament contaminants per les zones on estan situades contaminant greument l'atmosfera...

Les Olimpíades del 92 també mereixen la nostra atenció des del punt de vista ecològic. De forma especial hem de denunciar el projecte de "la Gran Barcelona" que entroncant amb la visió de Porcioles retorna l'ambició de creixement de la Ciutat, com a gran Metròpoli industrial, comercial i financera, que no s'atura davant de res, i menys davant de la possible degradació del medi. El projectat tunel de Vallvidrera, la mateixa vila olímpica o el desviament del Llobregat amb la pertinent desaparició dels aiguamolls en són alguns exemples.

Cap Govern de la Generalitat podrà dur a terme una

actuació conseqüent i per tant global, en el camp de l'ecologia sense enfrontar-se i sobrepassar els interessos socioeconòmics vigents avui en dia. Al màxim que es pot aspirar es a l'adopció d'algunes mides correctives, cap a una política de "reserves naturals" cada vegada més aïllades de l'entorn, i cap a una visió sentimentaloida i romàntica de la natura, cada vegada més fonamentada pel sistema.

Les reserves naturals en moltes ocasions es converteixen en el contrari del que pretenen, es converteixen en objectiu desitjat per passar un cap de setmana per manca d'espais verds a les nostres ciutats. Aquestes s'han convertit en formidables blocs de formigó adoptats al trepidant ritme consumista, on no hi caben els espais verds amplis on passejar o practicar esport, simplement algunes raons testimonials per omplir algun buit urbanístic.

Hem d'avançar cap a una educació ecològica des de l'escola, com una forma de viure respectant la natura. Els joves comunistes ens hem de caracteritzar també per aquests criteris, i prestrar preocupació pel medi a tots els llocs on desenvolupem la nostra activitat política o personal.

En la protesta contra les agressions han de participar i treballar de forma conjunta les forces polítiques d'esquerrres, els sindicats, les organitzacions ecologistes i les AA.VV fent servir tot tipus de mètodes per de forma unitària aturar aquesta espiral de destrucció.

Creiem necessaria l'existència d'un important moviment ecologista reivindicatiu i movilitzador que ajudi a fer augmentar la consciència de la població.

Algunes de les propostes que fem serien:

1.- Aturada i desmantellament de les Centrals Nuclears.

2.- Investigació en energies alternatives.

3.- Educació ecològica desde l'escola.

4.- Control públic dels abocaments de residuus i de la contaminació Atmosfèrica. Greu penalització d'aquestes accions.

5.- No al parc tecnològic del Vallès.

6.- Per un rigurós control de l'aigua del riu Ebre tant en l'aspecte radioactiu com en els metalls pesats.

7.- Per una veritable política forestal de prevenció d'incendis i de repoblament.

8.- Per la protecció de la nostra fauna, un

replantejament restrictiu en el tema de la caga.

9.- Per una política de qualitat de vida on entren un control del consum i de la salut, el transport públic, el subministrament d'aigua o la concentració urbana.

Aquesta és simplement una petita aproximació als molts temes que hem de treballar i donar resposta.

El deixar d'entendre la natura com un element més del consum i la comercialització capitalista i passar a posar-la al servei de la persona d'una manera nova, ens ha d'apropar a realitzar un necessari treball conjunt.

XIII

**FESTIVAL MUNDIAL DE LA
JOVENTUT I ELS ESTUDIANTS**

DEL 1 AL 8 DE JULIOL

PREU: 100 PESSETES